

M. ELLER

A LÁTHATATLAN PROFESSZOR

M. ELLER A LÁTHATATLAN PROFESSZOR
DELFIN KÖNYVEK

Szerkeszti RONASZEGI MIKLÓS

Előkészületben

JULES VERNE

DOKTOR OX TEÓRIÁJA

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1973

M. ELLER

A LÁTHATATLAN PROFESSZOR

FANTASZTIKUS REGÉNY

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1973

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: M.

ELLER: L'INAFFERRABILE MISTER INVISIBLE

Cappelli editoré, 1970

Fordította LONTAY LÁSZLÓ

BALOGH Peter rajzaival

© Cappelli editoré, 1970

Nem ismertem személyesen a most elmondandó történet hőseit, de sokat hallottam róluk és hihetetlen kalandjaikról, mégpedig olyanoktól, akik nem csupán barátaiknak mondhatták magukat, hanem át is élhettek velük néhányat

azokból a rendkívüli eseményekből, amelyeknek az elmeséléséhez most nekigyürkőzöm.

Persze nem mondom meg, kitől hallottam ezeket az oly érdekes dolgokat, másfelől viszont felelősséget sem tudnék vállalni az elmondandók teljes hitelességéért; egyszóval sem többre, sem kevesebbre nem vállalkozom, mint hogy azt mondom el nektek, amit nekem mondtak el, és a magam részéről csupán az utolsó simítást végzem el a történeten, már azt az igen keveset, ami szükségesnek látszik. Tehát *relata refero*, azaz a hallottakat adom tovább, ahogy a régi rómaiak oly bölcsen mondták, de nem teszem a kezemet tűzbe azért, hogy minden valóban úgy zajlott le, ahogy nekem elmesélték, és hogy a mesélő nem tett hozzá akár egy csipetnyit is a maga fantáziájából.

De lássuk a tényeket és a személyeket, és kezdjük doktor Peter Denwellnél.

I. FEJEZET

Peter ezen a reggelen is korán ébredt. Szórakozott férfiú volt, de fegyelmezett és tevékeny. Mielőtt kimászott az ágyból, nyújtózott egyet, aztán belebújt a szükségesnél

legalább két számmal nagyobb papucsba (a boltban tévedésből ő mutatta az eladónak a rosísz méretű papucsot, esküdözve, hogy felpróbálta, és megfelel neki, holott valójában egy másik párat próbált fel), és még kicsit álmosan a szoba másik végébe nézett, ahol hosszú tüskés szőrű és bizonytalan fajtájú kutyája szokta egy öreg keleti szőnyegen tölteni az éjszakát.

— Üdv, Jeremiás — szólt oda neki két ásítás között —, jól szunyáitál?

— Mmm — felelte a kutya, de meg se moccant.

— Értem: rosszkedved van. Megint vadászeb kollégáiddal álmodtál?

Jeremiás és a vadászkutyák között régi keletű, múltba vesző és ködös eredetű viszálykodás dúlt, amelynek senki nem tudta volna kideríteni a miértjét. Tény azonban, hogy Jeremiásból már az említésükre... hogy is mondjam... kibújt a vadállat; már bocsánat a kissé barokkos kifejezésért. Lélekbúvár talán tudná a probléma megfejtését, Peter azonban, akinek ez az egész alapjában véve nem okozott különösebb bonyodalmat (pedig Jeremiás gyakran igazi türelmetlenséget tanúsított a hajtóku-tyákkal, hosszú szőrű vizslákkal vagy a kotorékebekkel

szemben), soha nem gondolt arra, hogy őuraságát lélekbúvár kezébe adja. A kutya felpattant, vicsorgott, és már-már ugatásra tátotta a száját.

— Nyugi, nyugi — csitította-békítgette Peter —, már el is felejtettem azokat a gazfickó ellenségeidet. De most nyughass, és engedd, hogy békében lezuhanyozzak.

Kilépett a folyosóra, odament ahhoz az ajtóhoz, amelyet annyiszor összecserélt a fürdőszobáéval, lenyomta a kilincset, és szokásos szórakozottságával bement, magára csapta az ajtót, mit sem törődve azzal, hogy sajnos, nem a fürdőszobában van, hanem a faliszekrényben. És mivel senki nem látta előre, hogy akadnak, akik bezárkóznék a faliszekrénybe, az ajtó belső felén természetesen nem volt kilincs, és Peter egérfogóba került, mint már annyiszor.

— A fenét — dörmögött, miközben tenyerével döngette az ajtót —, már csak ez hiányzott! Jeremiás! Nyisd ki, úgyis elkéstem már!

„Hát megint!” Ezt gondolta Jeremiás, miközben komótosan megindult a faliszekrény felé.

— Mozogj már! — kiabált ki Peter, aki kezdte elveszteni a türelmét.

„Jól vagy ott, ahol vagy — gondolta magában

Jeremiás —, legalább megtanulod, hogy nem kell ébredés után rögtön azokat a korcs vadászkutyákat emlegetni!” De azért odament a szekrényajtóhoz, hátsó lábára állt, és egy mancscsapással lenyomta a kilincset.

— Eridj le Madame Claire-hez, és mondd meg neki, hogy rögtön jövök — szolt rá Peter, és igyekezett nem észrevenni kutyája elnéző pillantását.

— Legalább megköszönné — morgott Jeremiás, ahogy lefelé ment a lépcsőn.

Madame Claire, Peter lakásadónője aprócska és kecses, tiszta és rendes öregasszony volt, mint általában az idős svájci hölgyek, akik szeretik az otthonukat és a kicsinyke kényelmességeket, akik eléggé értelmesek ahhoz, hogy ne váljanak rabszolgáikká, de túl gyér a fantáziájuk ahhoz, hogy teljes gyönyörűséget leljenek bennük. Madame Claire özvegy volt és gyermektelen, és ezt az egyetlen penzióvendégét, aki Amerikából jött Genfbe dolgozni, úgy tekintette, mint egy fiúgyereket, akit a gondviselés küldött neki öreg napjai felvidítésára. Munr kaja iránt vajmi keveset érdeklődött, éppen csak amennyit fel tudott fogni azokból a zagyva dolgokból, amelyekkel az ifjú tudós foglalkozott, inkább az

egészségével és a pihenésével törődött, és bőven ontotta rá prédikációit és a jó tanácsokat, pontosan úgy, mint a fiacskájáért aggódó jószágos anyuka. Az ily derűs környezetben Jeremiás is kiválóan érezte magát, ismerte immáron a kis villa és a kert minden zegézugát, hálás volt a jó asszonyságnak, aki úgy bánt vele, ahogy intelligens kutyával illik; szívből örült annak, hogy Peter ilyen nagyszerűen választott, mert még nem felejtette el azt a kutyaéletet a New York-i penzióban, ahol az ostoba háziasszony azt kívánta, hogy egész nap be legyen zárva a szobába.

Madame Claire már megterített reggelihez, és éppen egy hófehér szalvétával borított ígéretes tálal rakott az asztalra.

— Jó reggelt, Jeremiás — mondta, és felnézett a lépcsőre, hátha jön már végre Peter —, hol tart a gazdád? Soha nem tud pontos lenni. Megmagyarázhatnád neki, Jeremiás, nem jó sietve enni, rosszat tesz a gyomornak is, a fejnek is. Szegény férjem mindig mondta: akinek rossz az emésztése, annak csupa ostobaság jár a fejében. Ma kiváló szilvatortát csináltam reggelire; neked is ízleni fog, Jeremiás, bizonyos vagyok benne.

A bejelentés hallatára a kutya még türelmetlenebb lett, a lépcső alján nyüszíteni kezdett, hogy siettesse gazdáját.

— Megyek már, megyek — mondta végre Peter, és kettesével szedte lefelé a lépcsőfokokat.

— Forr már a teavíz — mondta Claire —, gyere, Jeremiás.

A kutya elfoglalta helyét az asztalnál, és Claire szalvétát kötött a nyakába.

— Rendesen egyél, és be ne piszkítsd nekem az abroszt!

De unalmas is néha ez a Madame Claire! Nagyon jól tudhatja, hogy Jeremiás soha nem piszkítja be az abroszt. Ami nem mondható el Peterről! Persze őt bizonyos dolgokra soha nem figyelmezteti Claire.

— Finom ez a torta! — mondta Peter.

Claire bőséges adagot rakott ki mindhármuknak, és Jeremiás lassan evett, vigyázott, hogy semmi ne menjen az abroszra. Claire teát is adott a kutyának: alacsony peremű, széles tálat helyezett egy tálcára.

— Fáradtnak látszik, Denwell doktor — fordult Peterhez Claire —, ugyan mitől?

— A kísérleteim, Madame Claire. Sokáig fent voltam éjszaka. És ön jól aludt, madame?

— Ó, igen — felelte Claire szinte elragadtatva.

— A négyes számú álmot láttam.

— Melyik is az? Amikor Indiában járt a férjével?

— Jaj, dehogyis! Az a kettes számú, nem emlékszik?

— Akkor a mocsaras! Amikor a vörös halak ringatóznak a tavirózsák pártáiban!

— Dehogyis, jaj, dehogyis! Doktor úr! Úgy látszik, gyengül a memóriája! A mocsaras álom a hatos számú. De ez a négyes! Amikor tánciskolába jártam! Ó, de gyönyörű volt! Kék tülpszoknyában táncoltam, és repültem, mint a fellegek. A tanárnő, az, aki a valóságban kitessékelt az iskolából, mert szenvedély élt ugyan bennem, de tehetség nem, álmomban tapsolt és kijelentette:

„Nagyszerűen táncolsz, Claire, igazi művész vagy.” Holott...

— De ön csakugyan igazi művész, madame. Különben liogyan is tudna ilyen fenséges tortát készíteni? Mi a véleményed, Jeremiás?

A kutya Claire felé fordult, vidáman vakkantott; erre az özvegy megszimogatta hatalmas kobakját.

— Majdnem olyan intelligens, mint Visnu, az a kutya, amelyet szegény férjem hozott Indiából

— mondta.

— Értett franciául?

— Persze hogy értett! De a férjem itt, Genfben is csak hindiül beszélt vele. Sokáig élt odalent, és teljesen elsajátította a nyelvet.

— Rohannom kell a NOTKUKÖZ-be — állt fel Peter az asztaltól —, máris elkéstem!

— Mindig az a feneette NüTKUKÖZ! Nemzetközi... Orvosi — mondta Claire kissé bizonytalanul. Aztán tovább próbálkozott: — Tudományos... — De tovább nem jutott.

— Kutató Központ — egészítette ki Peter mosolyogva —, mindig elfelejti.

— Nagyon hosszú.

Claire csak KUK-nak emlegette, rövidebb is, meg jobban tetszik. Azt szokta mondani, hogy madárkára emlékezteti.

— A viszontlátásra, madame — búcsúzott Peter — Szia, Jeremiás. — A kutya farkcsóválva kísérte a kert rácsos kapujáig, ott vonítani kezdett.

— Nyugi, Jer, nem vihetlek mindig magammal: majd máskor.

— Ide gyere, Jeremiás — hívta Claire az ajtóból. Peter már beindította az ósdi autó motorját, a muzeális márkájú kocsit dohogva, döcögve megindult lefelé a dombról. A kutya csalódottan

nézte, ahogy távolodik.

— Ne félj — vigasztalta Claire —, nemsokára haza jön a gazdi. Gyere be szépen a konyhába, kapsz még egy kis tortát.

A kutya bement.

— Mondom, hogy ne félj. Ma fincsi ebédet csinálunk: vesét fehér borban!

Vese! Pompás! A kutya lehasalt a torta mellé, morogva bele-belecsipdesett, de minden meggyőződés nélkül. Aztán egy pillanatra abbahagyta, és tűnődni kezdett. Vese? Ugyan! Ki nem állhatja.

II. FEJEZET

Denwell doktor kocsija ezen a reggelen is végigzötyögött Genf utcáin. A városban sokan ismerték a vén kávédarálót, és a járókelők óvatosan kitértek előle, részben mert tartottak a hóbortos kedélyű motortól, amely minduntalan megugrott, mintha idegroham gyötörné, részben mert tudták, mily gyógyíthatatlanul szórakozott a vezető, akit a közrend helyi őrei már többször kitüntettek bírságoló oklevéllel.

Fényes-színesen ragyogott a nap. A tó vizéből felbukkanó Szabadság-kút magasra szökő sugara az immáron előrehaladott tavasz

napfényében ezer és ezer tarka nyalábban szikrázott, mint valami hatalmas pezsgő kaleidoszkóp. A kaméliapárták fehéren vagy rózsásan kukucskáltak ki a kertek sötétzölden fénylő levélzetéből. A fák, az utcák, a házak elfeledték már a hosszú téli éjszakát, és mintha új életre születtek volna, úgy sütkéreztek a langyos fényben.

Peter veszedelmesen csak a tájat nézte és dudorászott. De azért annyira nem volt szórakozott, hogy ne állt volna meg egy piros lámpánál. Amíg várta, hogy továbbmehessen, egy hölgy ment át az úttesten; két pompás példány tacskót sétáltatott. Peter utánuk fordult, hogy megcsodálja a kutyákat, és nem vette észre, hogy a lámpa közben zöldre váltott. Valaki türelmetlenül dudálni kezdett mögötte. Egy úr morgott, hogy „két jó nagy frászt érdemelnének azok a hülyék, akik forgolódnak, és a nőket bámulják”. Szegény Peter elvörösödött, zavarba jött, és szeretete volna megmagyarázni, hogy ő tulajdonképpen a kutyák után fordult meg, de bölcsebbnek vélte, ha meg se mukkan és továbbmegy. Csakhogy a motor már leállt, és most újra be kellett indítania.

Miközben hasztalanul próbálta újra begyújtani a motort, egy csillogó, vadonatúj, pompás luxuskocsi került melléje, úgy siklott, mintha repülő szőnyegen száguldana. A luxusjármű ablakából Harold Lord doktor nézett ki, Peter egyik kollégája.

— Mi az, öregem? Akadályozod a forgalmat ezzel az ereklyével. Nem látod?

A luxuskocsi zajtalanul továbbcsiklott, Peternek nem is volt ideje, hogy válaszoljon. Az „ereklye” végre megmozdult.

„Haroldnak megint új kocsija van. Ezúttal sem néztem, mibe kerül — gondolta Peter. — A fizetése még az enyémnél is kevesebb, de a család kipótolja.”

Harold Lord is a NOTKUKÖZ-ben dolgozott — vagy legalábbis úgy tett, mintha dolgozna —, a reumatológiai osztályon. „Micsoda szerencse, hogy nem az én osztályomon — gondolta Peter. — Így is elég zúrt okoz.”

Harold szemtelen képű, affektáló, elegáns fiatalember volt, enyhén nagyképű, és bár megmaradt az illendőség határai között, nagyképűsége mégis sértőnek hatott. Magabiztosan mozgott, mint általában azok, akik mögött jómódú család és hathatós

barátságok tömkelege áll. Az a fajta amerikai, aki Európában mindent ósdinak és divatjamúlnak talál, Amerikában viszont értésére adja honfitársainak, hogy faragatlanok, és hogy szükségük volna egy kis csiszolódásra az óvilágban. Szóval semmiképpen nem volt rokonszenvesnek mondható, és Peter nem jó szemmel nézte. Egyébként Harold sem táplált túlságosan baráti érzelmeket Peter iránt.

Amikor Peter megérkezett a NOTKUKÖZ előtti térségre, Harold kocsija már ott illegett az igazgató autója és Smith doktornő kombija között. Káprázatos, ezt el kell ismerni! Peter őszintén megcsodálta, közben szokása szerint elbáméskodott, és megfeledkezett arról, hogy a terelőoszlop még mindig ott van a helyén, és nem éppen az a funkciója, hogy az autók széttörjék, így aztán egyenest nekihajtott és félretolta. A sarkon álldogáló rendőrt, sajnos, már jól ismerte. A közrend őre odaballagott Peterhez, és a szokottnál is bosszúsabb képpel megszólalt:

— Kérem a forgalmi engedélyt és a jogosítványt. A rend őrének személytelen hangja sértette Peter érzékenységét.

— De hiszen már betéve ismeri! — felelte. —

Tegnapelőtt is megmutattam, amikor belesétáltam a postai furgonkába.

— Forgalmi engedélyt és jogosítványt — mondta hűvösen a rendőr —, és vigyázzon, nehogy egy szép napon elvegyem.

Peter odanyújtotta az igazolványokat, és beletörődve várta a büntetést.

A NOTKUKÖZ előcsarnokában Jacques, a portás és André, a küldöncfiú válaszolt a telefonhívásokra, jobbra-balra köszönt, osztotta a postát a Központ különböző tagjainak; a NOTKUKÖZ-ben mindenféle-fajta ember dolgozott: fehérek, négerék, ázsiaiak. A világ minden nyelvén beszéltek itt, bár a legtöbben franciául üdvözölték egymást. Kissé sietős szívélyesség élt bennük, látszott, hogy ugyanaz a kötelesség és ugyanaz a szükség hajtja őket: időt megtakarítani.

— Bonjour, bonjour — köszöntgetett szüntelen Jacques és André.

— Átadtad a táviratokat a reumaellenes és a pszichológiai osztálynak?

— Igen, Monsieur Jacques — felelte André a szokásos ügybuzgósággal.

Peter ama kevesek közé tartozott, akik nemcsak üdvözlik a portásokat, hanem pár szót is

váltak velük.

— Üdv, Jacques — mondta, amikor belépett.

— Jó napot, doktor Denwell — felelte kórusban Jacques és André.

— Harapnak a halak?

— Meglehetősen, doktor úr. Tegnap fogtam két compót és egy pisztrángot.

— Gratulálok, André — mondta Peter, miközben beszállt a liftbe —, majd téged hívunk, ha a kísérleti medencékből nem tudjuk kihalászni a pontyokat.

— Ő a legrokonszenvesebb valamennyi között — állapította meg André, amikor becsukódott a liftajtó.

— Ne ítélezz! — intette Jacques. — Ha tökéletes portás akarsz lenni, mindig tartsd meg magadnak a véleményedet.

— Igenis, Monsieur Jacques.

A NOTKUKÖZ-nek a különböző osztályokhoz, laboratóriumokhoz, irodákhoz vezető hosszú és világos folyosóin mindkét irányban rohángásztak az ügybuzgó munkatársai annak a szervezetnek, amelyet a kívülálló valami sci-fi regény színhelyének nézne. A különböző osztályok valamennyi dolgozója tökéletesen sterilizált, áttetszően zöld színű hosszú

köpenyt, ugyanolyan színű sapkát és vászoncipőt viselt. A NOTKUKÖZ-ben ugyanis igen szigorúan vették a fertőtlenítést, és Pomeranz professzor, az igazgató ezen a téren nem volt hajlandó engedményre. Mindenkinek az öltözőben kellett hagynia ruházatát, a maga fülkéjében, és onnan ment át a gőzfertőtlenítőbe.

Ezen a reggelen Peter későn érkezett, sietett levetkőzni, hogy aztán rohanhasson a férfiak fertőtlenítőjébe. Az ajtóban megcsapta a fertőtlenítőszer csípős szaga, amelyet még mindig nem tudott egészen megszokni. A sűrű, színes gőzök, amelyekben naponta meg kellett mártóznia, súlyos felhőkké álltak össze, amelyekben csak nagyon közelről lehetett felismerni az alakokat. A nők kényelmesebb, egyszemélyes kabinokat kaptak, és Peter kissé irigyelte is tőlük ezt a kiváltságot. Nem tetszett neki a kollektív izzasztókúra, és mindig kedve ellenére adta meg magát. Ma reggel is lesújtott a vállára Dávid jól ismert csapása: ez a kolléga az orr-, fül- és gégegyógyászati osztályon dolgozott, és Peter hiába tiltakozott hevesen, esze ágában sem volt leszokni az üdvözlésnek erről a goromba formájáról.

— Üdv, Peter, hogy vagy?

— Kiválóan. Főleg akkor, ha nem verik a vállamat.

Peter a húléses megbetegedések osztályán dolgozott. Munkatársa volt Irene Scott ifjú kanadai orvosnő és Egyesült Államok-beli honfitársa, doktor John Beithel. Eltérő temperamentumuk ellenére is hármasuk nagyszerűen összehangolódtott, és természetesen Peter kétségbevonhatatlan értékein kívül ez is hozzájárult ahhoz, hogy együttesük az egyik legaktívabb és legjobban szervezett osztály lett.

Peter alig lépte át laboratóriuma küszöbét, amikor megjelent nyomában Harold. Ő is áttetszően zöld felszerelést viselt, de köpenye elegánsabb szabásával kitűnt a többiek közül. Már az ajtóban nagyot tüszentett.

— Hapci! A fenébe is, talán az akaratátvitel teszi, de alig lépek be ide... — Harold jelentőségteljes pillantást vetett az ajtóablára, csak azután tette be az ajtót.

A világos alapon, szép sötét betűkkel a következő szöveg volt olvasható:

A húléses megbetegedések leküzdésének osztálya

— Hapci! — tüszentett újra Harold. — De hát hogyan bírjátok ki itt?

— Elhiheted, hogy amikor nem lábatlankodnak itt idegenek, nagyon jól megvagyunk — felelte Peter.

A szomszéd szobából Scott doktornő hangja hallatszott:

— Ma reggel késett, Peter.

— Jó reggelt, Irene. Baleset történt: kidöntöttem itt, a ház előtt a terelőoszlopot.

— Megütötte magát? — kérdezte aggódva Irene, és kinézett az ajtón.

— Ó, nem, semmi. Elgondolkoztam és ...

— Mint mindig — vágott a szavába Harold. — Miért nem páncélautón jársz? Biztonságosabb volna. Üdv, Irene, hogy van?

— Köszönöm, kiválóan.

— A te bűnöd, Harold, hogy elbáméskodtam — mondta Peter. — A torpedódat bámultam, amelyet éppen hogy felavattál.

— Szép, mi? — kérdezte büszkén Harold.

— Bámulatos! — felelte Peter. — Anyuka ajándéka?

— Ezzel mit akarsz mondani? — kérdezte sértődötten Harold.

Peter bement zsúfolt biológiai laboratóriumába:

titokzatos gépek, fényjeleket kibocsátó, különböző színű lámpák, inkubátor, elektronmikroszkóp, lombikok, lepárlókészülékek, képernyők, miniatűr szerelőláncra emlékeztető futószalag, ketrecekben fehér egerek, tengerimalacok, békák; volt egy kis majom is. Peter odaköszönt neki:

— Jó reggelt, Anastasia. Jól aludtál?

— Azt kérdeztem, mit akarsz ezzel mondani — erősködött Harold egyre bosszúsabban, Peter nyugodtan válaszolt:

— Remélem, nem akarod bebeszélni nekem, hogy a fizetésedből élsz úgy, mint egy nábob?

— Talán bűn, ha az ember gazdag?

— Ki mondta? — felelte Peter, és egy tálacska legalább húsz tojásából kivett egyet. Befecskendezett valamit a tojásba, rárakta a futószalagra, amely aztán egy önműködő kis kocsiba gurította. — Igazán nem értem, miért szívod annyira mellre — tette még hozzá Peter.

— Mert van ugyan pénzem, de azért dolgozom!

— mondta Harold Peter képébe, aki sorra oltotta be a tojásokat.

— Dolgozol ? Valóban ? Nem is tudtam.

— Micsoda szellemesség!

Irene mosolygott. Az immáron megtelt kis kocsi

megmozdult, felemelte a tálcát, amelyen a beoltott tojások feküdtek, és berakta őket az inkubátorba.

— Netán szörnyeket fabrikálsz? — jegyezte meg Harold.

— Inkább nézd meg az inkubátor hőmérőjét, nehogy 37 fok fölé menjen — szólt rá Peter —, csinálj valami hasznosat.

Harold ellenőrizte a hőmérőt.

— Rendben van — mondta.

Peter gondosan félretette az egyik imént beoltott tojást, amely kis fekete körrel volt megjelölve.

— És ezt miért nem teszed a többihez? — kérdezte Harold.

— Különleges tojás ez. Egy hete foglalkozom vele: olyan tojás, amelynek két sárgája van, négy különböző típusú vírust oltottunk bele. — Harold enyhén undorodó fintort vágott.

Scott doktornő éppen felállt a mikroszkóp, a jegyzetei mellől, és átment a laboratóriumon. Ez az Irene bájos, rokonszenves fiatal nő, semmi sincs benne a tudós kékharisnyákból. Munkáján kívül más is érdekli; sportol, társaságba jár, szereti a jó muzsikát és a festészetet. Sok férfikollégája többé-kevésbé leplezetten udvarol

neki.

Harold utána nézett, ahogy átment a szobán, és Peter figyelmét nem kerülte el, hogy kollégájának szinte kocsányon lóg a szeme.

Irene közvetlen mimkatársa Peternek, akinek szintén nem közömbös a fiatal doktornő, de nem udvarol neki oly hevesen, ostromlón, mint Harold; Peter félénk fiatalember, még ártatlan bókokat sem mer megkockáztatni.

— Ma ragyogóbb a több évi átlagnál — hízelgett a lánynak Harold.

— Persze — válaszolt Irene —, ma van a születésnapom.

— Tudom. Ma estére éppen magához vagyok hivatalos. Nem is feledhetném el.

— Maga is eljön, Peter? — kérdezte Irene.

— Természetesen.

Irene megindult az ajtó felé.

— Átugrom Sirtori doktornőhöz annak az elemzésnek az ügyében: azt mondta, ma reggelre meglesz az eredmény. Maga meg ne feledje el bevenni a szirupot, nagyon kérem.

— Legyen szíves, kutassa fel valahol Beithelt — kérte Peter —, ma még nem láttam. Ki tudja, hol császkál.

Az ajtóban Irene összefutott Smith doktornővel.

— Üdv, gyerekek! — mondta Smith doktornő. Aztán Haroldra esett a pillantása, és megkérdezte: — Maga mit keres itt? Ezen a helyen dolgozni szokás.

Smith doktornőnek nincs kora: éppen úgy lehet harmincéves, mint ötven. Arca szigorú, nem szép, nem is csúnya, apró turcsi orrán fekete keretes szemüveg pihen, amelyet soha nem vesz le.

— A szirup miatt jöttem, Denwell doktor. Fogadni mernék, hogy még nem vette be.

Peternek még válaszolni sem volt ideje, a doktornő máris levett a polcról egy üveget, amelyben sötét folyadék volt, öntött belőle egy kanálba, és odanyújtotta Peternek.

— De hisz nem fáj a májam! — tiltakozott Peter.
— Beithel doktor azt mondja, hogy egy hónapig kell szednie.

Peter keserves képpel lenyelte a szirupot, és visszatért a munkájához. Egy cseppentőből két csepp színezőanyagot lötytyintett egy vízzel teli tálba. A víz nyomban mélyzöld színű lett. Peter belemerített néhány tojást, amelyek szép smaragdszínű mázt kaptak.

— Még mindig nem végeztél ezekkel a tojásokkal? Miért nem próbálsz meg belerakni

egy kicsit abból a kotyvalékból is, amelyet Beithel készített a májadra? Hátha kijön belőle valami fontos — érdeklődött Harold a szokásos gunyoros hangon.

— Beithel doktor nem készít kotyvaléket — vágta rá Smith doktornő.

Az inkubátor egyik ajtócskája önműködően kinyílt, egy tálon színes tojások jöttek ki, a tál belefeküdt a kocsiba. Harold, aki ott állt az ajtónál, most elmozdult, és szinte a sarkában haladt a mozgó kocsi, amely a tojásokat belerakta a képernyős gép kosárcájába.

Harold feljajdult:

— Elviselhetetlenek ezek a tojások!

— De hát nem imitálod a munkát a reumatológiai osztályon? Miért nem tűnsz már el?

— Megyek már, megyek. Nem nagy mulatság itt lenni nálatok.

— Ki hívta? — érdeklődött Smith doktornő.

Harold rápillantott, aztán megkérdezte:

— Mondja, doktornő, soha nem gondolt férjhez menésre?

— Néha — felelte Smith doktornő minden zavar nélkül. — De aztán az ember lánya beleütközik a férfinem magafajta példányaiba, és akkor

elmegy a kedve. Ha szüksége van rám — fordult Peterhez —, a pontymedencénél vagyok.

— Azoknak is fáj a májuk? — kérdezte Harold.

— Menjen lélekbúvárhoz. Lord doktor; tehetetlenségi komplexuma van — mondta a doktornő, és távozott.

— Ezt megkaptad, öregem — jegyezte meg Peter, és újabb csöppeket öntött egy másik edénybe, amelynek a vize mélyvörös lett.

— Soha nem láttam még ilyen kiállhatatlan némbert. Bölcs papagájnak álcázott minden lében kanál.

— Pedig remek teremtés — felelte Peter, és nem minden él nélkül hozzátette —, és általában találó véleményt mond.

— De miért van mindig itt? Tudtommal szövettani vizsgálatokat végez.

— Igaz, de néha besegít nekünk. Ismétlem: remek teremtés, és nagyon hasznos számunkra.

— Az ilyen nő haljon meg, mielőtt világra jön — állapította meg Harold. Aztán elment: jól becsapta az ajtót.

Amikor Irene visszajött, Peter közölte vele, hogy a tojások kijöttek az inkubátorból, mire a doktornő sorra végigvizsgálta őket a képernyő előtt. Mindegyiket megszámozta,

csoportosította őket, és jegyzeteket készített.

— Láta Beithelt? — kérdezte Peter.

— Láttam, az aktív vakcinák laboratóriumában van — felelte Irene —, azt mondta, rögtön jön, csak még egy reakció végeredményét várja meg.

— Mindig ugyanaz a história azzal az őrülttel. Egyszer még kirúgják.

A folyosóról robbanás hallatszott.

— Na, lám. Azt hiszem, befejezte — mondta Irene, és Peterrel együtt kinézett a folyosóra. Szinte mindegyik laboratórium ajtaja kinyílt; mindenki a folyosón nyüzsgött, hogy ugyan mi történt. A lenti emeletekről is tódultak fel az emberek; egy japán doktornő, attól félve, hogy sebesültek is vannak, magával hozta elsősegély-táskáját.

— Mi történt? — kérdezgették az emberek. A folyosó végén feltűnt Jawarah, a magas, sovány indiai tudós, aki vászonsapka helyett ugyancsak zöld turbánt viselt.

— Semmi — igyekezett megnyugtatni kollégáit —, csak Beithel doktor végezte egyik szokásos kísérletét.

— De mintha zajosabb lett volna az eddigiéknél — jegyezte meg a japán doktornő.

— Meglehet. Valamicskével — értett egyet az

indiai.

Az egyik ajtóban végre megjelent az égzengés okozója, Beithel doktor, ő is zöld köpenyt viselt, de koszosat és rongyosat. Sugárzott az arca. Középkorú, furcsa emberke, alacsony, sovány, kurta szakála hegyes. FÜRGE léptekkel közeledett a folyosón, tekintete a szokottnál is megszállottabb volt, felindultan integetett. A kezében egy tojást tartott, Peter felé igyekezett, mit sem törődve a laboratóriumok kitért ajtóinak előtt állogáló kíváncsi kollégákkal.

— Nagyszerű, Peter, nagyszerű! Végre sikerült! Soha nem láttam ilyesmit! A robbanás kilökte a laboratórium ajtaját, és összetörte valamennyi lombikot!

— Remélem, tudod, hogy meg kell térítened a kárt — mondta Peter, aztán bevonzolta a laboratóriumba, és becsukta az ajtót, hogy a kíváncsi kollégák ne lássák.

— Megtéríteni? Ugyan, Peter, kit érdekel a pénz? Csodálatos! Most már jó vágányon vagyok: még egy kis erőfeszítés, és tökéletes lesz. — Verejtékezett a lelkesedéstől. — Ó, Peter, öreg haver! Milyen nagyszerű dolog ilyen hosszú és küzdelmes kutatómunka végére érni!

— Elgondolkoztál-e már azon — érdeklődött

Peter —, vajon mi közük a te robbantgatásaidnak a hűléses megbetegedésekhez ?

— Semmi, nagyon jól tudom. De te ismered a történeteket. Felfedezésem a véletlen műve, mint egyébként annyi más felfedezés is. Éppen azt tanulmányoztam, hogy az adott vakcinakeveréknek milyen hatása van egy influenzavírusra. Különben is — folytatta lázasan —, nem tagadhatod, hogy felfedezésemnek mérhetetlen a gyakorlati haszna is. Gondolj arra, mennyi dinamit kell sziklarobbantáshoz, alagútfúráshoz vagy útépitéshez. Az én felfedezésemmel viszont elegendő kis mennyiségű robbanószer.

— Igen. Kár, hogy nem vagy mérnök.

— Ó, Peter! Olyan boldog vagyok! — mondta fellengősen Beithel. És lehuppant arra a zsámolyra, amelyre Irene tette le a színes tojásokkal teli tálcát; az ellenőrzés után ezeket osztotta csoportokba.

— Mit csinálsz, Beithel?! — üvöltött fel Peter. — Tíznapos munkám eredményét tetted tönkre!

— Az eltört lombikokat? Van a Központban, amennyi kell! — mondta mit sem sejtve Beithel.

— Az eltört tojásokról van szó — magyarázta meg neki Irene, és a zsámolyra mutatott, amelyen a doktor ült. Beithel végre rádöbbsent,

mekkora bajt okozott.

— Ne haragudj, Peter — mondta megszégyenülten, miközben feltápászkodott —, nagyon sajnálom! — Aztán megnézte a tálcát, hiába reménykedve, hogy maradt még ép tojás, és megkérdezte: — Tényleg semmire nem jók már?

— Dehogynem: megtöltik a szemétládát!

A robbanás zaja eljutott Pomeranz professzorhoz, a Központ igazgatójához is, és amikor titkára, az ügybuzgó Stighel jelentette, hogy mi idézte elő az iszonyú detonációt, Pomeranz mérhetetlenül felháborodva rohant Peter laboratóriumába.

Már ott volt Dávid és Harold is, és amikor Pomeranz megjelent, a zűrzavar éppen tetőfokra hágott.

— Szabad tudnom, mi a ménkű történik ezen az osztályon?!

Beithel igyekezett elrejteni a nyomokat, amelyeket a maxi-rántotta hagyott a fenekén, és Pomeranz orra alá dugta a kezében tartott tojást.

— A tudomány tréfája, igazgató úr. Felfedeztem, hogy a tojás belsejében is elő lehet idézni robbanásreakciót.

— A tudomány tréfája?! Mit gondol, Beithel doktor, vicclap szerkesztőségében vagyimk? Felelőssé teszem önt a történetekért. És jól jegyezze meg: a NOTKUKÖZ egészségügyi intézmény, nem pedig fegyvergyár!

— Igenis, igazgató úr.

Pomeranz a tálcán szétlapított tojásokra pillantott. Beithel hasztalan igyekezett elrejteni köpenye alsó hátsófertályát, a tojás sárgája-fehérje végigcsurgott a vászon hajlataiban, és a lábára csöpögött. Pomeranz megvetően nézett az orvosra, a törött tojáshéjjal teli tálcára mutatott és megkérdezte:

— Ez is valami újfajta kísérlet? — Aztán arra a tojásra pillantott, amelyet Beithel még mindig a kezében tartott. — És ez? — kérdezte.

— Ez? — felelte Beithel végső elkeseredésében.

— Nem... ez... semmi. — És beejtette a tojást a törött héjak közé. Újabb robbanás reszkettette meg a levegőt, füstfelhő bontakozott ki, és beborított mindent, mindenkit.

— Azonnal bekapcsolni az elszívóberendezést!

— köhögte-kiabálta Pomeranz. — De hát kicsoda ön? Tudós vagy dinamitos merénylő?

Beithel arcát teljesen eltakarta a füst. Csak a hangja hallatszott:

— Eltévesztettem, ezt is kísérletre szántam. Működésbe lépett az elszívóberendezés, a füst ritkulni kezdett.

— Öregem, Beithel — jegyezte meg Harold —, inkább bunkerban kellene az efféle kísérleteket végezned.

— Csináljanak itt rendet, és ne feledjék el a holnapi televíziós sajtókonferenciát. Nem szeretnék kellemetlen meglepetéseket, ön pedig, Beithel, lehetőleg tiszta köpenyben szíveskedjék megjelenni — búcsúzott Pomeranz. És távozott, nyomában Stighel, aki egész idő alatt meg se mukkant, csupán szigorúan rosszalló pillantásokat lövellt a bűnösökre.

— Ne szívd túlságosan mellre — vigasztalta Beithelt Dávid, és szokása szerint nagyot csapott a vállára —, tudod, hogy az öreg kiabál, aztán rögtön lecsillapodik.

— Köszönöm, Dávid — felelte megszegyenülten Beithel.

— Barátaim, lassan egy harmadosztályú vendéglő konyhája lesz ebből a laboratóriumból — állapította meg Harold.

— Mihelyt kuktára lesz szükség, szólunk — morogta Beithel.

— Micsoda szellemesség!

— Majdnem mint a tied.

Harold a doktornőhöz fordult, és jelentőségteljesen megjegyezte:

— Irene, maga itt a klasszikus rózsa a bozótban.

— De legalább érdekes bozót — felelte Irene. Harold azonban már távozott, és alkalmasint nem is hallotta a doktornő szavait.

III. FEJEZET

Amikor Peter lefékezett Madame Claire villácskája előtt, Jeremiás már percek óta ugatott. Messziről meghallotta gazdája autójának köhécselését, ezért lehetetlen volt féken tartani. Francois, a kertész, aki időnként átjött, hogy rendet teremtsen Madame Claire növényei között, mondta is Peternek, hogy a kutya már egy ideje izgatott.

— Nyugtalan, mert késtem. Remélem, nem taposta szét megint a virágágyakat.

— Ó, nem, nem — bizonykodott Francois —, jól viselkedett!

Peter bement a házba, a nyomában ugrabugrált Jeremiás.

— Megint késett, doktor Denwell, és Jeremiás morgott is eleget — pillantott fel csipetnyi szigorral Madame Claire, aki éppen egy folyóiratot lapozgatott.

— Jó estét, madame. Ne haragudj, Jeremiás, tudod, milyen az a Beithel, ma egy új reakció kimenetelét várta és pokoli zűrzavart csinált.

Beithel nevének hallatára Jeremiás ugatni kezdett.

— Ne, nem kell haragudnod rá, Jeremiás, Beithel nem rossz, csak kissé hóbotos. De most gyerünk, különben elkésem.

Peter és a kutya felment a lépcsőn.

— Mindig mondom, hogy majdnem olyan intelligens, mint Visnu volt — szólt utánuk Madame Claire.

Peter benyitott a szobájába, Jeremiás előtte besurrant.

— De most nyugi legyen — intette Peter —, gyorsan át kell öltöznöm.

Jeremiás lekushadt a szőnyegre, közben gazdája már vetkőzni kezdett.

— Mit szólsz, Jer, ahhoz a két nyelven beszélő indiai kutyához, amelyet Madame Claire emleget folyton? Azt hiszem, felvágós volt, talán

ellenszenves.

Jeremiás így válaszolt:

— Mmm...

— Igen, aki felvág, az ellenszenves. Visnu olyan pöffeszkedő Harold-féleség lehetett.

— Mmm ... — válaszolta erre is Jeremiás.

— Az is meglehet, hogy Visnu nagybátyja miniszter volt, unokafivére meg tábornok, mint Haroldnak. Mi ketten viszont csak egy juhászcutya nagyapával és egy postahivatalnok sógorral dicsekedhetünk.

— Mmm ... mmm ...

— Igazad van, nem kell mellre szívni.

Irene a Residence Gardenben lakott, ide hívta meg barátait születésnapja megünneplésére. Sok NOTKUKÖZ-beli kolléga szállt meg itt, köztük Harold is. Peter biztosra vette: Harold csak azért választotta a Residence-t, a város nem éppen legelőkelőbb szállodáját, hogy közelebb legyen a lányhoz. Ami bosszantotta. A NOTKUKÖZ-beli kollégákon kívül eljött a bulira Irene néhány új genfi barátja is meg egy-két olyan ember, akit valamelyik barát hozott magával, a doktornő nem is ismerte. Egyszerű, kedélyes kis összejövetel volt, alkalom arra, hogy együtt legyenek, de ne kelljen munkáról

beszélniük. Irene rengeteg virágot kapott, dobozsámra édességet, sok kölnit. Az orosz kollégák hatalmas matrjoskával lepték meg: ez egy kinyitható, festett fabábu, amelyben van egy kisebb, ebben is van egy kisebb és így tovább, egész az utolsóig, amely alig egy centiméter. Irene nagy élvezettel szedte ki mindet, és rakta sorba a többi ajándék mellé. Peter még nem jelent meg, és Irene tűnődött, vajon szórakozottsága miféle újabb bajba sodorhatta. Csuda egy pofa! Még az sem lehetetlen, hogy elfelejtette a meghívást. A doktornőnek nem tetszett, hogy a kollégák néha kifigurázzák, mégis be kell látnia: Peter értékes tudós ugyan, de nincs semmi gyakorlati érzéke.

Néhány pár már táncolt. Harold ott állt Irene mellett, aki üdvözölte barátait, megköszönte az ajándékokat. Harold döbbenetesen nagy virágkosarat küldött, a fehér orchideák dölgyösen trónoltak a többi virág között. Irene kissé bosszankodott a túl drága ajándék miatt.

— Nem kellett volna, Harold — mondta neki.

— És miért neni? Hódolat a bájnak, a szépségnek, a tudománynak.

— Gúnyolódik?

— Mondtam talán olyasmit, ami nem a

legszigorúbb igazság?

Irene elmosolyodott, de nem tudott válaszolni, mert megérkezett Stighel, az igazgató titkára.

— Őszinte jókívánságaim, doktornő — mondta meghajolva —, Pomeranz professzor megbízott, hogy mentsem ki. Csak később jöhet, mert tárgyalnia kell egy svájci gyógyszergyár megbízottjával, aki valami új terméket kíván bemutatni neki. Annak a reményének adott kifejezést, hogy a lehető leghamarabb megszabadul tőle, és gondolom, nem fog sokat késedelmeskedni.

Stighel mindig professzorosan, néha dagályosan beszél. Van benne valami ellenszenves, aminek Irene nem tudja meghatározni a lényegét. Inkább csak futó benyomás, mégis minden alkalommal igyekeznek a lehető leghamarabb véget vetni a vele való társalgásnak.

— Köszönöm, Stighel úr. Örömmel üdvözlöm majd az igazgató urat.

Stighel újból meghajolt, majd félrevonult. Köszöntötte az ünnepet a NOTKUKÖZ egyik japán professzora, akivel egy ismeretlen is jött.

— Engedje meg, doktornő, hogy bemutassam Kurtz professzort, aki előadássorozatot tart Genfben. Bátorkodtam magammal hozni,

remélem, nem veszi rossz néven.

— Éppen ellenkezőleg, nagyon jól tette, professzor úr. örülök, hogy megismerhetem — nyújtott kezét Irene a jövevénynek.

— Scott doktornő egyik legértékesebb munkatársunk — magyarázta barátjának a japán.

Kurtz mereven meghajolt Irene előtt, és érezhető német akcentussal megkérdezte:

— Amerikai?

— Kanadai — felelte Irene.

— Doktornőnek mi a kutatási területe?

A japán professzor kötelességének érezte, hogy közbeszóljon. Udvariatlan dolog ettől a némettől, hogy így kikérdezi Scott doktornőt. Ó, ezek az európaiak!

— Scott doktornő — magyarázta — Denwell doktor csoportjában dolgozik. Osztályukon a hűléses megbetegedéseket kutatják, és éppen legutóbb azonosítottak egy új típusú vírust.

— Fantasztikus! És hogyhogya még nem tudni róla?

— Az érdekelteket már tájékoztatták, holnap pedig hivatalosan is bejelentik egy sajtókonferencián, amelyet a televízió is közvetít.

— Érdekes! Nagyon érdekes! Ez az ostoba betegség évente millió és millió embert

megkínoz. A meghűlés következtében a társadalom évente és személyenként átlagosan másfél munkanapot veszít, az aktív dolgozókat tekintve. Ami annyit jelent, ha másfelet megszorozzuk ...

A német már-már belegabalyodott volna valami ide nem illő statisztikai fejtegetésbe, ám az igen ildomos japán professzor meglátta Irene szemének enyhe villanását, ezért sietve félbeszakította Kurtzot.

— Engedjük át barátainak a doktornőt, különben megvádolnak bennünket, hogy önzők vagyunk, és kisajátítjuk értékes társaságát. Jöjjön, Kurtz professzor, szeretnék bemutatni önnek egy olasz biológust, nemrég érkezett Központunkba, és nagyon érdekes új elméletet tett közzé az öröklésről.

— Persze, persze — mondta Kurtz. De ahogy továbbmentek, még folytatta: — Szóval azt kezdtem el mondani: ha a kiesett munkaórák számát megszorozzuk a megbetegedettek számával, az évi veszteség ...

A japán professzor hátrafordult Irene felé, és rámosolygott. Irene hálásan odabiccentett neki.

— Remek szivar ez a Kuo Tamura — állapította meg Harold —, sarokra tisztázott a német elől.

Most szegény Corsini kerül terítékre.

— Corsinit nem lehet megfélemlíteni.

— Miért, maga talán félénk, Irene?

— Néha.

— Mondhatom, hogy mily ragyogóan szép?

— Már mondta.

— Örömmel mondom még egyszer.

— Ugyan miért nincs még itt Denwell? — kérdezte Irene, hogy másra terelje a szót.

— Előbb talán lefektette a tojásokat, aztán a kutyát.

— Szabad nekem is gratulálnom, mademoiselle?

— kérdezte egy kissé katonás külsejű, középkorú úriember, és odalépett a doktor-nőhöz.

— Köszönöm, felügyelő úr. Örülök, hogy időt tudott szakítani, és eljött. Bemutatom önnek Lord doktort a NOTKUKÖZ-től; Flauvin felügyelő a svájci rendőrségtől.

Flauvin meghajolt, úgy mondta:

— Az ön születésnapjára eljönni nem csupán kötelesség, de olyan gyönyörűség is, amelyről nem lehet lemondani.

Amikor Flauvin beleolvadt a meghívottak kis seregletébe, Harold megjegyezte:

— Udvariaskodik a rendőrje! Hol ismerte meg

ezt a zsarut?

— Természetesen a rendőrségen. Nem tudja, hogy rabló vagyok?

— Azt tudtam, hogy szívrabló. De azért mindenképpen jobb tisztos távolban lenni ettől a népségtől.

— Ugyan miért? Van valami félnivalója?

— Nincs. Elvből.

— Előítéletből, talán ezt akarta mondani. Flauvin felügyelő igen rokonszenves ember. Nagy segítségemre volt, amikor elkeveredett az útlevelem, ugyanakkor meg kellett hosszabbíttatnom a tartózkodási engedélyt.

— Elkeveredett az útlevele? De hisz akkor Peter szórakozottsága ragályos! Nini, itt is van! Nézze csak, hogy kicsípte magát!

Amint Peter megjelent, Harold nevetni kezdett. Csak ő viselt szmokingot, zavartan mozgott, kezében faramuci bukéta. Megjelenése feltűnést keltett, amit ő maga is nyomban észrevett, a kíváncsi pillantások keresztüzében még jobban megzavarodott, nagy erőfeszítésébe került, amíg átevic kélt a termen, és eljutott a lányhoz.

— Üdv, Peter, már azt hittem, el se jön — fogadta Irene.

— Ne haragudjon, elkéstem.

— Mint mindig — kommentálta Harold. Aztán mintha csak most venné észre Peter öltözékét, tettetett

lel

kesedéssel jelentette ki: — Hogy milyen elegáns vagy, Peter!

Peter már észrevette, hogy egyedül ő van szmokingban az egész társaságban, ezért mentegetőzni kezdett:

— Hát igen, talán kissé régimódi... mert nem nagyon értem én az ... minden jót, Irene — hebegte, és odanyújtotta a bukétát.

— Köszönöm, Peter, gyönyörű virág — mondta Irene, és átvette a csokrot.

— Adja csak ide, Irene — vette ki a kezéből

Harold —, jobb lesz biztonságba helyezni, kár lenne érte, ha tönkretennék — és lerakta egy nagyszerű rózsacsokor mellé: a hosszú szárú rózsák közé helyezett gyöngy virágszálak nagy fehér kehellyé terebélyesedtek. Peter megszégyenülten elvörösödött.

— Táncolunk, Irene? — kérdezte Harold. És máris átkarolta, magával vitte a lányt.

— Nem tetszik nekem, ahogy Denwell doktorral viselkedik — mondta Irene —, igazán nem mondható kedvesnek.

— Már megbocsásson, de ugyan miért lennék hozzá kedves? Ő talán kedves hozzám? A laboratóriumban ő az erősebb, és ezt minden pillanatban érezteti is velem, de az életben én vagyok az erősebb, és revansot veszek. — Irene nem válaszolt.

A két férfi folyton ugratja egymást, és Irene érezte, hogy őérte folyik ez a kakaskodás.

Peter rosszkedvű volt; mivel nem tud táncolni, nem kérheti fel az ünnepeltet. Egy karosszékből akart menedéket keresni, amikor elkapta Stighel.

— Denwell doktor — közölte a titkár —, az igazgató úr utasítására intézkedtem, hogy hozzák rendbe az aktív vakcinák

laboratóriumát. Beithel doktor csinos summát fog fizetni.

— Már tudja — felelte Peter bosszúsan —, de remélem, hogy részletre törleszthet.

— Ez nem tőlem függ. Ha az adminisztráció belemegy ...

Pfuj, micsoda ellenszenves nagyképűség! Stighel tovább társalgott:

— De legalább van valami gyakorlati haszna annak a dinamitpirulának?

— Nem tudnám megmondani — felelte Peter, akinek semmi kedve sem volt belebonyolódni a témába —, soha nem foglalkoztam ballisztikával.

Ezzel faképnél hagyta Stighelt, és határozottan megindult a karosszék felé, amelyet már kiszemelt magának. Nagyszerű megfigyelési pont, innen minden feltűnés nélkül szemmel tarthatja a lányt. Sőt, hogy még természetesebbnek tűnjön az egész, az asztalkáról felvett egy régi folyóiratot, otthagyhatta valaki, és belelapozott. A folyóirat mögé bújt, hogy jobban lássa a lányt, de ne vegyék észre, hogy lesi. Bűbájos teremtés, és most, hogy nincs rajta a zöld köpeny, szépsége még jobban előtűnik. Harold méltán udvarol neki, de Petert

mérhetetlenül bosszantja a dolog, maga sem tudja, miért: azért, mert ő is erősen vonzódik a doktornőhöz, vagy mert teljességgel méltatlannak tartja hozzá azt a beképzelt naplopót? Vagy ezért is, azért is? Mindenesetre tény, hogy elviselhetetlenül rossz érzés látnia, ahogy Irene muzsikaszóra ott kering, szorosán Harold karjaiban. Rágyújtott, és igyekezett még jobban elbújni a folyóirat mögött. Ki tudja, hogyan szellemeskedik Irénének az a gyűlöletes Harold! Ugyan miféle mulatságos dolgokat mesélhet neki, hogy Irene így nevet?

Szokásos szórakozottsága megint rútul megtréfálta Petert. Ugyanis odanyomta a cigarettát a lapokhoz, amelyeket úgy tett, mintha olvasgatna, és a folyóirat tüzet fogott. Egyszerre csak igazi láng csapott fel. Irene vette észre elsőnek.

— Peter! — kiáltott fel, és odarohant hozzá.

Peter ledobta a lángoló újságot, és rátaposott. Mire a pincérek odaszaladtak, a kis tűzvészt már elfojtották.

— Ki igazodik el rajtad? — szólt rá Harold. — Piromániás is vagy!

— Bocsánat... ne haragudjon, Irene. Olvasgattam, és a cigaretta...

— A fenébe is, igazán veszélyes a ti osztályotok!
— humorizált Harold. — Beithel dinamitos merénylő, te gyújtogató vagy, most már csak egy szép géppuskatűz hiányzik! — Aztán a doktornőhöz fordult: — Igazán nem értem, hogyan érezheti magát biztonságban. Miért nem jön át az én osztályomra? Sokkal nyugodtabb.

— Az kétségtelen, Harold — felelte Peter. — Ahol te dolgozol, ott csak tökéletes nyugalom lehet.

És sarkon fordult, hogy igyon valamit. Most igazán szüksége van rá.

A büféasztalnál az egyik orosz kolléga megfogta a kabátujját, és egy poharat nyújtott neki.

— Koccintson velem — invitálta —, vodka! — És egyből kiitta a poharát. Peter nem akart lemaradni, hát ő is kiitta a magáét. De nem nagyon bírta az alkoholt, vagy a vodka volt igen erős, tény az, hogy majdnem elállt a lélegzete. Köhögött, kivörösödött, fejébe tolult a vér. Kollégái nevetve figyelték, erre félrehajtott egy függönyt, amely valami folyosót rejtett, és bement, hogy kissé összeszedje magát. Különben is ebben a pillanatban érkezett meg Pomeranz professzor, és Peter nem akart ilyen

állapotban a szeme elé kerülni.

De meg volt írva, hogy aznapi pechsorozata még nem érhet véget.

A folyosóban karbantartási munkálatokat végeztek, és néhány nagy ragasztósbödön és linóleum tekercs sorakozott a fal mellett, várva, hogy felrakják a padlóra. A munkálatok területét farács határolta el, egy odatámasztott tábla felirata figyelmeztetett:

Vigyázat, ragad!

Peterben azonban túl nagy volt a nyomás, így nem vette észre; elővigyázatlanul rálépett arra a területre, amelyen még nem volt linóleum, de már vastag réteg enyvet kentek fel, és — placcs! — lába odaragadt a padlóhoz. A függönyön keresztül áthallatszottak a társalgás kusza foszlányai. A zene éppen elhallgatott, és Peter felismerte többek között Harold és Irene hangját. A világ minden kincséért sem mutatkozhat ebben az állapotban, el is határozta, hogy megvárja, amíg végleg kiköhögi magát. Ám az egyik pincér nagy tálcán vissza akarta vinni a konyhába az üres poharakat, odaért a függönyhöz, társa felhajtotta előtte, hogy át tudjon menni. Így aztán Peter rejtekhelye lelepleződött; nagy zavarba jött, és

ahogy a pincér a megrakott tálcával elhaladt mellette a már kész folyosópadlón, ő megfordult, hogy távozzon, de lába immáron szilárdan beleragadt az enyvébe, és meg se mozdult.

— Peter — suttogta Irene —, ugyan mit csinál itt? — De Peter nem hallotta. Ahogy meg akart fordulni, megingott, kapkodott, hogy valamibe bele tudjon fogódzkodni, eközben alaposan szájon vágta a pincért, aki iszonyatos csörömpölés közepette elesett a tálcával együtt. Peter előretántorgott, sikerült megragadnia a farácsot, valaki felsegítette a pórul járt pincért, Peter pedig teljesen valószínűtlenül, lassan feltápászkodott. Lába ugyanis még mindig odaragadt, ezért jobbra-balra imbolygott, mint az inga, úgy akart — mindhiába — kiszabadulni, miközben a társaság rémülten bámulta. Végül hatalmas nekirugaszkodással sikerült kitépnie magát, a lendület bevitte a terembe, pontosan Pomeranz professzor elé: majdnem feldöntötte. Cipőjének csak a felső része volt a lábán. A talp ott maradt a folyosón — menthetetlenül beleragadt a padlóba.

Valaki elmosolyodott, már csak azért is, mert a Peter végtagjait fedő cipőfelsőrészek, emez

abszurd kamásnik alól, a zoknin keresztül kikandikált bal nagy lábujja.

Peter illedelmesen meghajolt Pomeranz professzor előtt, bal lábát igyekezett eldugni jobb lábfeje mögé.

— Jó estét kívánok, igazgató úr.

— Mi történt, Denwell doktor? Peter újból meghajolt.

— Elnézését kérem. A magáét is, Irene. Még egyszer minden jót kívánok. És köszönöm a meghívást.

Ezzel elindult az ajtó felé.

Harold törte meg az általános döbbenetet; görcsösen felnevetett, a kacagás ragályszerűen terjedt, végül mindenki torkaszakadtából nevetett.

IV. FEJEZET

Amikor gazdája hazaért, Jeremiás rögtön észrevette, hogy valami nem stimmel, ezért nem is ugrálta körül, mint máskor. Leverten ment fel utána a lépcsőn, vele együtt lépett be a szobába, és aggódó szemmel nézte. Peter levetette és a sarokba dobta a cipőfelsőrészeket. Kezdett levetkőzni, Jeremiás

figyelte minden mozdulatát, és érezte, hogyan nő benne a szorongás. Ritka eset, hogy a gazdi nem beszélget vele, és ez a csend nyugtalanította, résen állt, mintha veszély közeledtétől félne. Mi is történhetett? Végre megszólalt Peter:

— Hiába, Jeremiás, balfácán vagyok, mindig balhét csinállok!

Ettől a kutya kissé megnyugodott, bár jobban szerette volna, ha gazdája valamivel bővebb magyarázattal szolgál.

Peter levetette az ingét, a ruhával együtt felakasztotta, aztán kivette a mandzsettájából a platina inggombot, amelyet húga ajándékozott neki a doktorátusra. Szegény Annié, egész takarékperselyét feláldozta, hogy megajándékozhasssa a bátyját! Peternek nagy kedve támadt, hogy viszontláss a hűgát, és megkérdezze tőle, mi újság az iskolában. „Holnap irok neki” — gondolta, miközben odament az öreg szekreterhez, amelyben kevés értéktárgyát tartotta, hogy visszarakja az inggombokat a számukra külön fenntartott fiókba. De a zár nem engedett, Peter nem tudta kinyitni.

— Mi lelte ezt a rozoga vackot?

Még erősebben ráncigálta, de a fiókocska továbbra sem engedett. Peter még hevesebben megrántotta, végül sikerült kinyitnia. Csakhogy a rántás felpattintott egy titkos ajtócskát a fiók mellett: Peter mindig azt hitte, hogy a mérsékeltén ízléses, fura bútordarab díszpanelje.

— Na nézd csak... — mondta. Az ajtócska mögött kis üreg volt, az üregben meg egy palack.

— Olyan, mint Beithel szirupja — tűnődött —, ugyanolyannak látszik.

Az üvegen egy félig letépett címke, valami keleti nyelvű és angol szöveg lehetett rajta, de éppen az angol részt szakították le.

„Madame Claire férje rakhatta ide — állapította meg Peter. — Hiszen mondta is, hogy ez a bútor a férjéé volt, aki féltékenyen őrizte. De minek ekkora elővigyázatosság? Ugyan mi lehet benne?”

Peter megpróbálta elolvasni a címkén megmaradt néhány angol szót, de vajmi keveset sikerült kibetűznie: „ ... érintetlen... visszatérsz ... eredmény ... legyőzhetetlen ...” Semmi több.

„Ki tudja, mi lehet? Holnap majd megpróbálom

vegyelemezni.”

Bement a fürdőszobába, a jól bedugaszolt üveget vízbe áztatta, majd leszedte a címkét.

— Most pedig alvás, Jeremiás!

Ezen a reggelen Madame Claire a szokásosnál korábban kelt. Izgult, meghatódott. Tudta, hogy ma lesz a sajtókonferencia, Peterrel az interjú, és az egészet közvetíti a televízió. Egész biztosan meghallgatja és megcsodálja, bár tudta, hogy vajmi keveset ért ezekhez a zavaros dolgokhoz. De mindenképpen nagy esemény, amelyet meg kell ünnepelni. Reggelihez különleges édességet sütött, és előszedte értékes gyümölcszeléit is, amelyeket csak jeles napokon szokott feltálalni.

Jeremiás pontosan értette, hogy valami nagy dolog van a levegőben, fel s alá mászkált a lépcsőn a konyhából Peter szobájába, hogy sürgesse a gazdáját.

— Végre itt van! — kiáltott fel Claire, amikor meghallotta a lépcsőn lefelé tartó lépéseket. A forró teáskannával a kezében a nappaliba rohant.

— Különleges nap ez a mai, Denwell doktor. Jeremiás és én nézni fogjuk önt a televízióban. Kár, hogy nem egyenesben adják! Csak este

láthatjuk.

— Köszönöm, madame — felelte Peter —, de figyelmeztetem, hogy rövid lesz az egész, ráadásul unalmas.

— De hát ott lesz az a sok újságíró, aki annyi mindenre kíváncsi. Nem lehet olyan nagyon rövid.

— A televízió a sajtókonferenciának csak egy részét közvetíti. Azt hiszem, körülbelül tíz percet.

— De miért? — kérdezte csalódottan Claire.

— Mert az emberek nem szeretik az unalmas dolgokat. És azt hiszem, ha nem rólam volna szó, ön is ...

— Kár — mondta Claire. De ha jól meggondolja, el kell magában ismernie: ha nem Peterről volna szó, ki sem nyitná a televíziót.

A szobája régi bútorában talált üveget Peter feltette a laboratórium egyik polcára: majd ha lesz ideje, vegyelemzi a tartalmát. A címkét viszont zsebre vágta; majd megkéri Jawarah doktort, fordítsa le.

Irene még nem jött be. Előre szolt, hogy ma reggel késni fog, mert a konzulátuson formaságoknak kell eleget tennie bizonyos pénzáttalások ügyében. Peter egy pillantást

vetett Irene legutóbbi feljegyzéseire, köszöntötte az állatokat a ketrecekben, és átment Jawarah doktorhoz a parapszichofizioterápiás osztályra. Ahogy a folyosón ment, egyszerre csak iszonyú csapás érte a vállát; belereszketett.

— Szia, Pet! Persze Dávid volt az.

— Abbahagyod végre a vállveregetéseidet? Kezdesz elviselhetetlen lenni.

Dávid elvigyorodott.

— Hallottad, micsoda robbantást csinált tegnap Beithel?

— Nem, bedugtam a fülemet — felelte Peter rosszkedvűen.

— Egyszer még felrobbantja a házat. Megmondhatnád neki, hogy vigyázzon a kísérleteivel.

— Miért nem mondod meg neki te?

A parapszichofizioterápiás kutatások osztályán egy kínai doktornő akupunkturásan kezelt egy fiatalembert, aki erőtlenül jajgatott. Egy francia orvos egy hölgy mellett állt, aki belekapaszkodott a székébe, és az istennek sem akart megmozdulni.

— Kell, hogy mozogjon a lába. Önnek az égvilágon semmi baja. Mozgassa így, és közben

ezt gondolja: erős a lábam, jár a lábam, szalad a lábam.

— Fáj... — nyöszörgött a hölgy. Peter Jawarah hangját hallotta:

— Nem van igaz. Maga gondolni, hogy a láb nem fáj, és akkor láb nem fájni. — A francia orvos megfordult, kissé oldalt lépett, így látni lehetett Jawarah doktort, aki a falnak támaszkodva a fején állt.

— Éppen téged kerestelek — nyújtotta át neki a címkét Peter. — Azt hiszem, hindiül van írva. Ha végeztél, lefordítanád nekem?

Jawahar átvette a címkét, és megfordította, hogy el tudja olvasni.

— Igen, hindi. Mi ez?

— Egy üvegen volt, amelyet háziasszonyom egyik régi bútorában találtam. Elhunyt férje sokáig élt Indiában.

— Jó — mondta Jawarah —, sajtókonferencia előtt én bemenni hozzád. Ma tied nagy nap, Peter. Gratulálok!

— Köszönöm — felelte Peter kifelé menet —, és ne haragudjatok a zavarásért.

Amikor Peter visszatért a laboratóriumba, Scott doktornő, aki közben elintézte a dolgát a konzulátuson, már ott ült elektronmikroszkópja

fölé hajolva.

— Jó reggelt, Peter — mondta, de fel se nézett —, tudja, mily nagyszerűen reagáltak? A vírusok vitalitása legalább hatvan százalékkal csökkent. Peter odanézett, és észrevette, hogy Irene asztalán nagy pohárban ott virít frissen az a kis csokor, amelyet tegnap vitt neki.

— Ha növeljük a vakcinamennyiséget, és sikerül megfosztanunk az emberi szervezetre mérgező hatásának legalább egy részétől, akkor... — Felnézett a mikroszkópból, és mivel észrevette, hogy Peter a virágot bámulja, egy pillanatig tétovázott.

— ... Nem nagyszerű, Peter? — kérdezte a vakcinára gondolva. Peter elmosolyodott.

— Nagyszerű — felelte —, köszönöm, Irene. És végre szeretném megmondani magának, hogy ...

Ebben a pillanatban berontott Smith doktornő.

— A szirupját, Denwell doktor! — mondta ellentmondást nem tűrő hangon.

— Megint?! — tiltakozott Peter. — De nem gondolja, hogy túlságosan komolyan veszi a megbízatását?

— Szó sincs róla. Itt mindenki feledékeny. Megígértem Beithel doktornak, hogy maga

elfogyasztja az egész üveget, akkor pedig el is fogja fogyasztani. Különben is Beithel doktornak ellenőriznie kell a gyógyszer hatékonyságát.

— De hát magának mi annyira szívügye: az én egészségem vagy Beithel munkája?

— Ez is, az is — mondta Smith doktornő, és kiöntött egy kanálnyi szirupot, észre sem véve, hogy Beithel orvossága helyett azt az üveget vette le, amelyet Peter talált a régi bútorban. — Szaporán, semmi cirkusz!

— Azt hiszem, ilyen undorító még soha nem volt.

— Szamárság! A viszontlátásra.

Kifelé menet majdnem beleütközött Haroldba, aki éppen befelé igyekezett.

— Megint maga! — szólt rá Smith doktornő. — De hát miért jár ide oly mániákusan?!

— Ugyanezt akartam kezdeni öntől, doktornő — felelte színlelt udvariassággal Harold.

— Annyi tény, hogy én mindig meg tudom magyarázni, miért jövök ide.

— Csodabogár! — állapította meg Harold, miután Smith doktornő távozott. — Hogy viselitek el?

— Türelemmel. Még téged is elviselünk — felelte Peter.

— Igaz. Na, mi van a tűzvésszel, Peter? Mára mit tartogatsz a tarsolyodban? Valami mesterséges földrengést?

— A te helyedben humoros könyveket írnék. Sikered lenne.

— Meghiszem azt. Csak te legyél mindig mellettem, hogy ihletet meríthessek. — Aztán a doktornőhöz fordult és megkérdezte: — Lemegyek a büfébe, Irene. Meghívhatom valamire?

— Köszönöm, majd később — felelte Irene. — Még befejezem ezeket a feljegyzéseket.

Peter a fény felé tartott egy kémcsőt, és vizsgálni kezdte a benne levő sárgás folyadékot. Ahogy visszarakta a helyére, észrevette, hogy a kémcsövet tartó keze láthatatlan. Kétely hasított beléje, megszólalt:

— Az üveg! — És a polchoz rohant.

— Mit mondasz? — kérdezte Harold.

— Semmi, semmi — felelte Peter, és összehasonlította a polcon álló két üveget, a sziruposat és a régi bútorból valót. — Szinte teljesen egyformák.

— Mik szinte teljesen egyformák? — kérdezte megint Harold.

— Semmi, semmi — felelte Peter.

— Most már magadban beszélsz?

— Dehogyan. Azaz igen. Ne haragudjatok, zuhanyoznom kell — mondta Peter, és kinyitotta a laboratóriumi fürdőszoba ajtaját, de előbb zsebre vágta a láthatatlan kezét.

— Ilyenkor? — csodálkozott Harold.

— Van valami kifogásod ellene? — kérdezte Peter, és bement a fürdőbe. És becsukta az ajtót.

— Hihetetlen! — ámuldozott őszinte zavarban Harold. — Soha nem láttam ilyen agyalágyultat.

— Ha akarja, lemehetünk — szólta Irene, és felállt az asztaltól. Aztán beszólt a fürdőszobába: — Figyelje a hőmérőt, én lemegyek a büfébe.

— Rendben van — hangzott belülről Peter válasza —, menjen csak, menjen.

A laboratórium fürdőszobájában Peter megdermedt a rémülettől. A jobb keze is eltűnt. Levette az ingét, és ahogy belenézett a tükörbe, csak a trikóját látta és a karóráját. Nem volt már arca, sem nyaka, sem karja: semmi nem maradt a testéből. Levette a cipőjét: eltűnt a lába. Levetette a nadrágját: csak az alsónadrágja maradt meg.

— Ó, nem, istenkém, nem! — suttogta a félelem

szorításában. Láthatatlan kezével megfogta a karját, a lába szárát, megérintette a fejét, úgy tűnt, mindene megvan, csak éppen nem látszik. Teljesen képtelen volt arra, hogy gondolkodjék, hogy a megoldásnak csak a lehetőségét is kitervezze; úgy érezte, mintha más dimenzióban élne. „Lehet, hogy belebolondulok” — gondolta. És talán bele is bolondul, ha Jawarah hangja nem hívja vissza a való világba.

— Denwell? Denwell? Senki itt?

Jawahar körbejárta a laboratóriumot, amikor észrevette, hogy résnyire megnyílik a fürdőszoba ajtaja.

— Itt vagy, Denwell?

— Itt vagyok — válaszolta Peter, és újra becsukta az ajtót —, zuhanyoztam egyet.

— Elhoztam neked címkefordítás — mondta Jawarah szokásos furcsa beszédmódján, amelyet képtelen volt levetkőzni, pedig évekig élt Angliában. — Ha akarod, jövök később.

— Ne, ne — kérte Peter. — Olvasd fel!

— Így keresztül ajtón ?

— Így. így. Nagyon jól hallani.

— Ahogy akarod. De ostobaság az egész.

— Akkor is. Olvasd fel, kérlek.

— Hát ez írva van: Ez a csodálatos varázssital

megajándékozni téged láthatatlansággal. Láthatatlan leszel, de képességeid érintetlenül maradnak. Hatás időleges. Visszatérsz normálisnak. Ezzel varázsitallal elérni tudsz nagy eredmény: leszel legyőzhetetlen. Ennyi az egész. De hol találtad ez a cégéres ostobaság?

Jawahar jól mulatott. Peter, aki a hatás időleges szavaktól megkönnyebbült, így felelt:

— Mondtam már: a háziasszonyom egyik régi bútorában.

— Értem! És tied háziasszony lenni láthatatlan?

— kérdezte Jawahar még mindig nevetve.

— Ő nem, talán a férje.

— Persze, emlékezem, férj meghalt. Pompás, Denwell, hahaha — nevetett az indiai —, te mondani, hogy halott, hahaha, pedig láthatatlan lett! Jó, akkor viszontlátásra sajtókonferencián. Itt hagyom címke fordítással.

— Köszönöm, Jawahar.

— Semmi. Ha akarsz lenni láthatatlan, most már tudod, hogyan csináld. Szervusz.

— Az hát — dörmögte Peter —, még ha nem akarom is.

Most már megint képes volt gondolkodni. Hatás időleges — mondja a címke, de az időtartamot nem határozza meg. Nem járkalhat a

Központban kísértetnek öltözve, még kevésbé jelenhet meg a sajtókonferencián fej nélkül. Végeredményben talán megtehetné, de hátha nem fogadják kedvezően a dolgot. Nincs más hátra, meztelenre vetkőzik, hogy ne vegyék észre láthatatlanságát, és megvárja, amíg elmúlik a varázsszer hatása. Igen ám, de mi lesz, ha a hatás hirtelen véget ér, és akkor ő ott áll meztelenül és láthatóan az emberek között? Másfelől nem maradhat a fürdőszobában, amíg elmúlik, hátha órákig, esetleg napokig is eltart; ki tudja! Legjobb, ha rögtön hazamegy, és bezárkózik a szobájába.

Peter kibújt a trikóból, és hosszasan habozott, levesse-e az alsónadrágját is. „Anyaszült meztelen leszek” — tűnődött. De nincs más választása: a járókelők minden bizonnyal felfigyelnének, ha egy szlip magában sétálna az utcán. Peter tehát kénytelen volt levetni a gatyáját, jóllehet szeméremérzete nagyon megrendült ettől.

Hirtelen eszébe jutott az inkubátor.

— A hőmérő! — kiáltott fel. És berohant a laboratóriumba, hogy ellenőrizze a hőmérsékletet. Nyomasztotta az a hőmérő. Vannak forgalomban villanyrögzítők, de előfordulhat,

hogy megszakad az áram, és akkor feltétlenül elemet kell bekapcsolni. Így éjszaka is szükséges az ellenőrzés, az éjszakások viszont nem mindig állnak feladatuk magaslatán. Szerencsére a hőmérő nem mutatott sem többet, sem kevesebbet. Peter visszament a fürdőszobába, ruházatát a szennyes fehérneműknek kikészített papírzacskóba csomagolta, és bezárta a szekrényébe. Újra elolvasta Jawarah fordítását, aztán eldobta a cédulát. Egy kis enyvvel bekente a címke hátlapját, hogy visszaragaszthassa az üvegre, de nagyon ideges lett, mert hallotta, hogy Harold és Irene közeledik.

Nem akarta, hogy lássák a repülő címkét, még kevésbé állt szándékában tájékoztatni őket a történekről. Ha elérkezik az ideje, mindent elmond Irénének, de most, pucéran és láthatatlanul, nagyon zavarná a dolog. Sietett, hogy felragassza a címkét, de nagy igyekezetében eltévesztette az üveget, és a májsziruposra ragasztotta,

— Azt hiszem, jobb volna, ha most visszamenne az osztályára, Harold — mondta Irene, ahogy beléptek.

Peter berohant a fürdőbe, de az ajtóban

megtorpant. Minek menekül oly ostobán, amikor nem is láthatják?!

— Miért akar mindig elküldeni, Irene? — kérdezte Harold a lányt.

Irene enyhe gúnnal pillantott rá, aztán így szólt:

— Mert nem szeretem a lustaságot. Peter magában dörmögte:

„Jól mondja,”

Irene a fürdőszoba felé fordult.

— Még ott van, Peter?

— Itt vagyok — hangzott a válasz.

Látva, hogy a fürdőszoba ajtaja félig nyitva van, Harold megjegyezte:

— A helyedben becsuknám az ajtót.

— Úgysem láttok.

— Ez modor kérdése — felelte Harold. És becsukta az ajtót.

Irene megint odaült a mikroszkóphoz.

— Kedves Irene — magyarázta neki Harold—, mégiscsak kár, hogy egy fiatal és szép nő, mint maga, csírákkal foglalkozik. Nem ez kell magának. — Odament melléje, és a mikroszkóp fém oldallapjára támaszkodott, amelyen Irene a jegyzeteit írta, és megkérdezte tőle: — Miért nem hagy itt csapot-papot, és miért nem jön

hozzám feleségül?

Peter akaratlanul, ösztönösen Irene felé lépett, aki fel sem nézve felelt:

— Mert jobban szeretem a csírákat.

— Nagyszerű — mondta halkán Peter.

— Na látja? — szólt Irene, aki azt hitte, hogy Harold beszélt. — Hiszen maga is egyetért velem.

— Semmivel sem értek egyet! De gondoljon arra, Irene, milyen nagyszerű dolgokat csinálhatnánk együtt!

Peter akaratlanul, ösztönösen Irene felé lépett, aki adja az epekedő szerelmest! Meg kell leckéztetni!

Egy elektromos készülékből kihúzta a zsinórt a villás dugóval, de a másik végét benne hagyta a fali konnektorban. Harold mögött elhaladva lassan odament a fémasztalkához.

— Ugyan miket? — kérdezte Irene.

— Nem is tudom ... például utazhatnánk. Nem szeret utazni?

— Attól függ.

Peter az asztalkára tette a villás dugót.

— Juj! — üvöltött fel Harold, és elkapta a kezét, Peter meg közben sietve visszarakta a villás dugót.

— Mi történt? — kérdezte Irene.

— Megrázott. Ez a bútor ... áram van benne. Irene odanyúlt a fémasztalkához.

— Ebben? Ugyan! Lehetetlen!

— De igen ... — erősködött Harold, és a kezét nézegette — még most is fáj.

Irene elmosolyodott.

— Nem hiszi?

— Nem — felelte Irene.

— Pedig mondom magának, hogy megrázott. Talán a maga közelsége töltött meg, mint valami villamos elemet.

— Akkor bekapcsolok magába egy fogyasztásmérőt.

— Ugyan, Irene, ne tréfáljon! Komolyan beszélek! És hajóút a délvidéki tengereken, az se tetszene?

— Utálom a délvidéket!

— Hát akkor északon. Az északi fény... az éjféλι nap...

— A déli nap is itt találja magát, távol az osztályától, ha nem szánja rá magát, hogy menjen.

— Ma mit csinál munka után?

Ez a divatmajom! Esze ágában sincs takarodni! Peter legszívesebben elverte volna. Fogott

néhány fiolácskát, amelyekben tojásfestő színes anilin volt, és néhány cseppet ejtett Harold köpenyére és hajára.

— Még nem felelt — nyugösködött Harold.

— Tessék? — kérdezte Iréne, fel sem nézve a mikroszkópból.

— Azt kérdeztem, mit csinál ma munka után.

— Ja igen, vízisíedzésem lesz. Szcretném, ha a mi osztályunk győzne, de félek, hogy lemaradunk.

Irene felpillantott Haroldra, és látva, hogy összevissza van kenve, megkérdezte:

— De hát mit csinált? Felkente magára az északi fényt? — És elnevette magát.

— Nem értem — mondta Harold, és a köpenyét nézte, amely tele volt rózsaszínű és narancssárga foltokkal.

— Nini, a haja is! — kiáltott fel Irene — Az is megzöldült! Milyen komikus, hahaha — mulatott az ifjú doktornő —, olyan mint egy bohóc!

Harold az egyik szekrényke üvegajtájában nézegette magát.

— Nem értem — mondta újra meg újra —, semmihez sem értem. Nézze, a kezemen nincs folt. Furcsa dolgok történnek ezen az osztályon!

Megyek, megmosakszom.

— Itt mosakodjon meg, ne menjen ki ilyen állapotban.

— Nem lehet. Bent van Peter. Viszontlátásra, Irene.

Harold kiment, de Irene még mindig harsányan kacagott. Szegény Peter közben azon törte a fejét, hogyan szabadulhatna innen. Nem tűnhet el egyszerűen, Irene azt hiszi, hogy bent van a fürdőszobában, és ha nem látja kimenni, keresni fogja. Lehetetlenség megmagyarázni neki a történeteket, a gondolatára is reszketni kezdett. Most még nehezebb lenne, miután annyira kitolt Harolddal — kissé szégyellte is magát. Miközben vergődve keresett valami megoldást, betoppant Smith doktornő.

— Mi történt Lord doktorral? A folyosón találkoztam vele, a szivárvány színeiben pompázik. Csak nem próbált meg dolgozni? — érdeklődött.

— Tulajdonképpen nem — magyarázta Irene —, maga sem tudja, hogyan lett olyan koszos.

— Csak azt nem értem, egy ilyen alak hogyan doktorálhatott le orvostudományból — tűnődött Smith doktornő.

— Talán a szülei kényszerítették rá.

— Lehet. Inkább táncra, énekre, festésre vagy mit tudom én, mire tanították volna. Szóval akármire, csak ne tudományra. De tulajdonképpen magáért jöttem: segíthetne lent a halasmedencéknél.

— Szívesen — mondta Irene, és felállt. Aztán a fürdőszobaajtó felé nézett, és hangosabban folytatta: — Peter, lemegyek Smith doktornővel a halasmedencékhez. Siessen azzal a zuhannyal!

Peter gyorsan a fürdőszobához szaladt, és az ajtó felé fordulva tölcseért formált a két kezéből, úgy felelt:

— Jó, menjen csak.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a két nő végre távozott. Nagy sietve pár sort vetett egy fecnire:

El kell mennem; figyeljen az új kultúrákra is (37 fok)! Köszönöm. Peter

Aztán Beithelnek telefonált.

— Beithel? Hol tartasz azokkal a röntgenfelvételekkel? Amint végeztél, gyere fel, Irene nincs itt, nekem meg azonnal el kell mennem.

— Rendben van — hangzott Beithel válasza.

Most csupán egyet tehet: hazasiet, és várja, hogy minden rendben bonyolódjon le. Már attól

a gondolattól is, hogy meztelenül kell végigmennie a városon, majdnem elájult. Aztán eszébe jutott, hogy hátha az utcán válik láthatóvá, ettől meg oly szorongás vett rajta erőt, hogy szinte fizikai fájdalmat érzett.

„Jobb nem gondolni rá — biztatta magát —, különben sincs más választásom.” És kirohant.

Az előcsarnokban már ott voltak a televízió műszaki emberei, a kábeleket készítették elő meg mindazt, ami a sajtókonferencia rögzítéséhez szükséges. Micsoda balszerencse! Éppen most kellett bekövetkeznie élete legfurcsább kalandjának!

A portás ráköszönt valakire:

— Jó napot kívánok!

Peter, talán mert alkatilag szórakozott, talán mert fel volt dűlva, visszaköszönt:

— Jó napot, Jacques!

Jacques, ahogy meghallotta a jól ismert hangot, körülnézett, hol lehet Denwell doktor, és mivel nem látta, megkérdezte:

— De hát hol van?

— Kicsoda? — kérdezte vissza André, aki ebben a pillanatban ért le az emeletről, ahova a legfrissebb postát vitte fel.

— Semmi, csak azt hittem ... — morogta kissé

zavartan Jacques.

Közben Peter ment kifelé az utcára, de nyilván senki nem látta; így történhetett, hogy egyik kollégája, aki ebben a pillanatban lökte be a súlyos bejárati üvegajtót, mivel senkit nem látott, hagyta visszacsapódni az ajtószárnyat.

— A fene egye meg! — szitkozódott Peter, akinek az orrára csapódott az ajtó.

Jacques megint világosan hallotta Peter hangját, ezúttal az ajtó felől, és mivel a csapástól eleredt a szegény láthatatlan ember orra vére, az üvegen vércsíkok csordogáltak végig.

— André — szólt Jacques furcsa hangon.

— Tessék, Jacques úr?

— Láttad elmenni Denwell doktort?

— Nem láttam, Jacques úr.

— Piros foltos az az ajtó?

— Igen, Jacques úr.

— Megesküdnék rá, hogy egy perccel ezelőtt még tiszta volt.

Jacques odament az ajtóhoz, hogy jobban megbizonyosodjon a folt minősége felől, és észrevette, hogy az út túloldalán Peter kocsija magától megindul.

— Vigyázat! — kiabálta. — Állítsák meg!

Peter éppen hátrált, és Jacques úgy látta: a kocsi

bele fog zuhanni a tóba.

— A vízbe megy! — kiabálta, és az autó felé rohant. Peter kénytelen volt megállni, Jacques pedig egy járókelő segítségével elkezdte visszatolni a kocsit.

— Nem húzta be a kéziféket — magyarázta az, aki segített tolni a kocsit.

— A tulajdonos kissé szórakozott — világosította fel Jacques —, nézze, a kulcsot is bent hagyta a műszerfalban. — Benyúlt a nyitott ablakon, kivette a kulcsot, és zsebre vágta. — Jobb kivenni — mondta.

Amikor visszatolták a kocsit a parkolóhelyre, az, aki Jacques-nak segített, kinyitotta az ajtót, hogy behúzza a kéziféket. Peter félrelökte és kiszállt.

— Hé! Hát ez micsoda? — álmélkodott a férfiú.

— Egy ócska Ford — felelte Jacques abban a hitben, hogy az illető az autóról beszél.

— Még csak ez hiányzott — ment tovább Peter morogva —, most aztán gyalog mehetek. Csak idejében hazaérjek!

Peternek minden oka megvolt a nyugtalanságra. Ráadásul a sajtókonferencián sem lehet jelen, pedig tudta, hogy az igazgató mennyire fontosnak tartja. „Most aztán mit mondok majd

neki?” — tűnődött magában.

Azt is meg kellett állapítania, mily végtelenül kínos az utcán láthatatlannak lenni. Mindenekelőtt az ember lába fáj a mezítláb járástól, aztán a járókelők folyton lökdösik, és mivel senkit nem látnak, meghökkenten nézelődnek. Csak jelzőlámpánál mehet át az úttesten, különben a szegény láthatatlan embert elgázolja valami autós, akitől még azt sem lehet elvárni, hogy utána bocsánatot kérjen. Szegény Peteren a zebra sem segített, kénytelen volt a jelzőlámpáknál átmenni, amivel értékes időt veszített. Végre elért a dombhoz, az utolsó szakasz meglehetősen meredek, és Peter elfáradt. „Hogyan csinálhatják a versenyfutók?! Én már nem bírom!”

Lihegni kezdett, és iszonyodva gondolt arra, hátha hirtelen láthatóvá lesz. Az egyik kertből egy férfi jött ki, kezében szemetesvödör, amelyet beleöntött a járdasarkon álló kukába. Peter éppen megállt, hogy kiszuszogja magát, és észrevette, hogy egy pár cipő is van a szemétben. Megvárta, amíg a férfi visszamegy, körülnézett, hogy nem látják-e, aztán élve az alkalommal, hogy pillanatnyilag egy árva lélek sem jár arra, felemelte a fémkuka tetejét, kivette

az ócska cipőt, és felhúzta. „Két számmal nagyobb, de a semminél jobb” — gondolta és továbbment.

Valójában meglehetősen furcsa látvány volt az a magától járkáló pár cipő. Elsőnek két hat év körüli srác pillantotta meg, éppen a ház előtt játszottak. Eleinte ámulva nézték a furcsa játékszert, aztán egyikük megszólalt:

— Muris!

— Vajon hol lehet a hajtómű? — kérdezte a másik.

— Biztos alul — vélekedett az első. És elindultak a két cipő után.

— Fogjuk meg — javasolta az egyik srác.

— Jó, fogjuk meg — értett vele egyet a másik.

És jól kiléptek, hogy utolérjék. Peter kénytelen volt nekiiramodni, hogy lehagyja őket, de a srácok is futni kezdtek, és egymást biztatták:

— Hajrá, futás!

— Fogd meg te! Te jobban futsz!

A futóverseny közben elhaladtak egy kert előtt, ahol két öreg hölgy szeretettel etetett egy csomó macskát, amelyek nyávogva dörgölöztek jótevőik lábához. A két nőnek óhatatlanul észre kellett vennie a cipőket üldöző kölyköket, mert a kert sövénye nagyon alacsony volt.

— Milyen ostoba játékokat találnak ki manapság
— jegyezte meg az egyik hölgy. — Gépesített
cipők! Ki látott ilyesmit!

— Már nem tudják jódolgukban, mit ötöljenek ki
— mondta rá a másik.

A cipők immáron lehagyták a srácokat, akik
belefáradtak a futásba, és visszafordultak.

Peter végre odaért a házhoz, ledobta a cipőt, és
bement a kertbe. Az ajtó zárva volt, nehéz lesz
bemennie. Jeremiás, aki isten tudja, milyen
nyomokat szaglászott a villától balra, a
pázsiton, megérezte gazdája jelenlétét, és
ujjongva ugatva rohant Peter elé. Az imádott
lény láthatatlansága nyilván nem befolyásolta a
kutyát, mert azonnal megérezte, hol van Peter,
és rögtön körülugrálta, mintha látná.

— Nyugi, Jeremiás — súgta Peter. De a kutya
nem hallgatott a jó szóra.

Peter azt remélte, hogy a hátsó ajtó nyitva lesz,
ezért megkerülte a házat. Szerencséje volt; a
konyhaajtót nem zárták kulcsra. Nesztelenül
bement, de nem sikerült Jeremiást a kertben
hagynia, a kutya pedig lényegesen kevésbé
nesztelenül mozgott.

— Ki az? — szólta ki Madame Claire a nappaliból.
Mivel nem kapott választ, felállt karosszékéből,

és kiment a konyhába.

— Ki engedett be, Jeremiás? — kérdezte a kutyától.

Peter bement a nappaliba. Madame Claire kedvelt karosszékében meglátta a folyóiratot, amelyet az öregasszony éppen olvasott, és sietve megindult fel a lépcsőn, mögötte farkcsóválva Jeremiás.

Claire is visszament a nappaliba.

— Hova mész, Jeremiás? Ide gyere! Megtudhatnám, mi van veled ma?

A kutya bánatosan engedelmeskedett.

Közben Peter felért a lépcsőfordulóhoz, és ahogy lenyomta szobája kilincsét, meglátta a kezét. Szóval megint láiható! A zár kattánására felfigyelt Claire; odanézett, és meglátta Petert, ahogy anyaszült meztelenül bemegy a szobájába. Iszonyúan felüvöltött.

— Jaj! — sikított Madame Claire, mintha ádámkosztümös lakójának megpillantása feljogosítaná arra, hogy úgy kiabáljon, mintha gyilkossal állana szemben. Peter sietve fürdőköpenybe bújt, és Madame Claire második jajgatására megjelent a lépcsőforduló korlátjánál, és olyan ártatlan képet vágott, mint a ma született bárány.

— Mi van, madame?

— De ... ön ... mikor jött be? — hápogott Claire még mindig magánkívül.

— Nem tudnám pontosan megmondani, talán félórája.

— Már megbocsásson — tért magához Madame Claire, és kissé sértődötten megkérdezte —, de hát mit csinált a szobája előtt úgy, hogy semmi nem volt önön?

— Semmiii? A fürdőből jöttem ki, amikor madame kiáltott. Látja, hogy rajtam a fürdőköpeny.

— És akkor is önön volt, amikor kijött a fürdőből?

— Természetesen!

„Hihetetlen — tűnődött magában Claire —, akkor hogyan láthattam meztelenül?” Aztán eszébe jutott, hogy a NOTKUKÖZ-ből érdeklődtek Peter után, és közölte:

— Nemrég telefonáltak a Kukból. Már előbb is keresték. Nem tudtam, hogy hazajött, ezért azt mondtam, hogy nincs itthon.

— Semmi baj, madame, legyen nyugodt.

— És a sajtókonferencia?

— Elhalasztották.

— Igazán? — kérdezte Claire, akit váratlanul ért

a dolog. — Netán este nem is közvetítik a tévében?

— Nem. Nem vették fel, ezért nem is közvetíthetik.

— De miért nem? — búslakodott Claire.

— Gondolom, technikai okokból.

— Nahát! Azt bezzeg soha nem akadályozzák meg technikai okok, hogy azokkal az ostoba futballmeccsekkel traktáljanak bennünket! — jegyezte meg Claire, aki egyáltalán nem rajongott a labdarúgásért.

Peter a lépcső aljában álló ingaórára pillantott. A sajtókonferencia kezdete óta egy és negyedóra telt el. Körülbelül két órát volt láthatatlan. Lement, hogy telefonáljon a NOTKUKÖZ-be. A telefon a folyosón van, ezért Peter becsukta az ajtót, hogy Claire ne hallja a beszélgetést. Az igazgatót kérte. A központos kisasszony, a gépirónő, egy asszisztens és Stighel után Peter végre meghallotta Pomeranz hangját, ahogy a vonal másik végéről bömbölt:

— Szeretném tudni, hova a ménkűbe tűnt el! Nekem kellett válaszolnom az újságíróknak, magát hiába kerestük mindenhol.

— Súlyos dolog történt, igazgató úr, személyesen mindent meg fogok magyarázni.

— Súlyos? Rosszul van?

— Nem, nagyon jól vagyok, igazgató úr. Telefonon nem adhatok magyarázatot.

— Remélem, tud magyarázatot adni. Viselkedése minősíthetetlen.

— Higgye el, igazgató úr, csak látszatra az. Ha kívánja, azonnal mehetek.

— Most sok a dolgom: értekezlet, egyéb megbeszélések. Holnap reggel kilenckor legyen az irodámban!

— Igenis, igazgató úr.

Peter távolléte kisebbfajta földrengéssel ért fel a NOTKUKÖZ-ben. Amikor valamennyi osztály képviselői lementek a díszterembe a sajtókonferenciára, már teljes számban egybegyűltek az újságírók és a televízió műszaki emberei. Pomeranz professzor, akit körülvettek a helyi és a külföldi sajtó tudósítói, sürgött-forgott, örült: a NOTKUKÖZ forradalmat csinál tudományos körökben. Sok kérdést tettek fel, de nem akart válaszolni. Várjuk meg Denwell doktort. Végeredményben ő a főhős, a vírust az ő általa vezetett osztályon azonosították, tehát elsősorban ő illetékes arra, hogy az újságírókkal beszéljen.

— Peter Denwell doktor nálam sokkal jobban el

tudja mondani, mi a félfedezés jelentősége. Övé és munkatársaié az érdem.

— De hát hol van? — kérdezték sorra az újságírók.

— Bizonyára rövidesen itt lesz — mondta, és elküldte érte a titkárt.

— Kérem, Stighel, keresse meg Denwellt. Mondja meg neki, hogy kivételesen hagyja a tojásokat, mert várjuk.

Irene is késett, mert Smith doktornő ottfogta a halasmedencéknél.

Stighel házi vonalon hívta Petert. Beithel vette fel a kagylót.

— Halló! Az isten szerelmére, mit csinál az a Denwell? Mondja meg neki, hogy azonnal jöjjön le, már csak őt várják. És ön is mit csinál ott?

— Denwell nincs itt. Vártam, hogy majd vele együtt megyek le — válaszolta Beithel.

— Hanem hol van?

— Nem tudom. Telefonált a röntgenszobába, hogy jöjjen le ellenőrizni a hőmérőt. Mondta, hogy el kell mennie.

— De hova ment?

— Nekem nem mondta.

— Hogy az a ... Na jó, jó. — Stighel letette a kagylót, és lement a díszterembe.

— Itt van már Denwell doktor? — kérdezte az egyik technikust.

— Még nincs itt. Mindenki őt várja.

Stighel utasítást adott: keressék Denwellt a házirádión. A Központ minden zugában hangszórókból szólt a központos kisasszony hívása: „Az igazgató kéri Denwell doktort, azonnal fáradjon a nagy aulába. Denwell doktort várják a nagy aulában.” De sajnos, hiába váraoztak, Peter nélkül kellett megkezdeni a konferenciát.

Pomeranz tombolt. Már csak azért is, mert nem mélyült el különösebben a témában, és nem tud beszámolni azokról a részletekről, amelyek Peternek a kisujjában vannak. Nagy erőfeszítéssel leplezte dühét, és igyekezett kivágni magát.

— Doktor Denwellt — kezdte — nagyon fontos kísérlet akadályozza a megjelenésben, a kísérlet a vártnál jobban elhúzódik, és nem szakíthatja félbe. Remélem, mihamarabb körünkben lesz. Addig is bevezetésképpen válaszolnék néhány kérdésre, anélkül, hogy részletekbe bocsátkoznék.

— Hallhatnánk valamit az új vírusról, professzor úr? Mi a jelentősége? Hogyan sikerült

azonosítani?

Pomeranz igyekezett megőrizni nyugalmát. Belekezdett:

— Évek óta keresünk valami hatásos gyógy-módot a közönséges meghűlésre. Az új vírus, amelyet nemrég Központunkban azonosítottak, és amelyet Pol-vírusnak nevezünk el, struktúrájában magában foglalja a világon ismert legtöbb meghűlési forma vírus-jellegzetességeit. Ez tehát emez új tudományos adalék mérhetetlen fontossága. Ma már ugyanis módunkban áll ellenőrzött kísérleteket végezni a hűléses megbetegedések nagy részén, mégpedig kizárólag a Pol-vírus alapján.

Pomeranz körülhordozta tekintetét a termen, hátha meglátja Petert, aztán beletörődve folytatta:

— E tudományos felfedezés legfőbb kiko-vácsolója, mint már mondtam, Peter Denwell doktor, aki pillanatnyilag sajnos nem lehet körünkben, nem felelhet az önök kérdéseire, mert munkája leköti. És mivel ő énnálam sokkal jobban meg tudja adni a kívánt felvilágosításokat, legjobb lesz, ha Denwell doktorral találkozunk, amint lehetséges.

Pomeranzot kiverte a hideg veríték. Tudta, hogy

ilyen olcsón nem ússza meg. Azt is tudta, hogy a tudományos világ egy része irigyli a NOTKUKÖZ-t az eredményeiért, és majd kibújik a bőréből örömeiben, hogy ilyen kudarcot vallanak a sajtó előtt.

— Még egy kérdést, professzor úr — jelentkezett egy újságíró. — Megvan-e minden remény itt a NOTKUKÖZ-ben arra, hogy hatásos gyógyszert találnak a Pol-vírus hatásai ellen, amely vírus egyesíti magában mindenféle meghűlés jellegzetességét?

— Pontosan ez irányban folynak a kísérletek. Az új virustenyészetet mindenféle típusú vakcinával bombázzuk.

— Eredmény?

— A kérdést még tanulmányozzuk. Nem érzem magam felhatalmazva arra, hogy idő előtt nyilatkozzam.

— Megmondhatná-e, professzor úr — érdeklődött egy újabb újságíró —, vajon a Pol-vírus okozta fertőzés éppen olyan erős-e, mint a többi vírusé?

— Sokkal erősebb — felelte Pomeranz, aki még mindig Petert kereste a tekintetével —, majdnem olyan erős, mint az összes többi vírusé együtt, amelyeknek a jellegzetességeit

egyesíti.

Peter csak nem jön, hogy megmentse ettől a kínszenvedéstől. Felhasználva a pillanatnyi szünetet, Pomeranz felállt, igyekezett természetesen mosolyogni, és kijelentette:

— Most pedig köszönetemet fejezem ki önöknek, uraim, és elbocsátom önöket. Ha vannak még kérdéseik, forduljanak Denwell doktorhoz.

És kirohant a teremből, nyomában a hűséges Stighel: nem felelt már a szólításokra, sem a további kérdésekre, amelyeket az újságírók utána kiabáltak.

— Hallatlan! Felháborító! Ezért még megfizet ez a Denwell — tajtékozott Pomeranz —, minősíthetetlen viselkedés !

Az aulában tiltakoztak az újságírók.

— Ezért kellett kihívni a televíziót?

— Én külön ezért jöttem Zürichből!

— Én meg Milánóból!

— Botrány!

— Az a Denwell fütyül ránk! Hát mit gondol, kicsoda ő?

Peterről azonban semmi hír nem érkezett.

V. FEJEZET

Másnap reggel Peter nagyon aggódott. Nem lesz könnyű elmondani az igazgatónak, mi is történt valójában.

— Minek az az útitáska? — érdeklődött Claire, látva, hogy Peter sötét színű bőr kézitáskával indul el hazulról.

— Iratokat kell visszavinnem — hazudta Peter, aki valójában azért vitte a táskát, hogy belerakja a ruháját, amelyet előző nap hagyott laboratóriumi szekrényében, mikor meztelenül kellett hazatérnie.

Elkészönt háziasszonyától, és távozott, hogy buszra szálljon.

Jacques, amint meglátta, elibe ment.

— Denwell doktor, tegnap kerestem, hogy odaadjam az autója kulcsát. A kocsit magától megindult. Odszaladtam és észrevettem, hogy a kulcsot a műszerfalban felejtette. Nagyon sajnálom, bizonyára azt hitte, hogy elvesztette. Sokat kerestem önt, de nem találtam.

Jacques is értesült arról, hogy Peter nem volt ott a sajtókonferencián, de nem mert kérdezősködni. Peter átvette a kulcsot.

— Köszönöm, Jacques, nem volt rá szükségem. Felment a liften, kézitáskáját az öltözőben

hagyta, átment a fertőtlenítőbe, felvette a zöld köpenyt, és bement Pomeranzhoz.

— Jó reggelt, igazgató úr — köszönt, ahogy belépett az irodába.

— Jó reggelt, Denwell doktor. Jöjjön csak.

Peter megkönnyebbülten állapította meg, hogy Pomeranz haragja már elmúlt, és főnöke szemében több a kíváncsiság, mint a harag.

— Üljön le — szólt az igazgató.

Stighel is ott volt: kevésbé békülékenyen meredt Peterre, egyébként szótlanul állt az ablaknál.

— Szóval, Denwell — mondta Pomeranz —, térjünk rögtön a tárgyra: mivel tudja indokolni tegnapi eltűnését?

Tényleg eltűnés volt az a javából! De Peter nem tudta, hogyan kezdje. Pomeranzra bámult, aztán Stighelre, majd megint Pomeranzra, kiszáradt ajkát nyaldosta, de szó nem jött ki a száján.

Pomeranz jól ismerte Peter különös természetét, ugyanakkor nagyra becsülte mint tudóst, ezért kissé sajnálattal nézte ezt a félszogséget.

— Gyerünk — mondta —, várom a magyarázatát, amelyre tegnap a telefonban hivatkozott.

Peter végre megszólalt:

— Nehéz megmagyarázni. Annyira különös dolog történt velem, hogy ...

Pomeranz türelmesen biztatta:

— Denwell doktor, nincs sok időm. A kantoni kormányzat székházában megbeszélésem lesz a kórházakkal való kapcsolatainkról. Kérem tehát, beszéljen.

— Szóval tegnap, nem sokkal a konferencia előtt, ittam ... de nem mintha ...

— Netán azt akarja mondani, hogy ivott és lerészegedett?

— Ó, nem, szinte teljesen antialkoholista vagyok!

— Akkor miért mondja, hogy ivott? — kérdezte Stighel, aki ez ideig hallgatott.

— Nem alkoholt — folytatta Peter, akit bosszantott Stighel közbeszólása —, hanem a májamba adott szirupot. Legalábbis én azt hittem, hogy az.

— Pedig alkohol volt? — kérdezte Pomeranz.

— Nem, nem alkohol. Hanem ... valami indiai varázsital. Találtam ... Jawarah lefordította a címkét... én meg tévedésből...

Pomeranz és Stighel összenézett. Mi baja ennek a szegény Denwellnek? Elment az esze?

— Ne haragudjon, doktor — mondta Pomeranz azon a hangon, ahogy betegekkel szokás beszélni —, maga a Központ egyik legserényebb kutatója. Kiváló munkát végzett, és a vezetők mindig meg voltak magával elégedve. Elhiheti nekem, hogy a tegnapi súlyos fegyelemsértés mindenkiben ámulatot keltett. Netán nem jól érzi magát?

— Ó, nem, kiválóan vagyok!

— Tegnapelőtt este is — folytatta Pomeranz —, Scott doktornő kis háziünnepségén, eléggé furcsán viselkedett. Valószínűleg túl sokat dolgozik, és kissé kimerült.

— Nem, nem, igazán jól vagyok. Látja, kérem, most még nehezebb magyarázatot adnom.

— Ha van egyáltalán magyarázat — jegyezte meg Stighel.

— Persze hogy van — felelte Peter, akit dühített Stighel újabb közbeszólása. Mi köze hozzá? Pofátlan! És ahogy beszél!

— Akkor halljuk — mondta Pomeranz még mindig oly türelmesen, mintha beteggel beszélne. Már bizonyos volt abban, hogy Peter nem egészen beszámítható, és azon morfondírozott, miképpen vehetné rá a doktort, persze kellő formák között, hogy menjen el

pihenni.

— Háziasszonyom elhunyt férje — mondta Peter, aki még mindig nem tudta, hol kezdje — angol ezredes volt.

Évekig teljesített szolgálatot Indiában. Feltehetően ő hozta onnan azt az üveget, amelyet a szobámban találtam egy régi szekreterben.

Miközben Peter nyögve-hebegve mesélt Pomeranznak arról a fantasztikus kalandról, amelynek önkéntelen szereplője lett, Smith doktornő Irene Scottnál érdeklődött iránta.

— Nincs itt, az igazgatónál van.

— Magának elmondta, mi történt tegnap?

— Még nem. Csak telefonon beszéltünk. — Nem tudja, legalább bevette a szirupot?

— Nem hiszem. Nem járt a laboratóriumban. Rögtön bement az igazgatóhoz.

— Úgy kell ellenőriznem, mint egy gyereket.

— Amint jön, emlékeztetem rá.

— Ugyan — felelte Smith doktornő —, magára nem hallgat. Majd később visszajövök.

Pomeranz szemmel láthatóan hitetlenkedve hallgatta végig Peter elbeszélését.

— Szóval azt állítja, hogy körülbelül két órán keresztül láthatatlan volt — summázta a hallottakat.

— Jól tudom, igazgató úr, hogy úgy hangzik, mint egy mese, de ez az igazság. Jawarah megerősítheti, hogy ...

Pomeranz félbeszakította:

— De hát akkor miért nem szólt rögtön ?

— Hogyan szólhattam volna? Az ilyesmit elővigyázatosan kell közölni. Meg aztán micsoda felfordulás lett volna a Központban! És nagyon fel voltam dűlva, azt hittem, beleőrülök.

— De hát Smith doktornő hogyan cserélhette össze az üvegeket?

— Mondtam már, igazgató úr: a két üveg szinte mint két tojás, én meg nem gondoltam arra,

hogy címke nélkül össze lehet őket cserélni. Ezért aztán utána gyorsan visszarakasztottam.

— A szórakozottság önnek különös erénye — jegyezte meg Stighel.

Peter most már elvesztette a türelmét. Mit akar ez a pacák? Az, hogy az igazgató titkára, netán feljogosítja az ilyen viselkedésre? Végső soron ő nem alárendeltje Stighelnek, a titkár nem beszélhet vele ilyen pimaszul. Nagyon sértődötten vágott vissza:

— Szórakozott vagyok, így igaz. De azért nem felejttem el, hogy semmi jogom beleütni az orromat más dolgaiba.

A válasz Stighel elevenébe vágott, a titkár már válaszolni akart, de Pomeranz nem engedte szóhoz jutni.

— Stighel, keresse meg Jawarah doktort, és kérje meg, hogy jöjjön ide azonnal. De felhívom a figyelmét, a legnagyobb diszkrécióval!

— Meglesz, igazgató úr!

— Ne telefonon, menjen fel hozzá! — mondta még Pomeranz, aki el akarta távolítani Stighelt, hogy ne vitatkozzon Peterrel.

Stighel ment is, de nem rögtön Jawarah doktorhoz, hanem Peter laboratóriumába. Óvatosan benyitott. Senki. A másik szoba ajtaja

nyitva volt, Stighel látta, hogy Irene, háttal a bejáratnak, az asztalnál ül és ír. Stighel gyors pillantást vetett a polcokra, meglátta a Peter említette két üveget, odament, és élve az alkalommal, hogy Irene nem láthatja, levette az indiai felírású üveget, és a zsebébe csúsztatta. Irene meghallotta a mozgást, és hátraszólt:

— A kettes számú vakcina még jobb eredményt hozott: három az egyhez. Az asztalára tettem a feljegyzéseket, nézze meg.

— Félek, hogy nem sokat értenék belőlük — felelte Stighel.

— Ön az, Stighel úr? Azt hittem, Denwell doktor.

— Igaz is, érdeklődni szerettem volna Denwell doktorral kapcsolatban. Nem tapasztalt nála valami furcsát az utóbbi időben?

— Nem. De miért kérdezi? Mert tegnap nem volt ott a sajtókonferencián? Tudja, miért nem?

— Pontosan nem. Nyilván valami közbejött. Az igazgató szerint túl sokat dolgozik, nem ártana neki egy kis pihenő.

— Az igaz, hogy sokat dolgozik.

— Beszéljen egy kicsit a lelkére, hátha jobb belátásra tér. A viszontlátásra, doktornő.

Stighel távozott, Irene ott maradt. Nyugtalan volt. Az igazgatónak igaza van: Peter túl sokat

dolgozik, egyre szórakozottabb lesz. Még az orvosságot sem akarja bevenni.

Smith doktornőnek is igaza van: valóban úgy kell rá vigyázni, mint egy kisgyerekre.

Stighel Jawarah doktorral együtt tért vissza Pomeranz szobájába. Peter tudta, hogy az igazgató nem hisz neki, és az egész helyzet végtelenül kínos.

— Foglaljon helyet, kérem — üdvözölte az igazgató Jawarah doktort —, hallom, ön tegnap lefordított Denwell doktornak egy hindi nyelvű szöveget.

— Ó, igen — mondta Jawarah, és jót mulatott —, üveg címke, mit te találtál, ugye, Peter?

— Pontosan — felelte Pomeranz. — Volna szíves elmondani, miről volt szó abban a szövegben?

— Miért? Van fontos? — kérdezte Jawarah.

— Egyáltalán nem. Véletlenül szóba került, és Denwell doktor nem emlékszik pontosan a szövegre. Csak kíváncsi vagyok rá.

— Ó, értem! Én sem pontosan emlékezem, de címke ígéri, aki iszik belőle, lesz láthatatlan.

— Láta az üveget?

— Nem, csak címke.

— Gondolja, hogy az az ital valóban láthatatlanná tesz?

Jawahar felkacagott.

— Ó, nem! — mondta. — Országomban sokan beszélnek zagyvaság.

— Köszönöm, doktor, távozhat. És elnézést a zavarásért.

— Kérem — búcsúzott Jawahar —, semmi zavarás. Jawahar távozása után Pomeranz megkérdezte:

— Denwell doktor, vegyileg elemezte azt a folyadékot?

— Gondoltam, hogy majd ma elkezdem. Az igazgató az órájára nézett.

— Máris elkéstem. Stighel, legyen szíves, telefonáljon a kormányzóságra, hogy elnézésüket kérem, rövidesen ott leszek. Szeretnék egy pillantást vetni arra a titokzatos üvegre.

— Lehozom — ajánlkozott Denwell.

— Ne — háritotta el Pomeranz, és felállt —, magával megyek. Azzal is nyerek pár percet. Felértek, Peter ajtót nyitott, és betessékelte az igazgatót a laboratóriumba.

— Parancsoljon — mondta.

Irene most is ott ült az asztalnál a belső szobában, Beithel pedig, aki nemrég érkezett, a kémcsövek körül foglalatосkodott.

— Tessék, igazgató úr — mondta Peter, és odament a polchoz —, az üveg... — Azt akarta mondani, hogy: itt van, de nem találta a helyén.

— Már nincs itt — állapította meg némi sértődöttséggel a hangjában —, pedig itt hagytam. Beithel, Irene, nem vettek el innen egy üveget?

— Nem — válaszolta Irene.

— Én most jöttem — mondta Beithel. — Hiányzik valami?

— Igen — felelte Peter, és a másik üvegre mutatott —, egy ilyen üveg.

Beithel és Irene ismét kijelentette, hogy nem látták, Pomeranzban pedig megerősödött a gyanú, hogy Peter idegkimerültségben szenved. Feltétlenül kezelésre szorul, mielőtt súlyosbodik a baj. De diplomatikusan kell eljárnia.

— Most mennem kell — mondta —, iszonyúan elkéstem, ön azonban, Denwell doktor, igyekezzen egy kicsit pihenni. A fáradság néha nagyon kibabráل az emberrel. Velem is előfordult. Majd nyugodtan megbeszélünk mindent. Egyelőre üdvözlöm önöket, és mindannyiuknak jó munkát kívánok.

— De én ... próbálkozott Peter.

Pomeranz visszafordult az ajtóból, és búcsúzóul

odaszólt Peternek:

— Kúráltassa magát, doktor.

— Igaza van a direktornak — mondta Irene, miután Pomeranz távozott —, és igaza van Smith doktornőnek is. Most pedig semmi vita, vegye be a szirupot.

És egy kanálnyit öntött ki a szirupnak hitt indiai varázsitalból, amelynek címkéjét Peter tévedésből ragasztotta fel a Stighel által ellopotott üvegre.

Peter érezte, hogy ez nem a szirup íze, és rögtön tudta, hogy a titokzatos varázsitalt nyelte le.

— Összekevertem az üvegeket.

— Milyen üvegeket?

— Ezen volt a címke — mondta Peter, és kivette a doktornő kezéből az üveget. — De ki lophatta el a másikat?

— Miféle másikat? — kérdezte Irene, aki nem tudta megérteni, Peter miért oly ideges.

— Amelyikben Beithel szirupja van.

— Peter — kérdezte Irene némi szorongással a hangjában —, bizonyos abban, hogy jól van? Hisz a szirupos üveget a kezében fogja.

Szóval Irene is többé-kevésbé őrülnék tartja. Bármit mondana neki a dolgok tisztázására,

csak rontana a helyzetet.

— Igaza van Pomeranznak: valóban pihennie kellene — mondta Irene. — Stighel is aggódik az egészségéért, az imént javasolta, hogy beszéljek a maga lelkére.

— Stighel? Hol találkozott vele?

— Bejött.

— Az imént? — kérdezte Peter izgatottan.

— Igen, amíg maga az igazgatónál volt. Nem is hallottam, ahogy bejött, és ...

Peterbe belehasított a gyanú, hogy hátha Stighel lopta el az üveget, másrészt tűkön ült, nehogy egyik pillanatról a másikra láthatatlanná váljon, ezért oly feszültség érződött az arcán, hogy Irene abbahagyta a mondókáját, és megkérdezte:

— De mi van magával ?

— Semmi, semmi. Folytassa csak. Azt mondta, hogy nem vette észre, amikor bejött.

— Igen. De mi ebben a különös?

— Semmi. Most pedig el kell mennem.

Kinyitotta a szekrényét, elővette a ruhászsákot, beletette az üveget is, majd sietve távozott.

— A viszontlátásra.

Irene nem hitt a szemének. Az ajtót nézte, amelyen át Peter oly furcsán távozott, majd

Beithelhez fordult:

— Mit gondol, beteg?

— Kicsoda? — kérdezte Beithel, akit annyira elfoglaltak a kémcsövei, hogy egy szót sem hallott az egészből.

— Peter — mondta Irene.

— Peter? Hogy beteg volna?

Ő is a fellegekben, él. Kár is folytatni. Végeredményben meglehet, hogy minden tudós ilyen bogaras. Miért is aggódna?

— Csak úgy mondtam; eszembe jutott valami.

És visszatért asztalához. Beithel ámulva nézte: hiába, furcsa teremtés a nő.

Peter rohant az öltözőbe: ki kell jutnia a Központból, még mielőtt láthatatlanná válik. Milyen pech, hogy nem rohanhat az igazgatóhoz, és nem bizonyíthatja be neki, hogy igazat mondott! De hát Pomeranz megbeszélésen van, és Peter semmiképpen nem jelenhet meg a Kormányzósági Palotában kéz és fej nélkül. Másfelől talán jobb is így: könnyebben a körmére nézhet Stighelnek, valóban ő vitte-e el az üveget, és ha igen, miért. Az öltözőben kivette a zsákból a ruháit, az egészet behajtogatta a hazuról hozott táskába, az üveget is odatette, de amikor be akarta csukni a

táskát, észrevette, hogy eltűnt a keze. „A fenébe is!” — gondolta. Levetette a köpenyt, a táskába rakta azt a ruhát és fehérneműt is, amelyben tulajdonképpen haza akart menni. Megint sétálhat meztelenül! Legszívesebben bezárta volna a táskát az öltözőbe, de el akarta vinni az üveget, hogy biztonságba helyezze. Arra gondolt, hogy ha ügyes, könnyebben elviszi a táskát, mint egy repülő üveget. Éppen ki akart menni, amikor észrevette a folyosón Dávid doktort. Erős volt benne a vágy, hogy bosszút álljon a temérdek hátbacsapdosásért, ezért az öltözőben hagyta a táskát, Dávid után szaladt, és — zsupsz! — irtózatosat odacsapott a lapockái közé.

— Hé, te! — nevetett Dávid, aki alapjában véve rendes fickó. De amikor hátrafordult, elhalt a nevetése. Ki volt az? És milyen fürge! Odacsap, és máris eltűnik! Még körülnézett egy kicsit, aztán megint felnevetett. — Akárki vagy, győztél! — ismerte be sportszerűen, és továbbment.

Peter megbizonyosodott, hogy senki nincs a folyosón, aztán felkapta a táskát, és a lifthez indult.

Az egyik liftajtó előtt kövér úr állt, Peter még

soha nem látta. Odaállt mögéje úgy, hogy az ismeretlen ne vehesse észre a táskát. Amikor az ajtó kinyílt, és a kövér úr belépett, Peter is bement, ügyelve arra, hogy mindig mögötte maradjon. A liftkabin meglehetősen tágas, Denwell el tudott helyezkedni a kövér úr mögött úgy, hogy az ne lássa meg a táskát. Az ismeretlen különben is oly gondterhelt képet vágott — ki tudja, az élet milyen bonyodalmai szomorították el —, hogy nem is figyelt arra, ami körülötte történik. Amikor a lift leért a földszintre, és a kövér úr kiszállt, Peter szorosán mellette haladt, a táskát ügyesen egy magasságban tartotta az úr kezével, mintha ökövérsége vinné a kezitáskát. Senki nem vett észre semmit, de aztán Jacques a kövér úrra tekintett, és észrevette, hogy az utcán az ember és a kezitáska elválik: az úr balra fordul, a táska átvág a téren.

— Mindenható Úristen! — rebegte Jacques. — Igaza van az asszonynak: az idegeim felmondták a szolgálatot! — Elővette a zsebéből a fiola nyugtatót, kivett egy pirulát, és lenyelte. Némi gondolkodás után még egyet bevett.

Peter beült a kocsiba. Kinyitotta a táskát, nadrágba és zakóba bújt, bedugta a

műszerfalba a Jacques-tól visszkapott kulcsot, fejébe húzta a sapkát, amelyet mindig az ajtózsebben tart, és forrón óhajtotta, vajha senki nem figyelne különösebben az arc nélküli vezetőre. Meglehetősen sikerrel járt. Igaz ugyan, hogy néha iszonyodva fordultak utána, de mindig sikerült elmenekülnie az alaposabb vizsgálódás elől, mielőtt a járókelő rájött volna, vajon jól látott-e, vagy a szeme káprázik. Amikor piros lámpához ért, lehajolt, mintha az ülés alatt keresne valamit: el kellett rejtenie láthatatlan arcát. Abszurdumnak hangzik, hogy el kell rejtenie láthatatlan arcát, de a körülmények pontosan erre kényszerítették.

Ilyen ügyeskedésekkel sikerült a legkevesebb feltűnést keltenie, és haza is ért.

Madame Claire ilyenkor bizonyára a konyhában lesz; Peter tehát fürgén bement a főbejáraton; Jeremiás most is lelkes ugatással üdvözölte, s szemmel láthatóan nem tulajdonított különösebb fontosságot annak, hogy gazdája időnként látszólag eltűnik. Lehet, hogy így is látja: ki tudná megmondani? Az állatnak néha más érzékei vannak, mint az embernek.

— Ön az, doktor úr?! — kiabált a konyhából Claire.

— Igen, madame, jó napot.

Peter felszaladt a lépcsőn, és bezárkózott a fürdőszobába, Jeremiás természetesen most is vele ment.

— Korán jött ma haza — kiabált fel Madame Claire a lépcső aljáról —, hamarabb ebédelhetünk.

— Ne, Madame Claire — felelte Peter, és félig kinyitotta az ajtót —, előbb fürödnék. Elfáradtam egy kicsit. — Még hogy korábban enni! Micsoda ötlet! Előbb meg kell várnia, hogy megint látható legyen.

Kinyitotta a táskát, elővette az üveget, és bezárta a faliszekrénybe az orvosságok közé.

— Jobb lesz biztonságba helyezni — mondta. Vetkőzni kezdett. Jeremiás mindennek ellenére kissé furcsának találhatta, mert nagy érdeklődéssel figyelte.

— Ha már be kell zárkóznom, tényleg legjobb lesz megfürödni.

Amíg várta, hogy a kád megteljen, azon gondolkodott, hogyan tűnhetett el a szirupos üveg, és egyre erősödött benne a gyanú, hogy csak Stighel lophatta el.

Amikor beült a kádba, és elkezdte szappanozni magát, a karján, a nyakán és az arcán tajtékzó

hab igen komikus látvány lehetett, mert Jeremiás eltüszentette magát, ami nála annak a jele, hogy jót mulat.

— Kinevetsz? — kérdezte Peter. — Igazad van, öreg haver. Újabban annyi minden történik velem. Mindenesetre meg kell oldanom a Stighel-ügyet, és ha valóban ellopta az üveget, magyarázatot kell adnia. Tűrhetetlen, hogy az igazgató titkára így viselkedjen Hát nem?

— Mmm ... mmm ... — hangzott a kutya válasza.

— És hogy lebőgetett! Vajon miért? Ő az oka, hogy őrülnék tartanak. Még Irene is azt hiszi, hogy begárgyultam! — mondta Peter bánatosan. — És átkozottul nehéz megmagyarázni neki, miről is van szó. Legalábbis számomra nehéz, más talán el tudná mondani.

A kutya látható módon türelmetlenkedni kezdett.

— Nyugi, Jer! Ha akarsz, lemehetsz a kertbe. Én még nem mozdulhatok innen.

Jeremiás türelmesen várakozva elnyúlt.

Stighel arcáról sugárzott az öröm. Kihasználta Pomeranz távollétét, gyorsan kocsijába pattant, és sebesen megindult fel a dombra.

Fent végigment a hatalmas kertek szegélyezte szép utcákon, aztán megállt egy magas falban nyíló rácsos kapu előtt. Kétszer dudált, erre egy portás jelent meg a rács mögött. Nyilván ismerhette Stighelt, mert minden kérdezősködés nélkül kinyitotta a kaput, a vendég pedig behajtott a villa magánútjára. Az út egy kilométeren át lassan emelkedett, egészen egy furcsa kőépítményig, amely mintha a régi kastélyokra emlékeztetne.

Amikor felért, Franz várta a kapuban, a főkomornyik, akit telefonon értesített jöveteléről a kapus. Franz közepes termetű férfiú, barátságatlan képéről semmi jó nem olvasható le, tekintete hideg, kifürkészhetetlen.

— Parancsoljon — mondta Stighelnek —, azonnal szólok Spot úrnak.

Miközben Franz befelé tessékelte Stighelt, megjelent egy szolga: három hatalmas dán dogot vezetett pórázon a ház mögé.

— Etesd meg őket — szólta Franz a szolgának —, de ne engedd, hogy túlfalják magukat, mint tegnap, különben szedheted a sátorfádat!

— De mindig éhesek, és teljesen elvadulnak — védekezett a szolga.

— Semmi közöd hozzá! — felelte szigorúan

Franz. Stighel a főkomornyik nyomában végigment az oly jól ismert múzeumház véget nem érő folyosóján. Szobrok, gobelinek, régi fegyverek, képek, bronztárgyak, porcelánok váltakoztak cserépedényekben elhelyezett csodálatos növényekkel, amelyek a zöld különböző árnyalataival pettyezték tele a mérhetetlenül értékes műemléktárat.

Franz benyitott egy szalonba, hellyel kínálta a vendéget, és ment szólni Spot úrnak.

Azt a szalont is, amelyben Stighel a ház urára várakozott, különböző korokból származó műalkotások töltötték meg. A kandalló felett Spot életnagyságú arcképe: a magasan trónoló olajfestmény uralta az egész szobát. A képből kiemelkedett a modell kemény tekintete: mintha figyelmeztetni akarna, hogy nem tűr gyengeséget.

A házban mindenből szorongás árad; az a fajta hely, ahonnan az ember a lehető leghamarabb szabadulni szeretne, és ahol a műalkotások szépsége sem tudja megszüntetni a nyomottságnak mindent elárasztó érzését.

— Spot úr a dolgozószobában van — jelentette Franz az ajtóból —, kéri önt, szíveskedjék felfáradni.

Stighel felment Franzcal az első emeletre. A felsőbb régiókba vezető márvány lépcsőház falait is képek, régi pajzsok, alabárdok és más fegyverek díszítették.

Spot dolgozószobája hatalmas terem; a majdnem az egész padlózatot befedő vastag szőnyegen farkaskutya hevert: Stighel érkezésére felkelt, és figyelőállásba merevedett.

— Csend, Wolf, leülni! — A kutya engedelmességedett gazdája parancsának, és visszafeküdt.

Spot hatalmas íróasztal mögött ült. Nem is üdvözölte Stighelt, rögtön megkérdezte nagy dölyfösen:

— Na? Mi olyan sürgős?

— Rendkívüli dolog, Spot, rendkívüli!

— Mercier mégis eladja a részvényeket?

— Á! Sokkal fontosabb!

— Sikerült elrabolnod a meghűlés új vírusát?

— Annál is jobb, Spot! Mesés dolog! Meglesz minden, amit csak akarunk, gazdagságunknak nem lesznek korlátai ...

— Szaporán, Stighel, hagyjuk a dumát!

Stighel elővette a zsebéből azt az üveget, amelyről azt hitte, hogy az indiai varázsitalt tartalmazza, holott az a szirup volt benne, amelyet Beithel írt fel Peter májbántalmaira.

Spot elé tartotta az üveget, és kijelentette:

— Ebben az üvegben van a mi hatalmunk!

— Az isten szerelmére, Stighel, hagyd a fenébe, és térj a lényegre!

— Persze hogy a lényegre. A lényeg pedig a következő: ez a folyadék indiai, és láthatatlanná tud tenni. A NOTKUKÖZ egyik orvosa tévedésből ivott belőle, és olyan láthatatlan lett, hogy tökmeztelenül kellett hazamennie, mert nem akart kísértetnek látszani. De ezzel még nincs vége az újdonságoknak! Beithel, az a dilis tudós, most dolgoz ki egy igen erős robbanószert, amely egy tojásban is elfér. Majdnem felrobbantotta a laboratóriumot. A tojások minimális adagtól is dinamittá válnak, ha kellő mennyiségű reagenssel kezelik őket.

Spot tekintetéből látszott, hogy Stighel egyetlen szavát se hiszi.

— Mit akarsz te bedumálni nekem, Stighel?

— Az igazságot, Spot. Az igazságot! Ha láthatatlanná válunk, mint a levegő, és kezünkben van Beithel robbanószere, akkor nem lesz a világon olyan sokfalú páncélszekrény, amely ellenállna nekünk.

Stighel látható módon hitte, amit mond. Spot csak nézte és gondolkodott.

— Hidd el, Spot, igazat beszélek!

— Azt mondd, hogy ez az izé, ez a varázsszer láthatatlanná tesz?

— Ide van írva.

Spot kezébe vette az üveget, és megnézte a címkét. Mivel nem értette, kérdő tekintetet vetett Stighelre.

— Hindiül van írva — magyarázta Stighel —, Jawarah szerint az áll itt, hogy aki egy kortyot iszik belőle, láthatatlan lesz. Denwell ivott belőle, és körülbelül két óra hosszat láthatatlan lett, mondom, pucéran kellett hazamennie. Az igazgató ma reggel vizsgálatot rendelt el, de mielőtt tisztázhatta volna a dolgokat, én elloptam az üveget, és íme, itt vagyok!

Spot nem felelt. Megint az üvegre nézett, aztán Stighelre, majd a házitelefonon Franzot hívta.

— Franz? Küldd ide Landinghert. Azonnal!

— Mit akarsz csinálni? — kérdezte Stighel.

— Tisztázni akarom, nem hantáztál-e.

A földszinti tornateremben a rőt hajú, gigantikus termetű, behemót Landingher súlyemelő gyakorlatokat végzett. Amikor Franz benyitott, Landingher éppen előrehajolt, két lábát kissé szétterpesztette, nagy fenekét kinyomta, hátát megfeszítette, úgy erőlködött,

hogy magasba emelje a rudat, két végén a vaskorongokkal. Nem volt gyönyörűséges látvány, Franz enyhe megvetéssel húzta el a száját.

— Spot úr kéreti önt — mondta Franz.

Landingher ledobta a súlyt, és a főkomornyik felé fordult. Verejtékezett, és az alacsony homlokára tapadó haj bárgyúvá tette eltompult tekintetét.

— Mit akar? — kérdezte, és összehúzta apró, kifejezéstelen szemét.

— Nem bátorkodtam megkérdezni tőle — felelte Franz némi megvetéssel.

— Soha nem hagynak békiben edzeni — morgott Landingher.

Köpenyt vett, és Franz mögött elindult Spot dolgozószobája felé.

— Nagyon jól ismerem az utat, elmehetsz — mondta bosszúsan Franznak.

— Hálás volnék, ha csupán a munkáját végezné, engem is hagyna dolgozni, és nem avatkozna a dolgomba — felelte Franz.

— Micsoda felhajtás! Bezzeg amikor szükség van a markomra, nem törődnek annyit az etikettel!

Amikor a dolgozószobához értek, Franz

kopogott, benyitott, és így szólt:

— Parancsoljon — és bevezette Landinghert.

— Mi van? — kérdezte modortalanul Landingher, nem is köszönve. Spotot nagyon dühítette ez a viselkedés, de mivel kénytelen volt eltűrni, igyekezett beletörődni a dolgokba.

Senki nem felelt, ezért Landingher közölte:

— Éppen edzettem.

— Ezentúl nem kell edzened — mondta Stighel.

— Miért nem?

— Mert jobbat találtunk ki.

— Azaz? — kérdezte Landingher sértődötten.

Spot átnyújtotta az üveget a behemót fickónak, és így szólt:

— Hallgass, és igyál belőle!

Landingher fogta a palackot, és bizalmatlanul nézegette.

— Mi a franc ez?

— Ne kérdezősködj. Megmondtam, hogy igyál belőle!

Landingher tétovázott ugyan, végül mégis engedelmeskedett. De miután nyelt egy jókorát, hevesen tiltakozott :

— Mi ez az undor? A mutter szokott köhögés ellen szirupot belém diktálni, azóta nem ittam ilyesmit.

Spot valósággal szenvedett Landingher közön-
séges modorától. Odafordult Stighelhez.

— Sok idő kell hozzá?

— Nem, nem hiszem, legalábbis Denwell
szerint. Landingher megkérdezte:

— Mehetek?

— Nem — felelte Spot, de oda se nézett.

Aztán utasította Stighelt, hogy készítsen elő
mindent a Mercier-ügyhöz, és érdeklődött,
kapott-e végleges választ Laveltől, az egyik
váltóügynöktől.

— Mindenben egyetértünk, csak éppen a
dupláját akarja annak, amit felkínáltál.

— Megmondhatod neki, hogy megkapja.

Spot odanézett Landingherre: a behemót alak
még mindig ott van azzal a hülye képével,
láthatóbban, mint valaha.

— De hát semmi sem történik! — kiáltott fel
csalódottan Spot.

— Talán még nincs itt az ideje — vélekedett
Stighel. Spot most már egy nagy poharat töltött
tele sziruppal, és türelmetlenül odanyújtotta
Landinghernek.

— Nesze! — mondta.

— Megint? És ennyit?! — óckodott Landingher.

— De legalább mondjátok meg, mi az isten ez!

— Idejében megtudod — felelte Spot. — Idd ki, és ne faksznizz! — Aztán nem törődött Landingherrel, megint Stighelt faggatta: — Mit is mondtál arról a robbanóanyagról?

— Azt mondtam, hogy Beithel most dolgozza ki a végleges formáját. De ahhoz, hogy tökéletes legyen, kell még egy kis idő. Nehéz neki a Központ laboratóriumában kísérletezni, mert az igazgató nem akarja. Páratlan robbanószer! Egyetlen csöpp egy tojásba, és bumm, levegőbe repül a ház! Legalábbis Beithel esküszik rá.

— Azonnal intézkedj, hogy laboratóriumot rendezzenek be neki a torony mellett az alagsorban. Érdeklődd meg, mennyi idő szükséges még a kísérleteihez, még ma

nézz utána. A lehető leghamarabb legyen itt az a Beithel!

— Nem lesz könnyű dolog — tünődött Stighel.

— Mondtam, hogy az lesz? — vágott vissza kurtán Spot. Megint Landingherre nézett, aki még mindig ott állt azzal az idióta képével.

— Múlik az idő — állapította meg.

— Nem értem! — aggodalmaskodott Stighel.

Spot még egyszer töltött a szirupból, és szó nélkül odanyújtotta Landinghemek.

— Fáj a hasam — siránkozott a behemót alak. — Csak nem valami mérreg?

— Szó sincs róla! — biztatta Stighel. — Denwell is ivott belőle.

— Denwell? Az meg kicsoda?

— Idd ki! — reccsent rá Spot. — Nem azért fizetlek?!

— Azért fizet, hogy az öklömet használjam, nem pedig hogy mindenféle moslékot igyak.

— Idd ki, vagy keress más vevőt az ökleidre! Landingher megint engedelmeskedett. De rögtön görcs mart beléje. A hasára szorította a kezét, és jajgatott:

— Jaj! Jaj!

— Talán most — vélte Stighel.

— Most egy francot! Egyre jobban fáj a hasam. Ó, jaj! Ó, jaj! Ó, jaj nekem! Megmérgeztetek!

Egy erősebb görcsre felüvöltött:

— Segítség! A robbanóanyag! Megitattátok velem a robbanóanyagot! A levegőbe repülök! Segítség!

— Kuss, te ostoba! — szólt rá Spot.

De Landinghemek újabb görcs mart a beleibe, kénytelen volt kirohanni. Kétrét görnyedve és még mindig üvöltve bezárkózott a Spot dolgozószobájából nyíló mosdóba.

— A robbanóanyag! — üvöltötte ott is. Aztán további morgások után egy percre elnémult, és máris hallani lehetett, ahogy a víz zajosan belezubog a kagylóba.

Spot kérdően nézett Stighelre, és az üvegre mutatott.

— Biztos nem hashajtó ?

VI. FEJEZET

Még Peter is be volt zárkózva a fürdőszobába. Furcsa, de ebben a történetben a fürdőszobák igen fontos szerepet kaptak.

Jeremiás érthető módon kifejezést adott annak a vágyának, hogy szeretne kimenni.

— Unlak már! De hát miért nem mész ki egyedül? — Ám a kutya csak csóválta a farkát, és reszketett.

— Na jó, de azért köpenyt veszek.

Még láthatatlan volt, és úgy gondolta, megvárja, amíg normális állapotba kerül, csak akkor megy ki a fürdőszobából, de hát meg kell nyugtatnia Jeremiást, ezért úgy döntött, hogy belopakodik a szobájába, és kezd felöltözni. Óvatosan kinyitotta az ajtót; semmi zaj. Madame Claire a konyhában lehet. Peter kilépett a fürdőszobából, mögötte a kutya, áthaladt a lépcsőfordulón, de alig tett néhány lépést, amikor Madame Claire vérfagyasztó sikolyára mozdulatlaná merevedett.

— Ó! Ah! — sikított az idős hölgy.

A sivítzást meghallotta Francois, aki éppen az ajtó előtt nyesett valami növényt. A jámbor férfiú eldobta az ollót, és berohant, hogy lássa, mitől sikítzik a madame. Claire ott állt bénultan, lábánál egy porcelán edény törmelékei: nyilván rémületében ejtette le a vázát.

— Mi az, madame, mi történt?

Claire képtelen volt megmukkanni. Még mindig behunyta a szemét, úgy mutatott fel a lépcsőre. Francois felnézett, és meglátta az időközben ismét láthatóvá lett Petert, ahogy a korláthoz támaszkodik. A kertész nem értette, mitől riadt meg annyira Madame Claire, ezért újból megkérdezte:

— De hát mi történt?

A félelemtől szinte fuldokló Claire alig tudta kinyögni:

— Odafent... egy kí... kísértet. A kö ... köpeny ma ... magától ment.

Francois megint felnézett és megállapította:

— De madame, a köpenyben benne van Denwell doktor!

Claire tágra nyitott szemmel bámult Francois képébe.

— Nézze csak, madame, nézze!

Claire félienken feltekintett. Peter a korlátnak támaszkodva lemosolygott rá.

— De hát... ön, doktor... — dadogott még mindig a szegény Claire — az imént... még nem volt a ... a... köpenyben.

— Madame — felelte Peter a lehető legkomolyabb képpel – valóban félnem kell, hogy valami történt a látásával. Részlegesen látja a képeket. Hol engem lát köpeny nélkül, hol a köpenyt látja énnélkülem. Nem jó ez így, madame, sehogyan sem jó. Beszélnie kellene egy szemspecialistával. Miért nem jön be a NOTKUKÖZ-be? Kiváló szakembereink vannak. Claire megnyugodott, hogy nincs kísértet, viszont gondot okozott neki ez a látási zavar.

— Lehet, hogy tényleg rá kell szánnom magam — tűnődött aggódva.

A tóparton kis tömeg figyelte a vízisízők edzését. Irene már többször megtette a távot, és csak egyszer bukott. Dávid és az osztályán dolgozó néger kolléga jó formában volt ugyan, mégis párszor a vízbe pottyantak. Egyvalaki tudott csak tökéletes egyensúlyban maradni az előírt időtartam elejétől végéig, mégpedig

Jawahar, aki fejest állva sízett, azaz a kezével markolta meg a léceket azon a ponton, ahol a lábának kellene lennie.

A nézők között ott volt Peter is. Csak Irene mozgását nézte-látta. Milyen jó volna, ha meg tudna nyilatkozni neki, ha sok mindenről beszélhetne: a gondolatairól, az érzelmeiről, az aggodalmairól. De miért is oly félénk? Miért nem találja meg ővele a kellő szavakat? Pedig Irene oly kedves, szívélyes, egyszerű.

Két, tíz év körüli kisfiú állt Peter mellett, és mondott véleményt a versenyzőkről. Szerintük a négernek van stílusa, de nem eléggé rámenős. Jawarah számára nagy segítség a jóga, amely kivételes képességeket fejleszt ki. Irene nem csupán gyönyörű, de klasszul sízik is. Peter hallgatta, mit beszélnek a kölykök, és irigyelte biztonságukat. Igazuk van, Irene valóban gyönyörű.

Amikor az edzés befejeződött, Irene a vízbe ugrott, és kiúszott a partra. Peter eléje ment, és fürdőköpenyt nyújtott át neki.

— Nem fázik? Inna valami meleget?

— Köszönöm, igen. Jó volna egy tea.

A kis parti presszó egyik asztalkájához ültek. Peter annyira kívánta már, hogy kissé nyu-

godtan beszélhessen a lánnyal, nem a Központ világában, ahol a munka meg a nyüzsgő kollégák miatt soha nem nyílik alkalma elmondani azt, ami annyira kikíváncozik belőle. Istenem, milyen nehéz is! Be akart számolni a rendkívüli kalandról is, amelyet az imént élt át, meg arról, hogy Stighelre gyanakszik. Csakhogy félénk és zavart lénye számára merész vállalkozás utat találni ezeknek a témáknak, nyugalom kellene hozzá, koncentráció. Ez a hely alkalmas, itt jól érzi magát.

— Jól csinálja, Irene — mondta —, meg fogja nyerni a versenyt.

— Nem hiszem — felelte Irene. — Félek, hogy éppen a versenyen fogok vízbe pottyanni.

— Irene — kezdett neki Peter —, velem vacsorázna ma este? — A lány kissé bosszús képet vágott.

— Ó, Peter! Nagyon sajnálom! De ma estére már elígérkeztem Haroldnak. Oly régen hív. De ha akarja, majd máskor együtt vacsorázhatunk.

Peter elszomorodott.

— Kár — mondta —, annyi mindenről szerettem volna magával beszélni. De egyet már most elmondhatok.

Peter megállt egy pillanatra, aztán összeszedte

minden bátorságát, és tovább beszélt:

— Irene, meg kell magának mondanom ... — De ezúttal sem fejezte be a mondatot.

— Szóval? — kérdezte Irene.

Peter képtelen volt kifejezni érzelmeit, ezért messzebből akarta kezdeni, és visszakanyarodott Stighelhez.

— Emlékszik, mennyire felizgatott az, hogy Stighel a laboratóriumban járt, miközben én az igazgatónál voltam?

— Hogyne.

— Nos... nagyon furcsa dolog történt. Olyasmi, ami...

— Nicsak — szakította félbe Harold hangja —, doktorunk otthagya tudományos baromfiudvarát!

A fenébe! Mindig itt lábatlankodik!

— A szivárvány színei ütöttek ki rajtam abban az átkozott laboratóriumodban — tette hozzá Harold.

— Csak egy megoldás van, maradj a tiedben! — tanácsolta Peter.

— Elég legyen, nagyon kérem magukat! — szólt közbe Irene. — Soha nem hagyják abba a veszekedést?

Aztán megkérdezte Petert: — Mit is mondott

Stighellel kapcsolatban?

— Nem fontos. Majd holnap beszélünk róla. Irene felállt.

— Megyek öltözni.

— A kocsiban várom. Majd ideállok. Szia, Peter! Peter lassan kiitta a teáját. Pénzt hagyott az asztalon, és kiment a partra. A tó vizét bearanyozta a lenyugvó nap fénye, sárgabárózsaszínbe játszott. A sirályok rikoctozva kavarogtak a levegőben, a nap utolsó betevő falatját keresték. A nézők aprócska tömege már széteszlott. Csak egy idősebb úr sétált fel s alá a parton, összehajtotta az újságját, botja hegyével időnként beletúrt a kavicsba. Nemsokára besötétedik, és Peter mélységesen elszomorodott, mintha a vége felé közeledő nap magával vinne valamit, ami visszavonhatatlanul elveszett. Kinézett az útra, és meglátta Harold szép kocsiját: már kijött a parkolóhelyről, és az öltözők bejárata előtt várta a doktorkisasszonyt. Peter nyomorultul érezte magát, de nem elemezte gondolatait. Irene, a láthatatlanság kalandja, Pomeranz, Harold, Stighel... mindenre gondolt, egyben semmire, hagyta, hogy a dolgok összegubancolódva keringjenek az agyában, nem is próbált meg rendet teremteni

köztük. De aztán egy gondolat úrrá lett a többen: Stighel.

— Stighel... — mondogatta — Stighel... csak ő lehetett.

Lassan sétált a parton, egy pillanatra megállt gondolkodni, aztán, mintha hirtelen elhatározás lett volna rajta úrrá, gyorsan a kocsijához ment. Már besötétedett, mire hazaért. Madame Claire érdeklődött, óhajt-e vacsorázni, de azt hazudta neki, hogy már evett.

— Rögtön lefekszem, madame. Kicsit elfáradtam. Jó éjszakát.

— Mindig mondom, hogy túl sokat dolgozik.

— A viszontlátásra — búcsúzott Peter. És felment, nyomában Jeremiás. Előbb a fürdőszobába ment az indiai varázsitalért, és levitte a szobájába. Becsukta az ajtót, aztán kiöntött egy kanálnyit a szerből. A kutya szemrehányó pillantást vetett rá.

— Meg kell tennem, Jeremiás — mondta neki Peter. — Meg kell bizonyosodnom, valóban Stighel lopta-e el az üveget. Nagyon fontos, próbáld megérteni.

Lenyelte a kanálnyi folyadékot, Jeremiás változatlanul mélységes rosszállással nézte.

— Megértőbb lehetnél, Jeremiás — kérlelte

Peter, és vetkőzni kezdett. Aztán amikor láthatatlan lett, visszavitte az üveget a fürdőszobába, a kutyának pedig szólt, hogy mehetnek.

— Így a lépteim zaja összekeveredik a tieiddel — magyarázta neki. — Nyittasd ki a kerti ajtót. Ha jól viselkedsz, magammal viszlek.

Arra a hírre, hogy elmehet Peterrel, Jeremiás jókedvű lett, és nyomban szót fogadott. Így aztán a kutya és a gazdája lement a nappaliba. Madame Claire a tévét nézte. Jeremiás odament a kertre nyíló ajtóhoz, és mancsával néhányszor megkaparta.

— Mennyit kujtorogsz te újabban, Jeremiás — szólt Claire, és felállt, hogy kiengedje. Peter a kutyával együtt távozott.

— Most pedig jól figyelj ide. Jer — mondta neki Peter —, tudom, hogy intelligens kutya vagy, és meg tudod csinálni, amit mondok.

A kutya a farkát csóválta, ami az ő nyelvén azt jelenti, hogy értette a mondottakat.

Peter fogta a hátsó ülésen hagyott pulóvert, és belebújtatta a kutyát. A mancsánál felhajtotta az ujjait, majd Jer fejébe nyomta az ajtózsebben tárolt sapkát. Ezután beült a volán mögé, és térdére vette a kutyát.

— Nagyon kérlek, ülj illedelmesen, és szorosan fogd a volánt — oktatta ki Peter —, és ne feledd: semmiképpen nem szabad ugatnod, még akkor sem, ha egy macska ugrik a nyakadba.

Jeremiás látható módon teljesen felfogta feladata fontosságát, és az utolsó betűig végrehajtotta a kapott parancsokat. A kocsi elindult, és minden a legnagyobb rendben ment, amíg a városközpontba nem értek. Néhány járókelő hitetlenkedve visszafordult ugyan, de inkább elhitették magukkal, hogy rosszul láttak, semhogy bevallják: szemtanúi lehettek egy gépkocsivezető kutya produkciójának. A sötétség csúnyán megtréfálhatja az embert, ezt jól tudjuk. A bonyodalmak, mint mindig, a jelzőlámpáknál következtek be. Soha nem akartak véget érni ezek a pillanatok, és Peter úgy érezte, izzó parázson ül. Egy kocsi állt mellette, a vezető letekerte az ablakot, hogy jobban lásjon. Egy motorkerékpáros megszólalt:

— De hisz ez egy kutya!

Az az úriember, aki letekerte az ablakot, megkérdezte:

— Biztos benne?

— Hát úgy vélem ...

— Hihetetlen! Szólni kellene a rendőrnek.

— Ugyan miért? — kérdezte sértődötten a motorkerékpáros, aki Peter szerencséjére az Állatvédő Liga tagja volt. — Azt hiszi, a négylábú kutya veszélyesebb annál a sok kétlábú kutyánál, akik ezerféle engedély birtokában vezetgetnek, és senki rájuk se ránt?

Peter soha nem tudhatta meg, hogyan ért véget a vita, mert a lámpa végre zöldre váltott, és így indulhatott. Egy útkereszteződésnél dugó keletkezett, itt újból meg kellett állnia. Ezúttal komolyan volt ott rendőr, minden tőle telhetőt meg is tett, füttyült, széles karmozdulatokkal integetett, hogy kibogozza az összegubancolódott kocsisort: egy társasbusz ugyanis nem tudott bekanyarodni, és a szűk útkereszteződésbe torkolló utcákat mind eltorlaszolta. Amikor úgy tűnt, hogy a gépfolyam végre megindulhat, Peter is lépésben továbbment, de pechére a rendőr éppen akkor nézett le a kutyára, szeme-szája tátva maradt a csodálkozástól, és intett Jeremiásnak, hogy álljon meg. Peter nem próbált menekülni: ekkora forgalomban hova is mehetett volna? Ezért úgy gondolta, legjobb lesz, ha nyugodtan szembenéz a rend őrével. Csak Jeremiás ne

kezdjen el ugatni!

— Mit jelentsen ez a disznóság? — kérdezte a rend őre.

— Melyik? A közlekedés káosza? Honnan tudjam? Önnek jobban kellene tudnia — felelte Peter.

A rendőr azt hitte, hogy a kutya beszél, ezért még tágabbra nyitotta a szemét, és iszonyodva hebegni kezdett:

— De hát. ..

— Megmondaná, mit óhajt? Talán a forgalmi engedélyt vagy a jogosítványomat? Szóljon már végre!

A szegény rendőr szóhoz sem jutott. Peter élt azzal a körülménnyel, hogy a rend nyomorult őre nem tudta, szörnnyel van-e dolga, vagy ágyában kényelmesen elnyúlva álmodik, ezért megfogta Jeremiás egyik mancsát, beledugta az ajtózsebbe, kihúzta vele a forgalmi engedélyt, és még mindig szorítva a mancsot, Jeremiással odanyújtatta az igazolványt a rendőrnek.

— Tessék — mondta — ellenőrizze csak.

A szegény rendőr talán azt sem tudta, mit csinál: átvette az igazolványt. Ám közben az autók megint összetorlódtak, a vezetők dudálni és tiltakozni kezdtek.

— Mozogjanak már!

— Pont most kell ellenőrizgetni!

— Engedjenek tovább!

— De hát hol vagyunk, utcán vagy lovas cirkuszban?

A rendőr visszaadta az igazolványt.

— Nem ... nem fontos — mondta. — Köszönöm szépen.

— Nincs mit — felelte Peter, és Jeremiás mancsával visszarakta az igazolványt. És továbbment: a közbiztonság őre oly ámultán maradt ott, hogy a rendszámot is elfelejtette feljegyezni.

Peter a Continentalhoz ment. A Központ több más dolgozójával együtt Stighel is ott lakott.

A szálló pár lépésre van a NOTKUKÖZ-től; Peter leparkolta a kocsit a Központ előtti térségen, Jeremiást otthagya az ülésen, a lelkére kötötte, hogy jó legyen, és elindult a Continental felé.

Jeremiás elfeküdt az ülésen, de nem állt szándékában elaludni, ahogy gondolhatnék: problémái voltak. Azon tűnődött ugyanis, miképpen lehetséges az, hogy gazdája újabban annyira megváltozik, hogy látni se lehet. De hát lehetett-e valaha is megérteni az embereket? Nagyon furcsa lények! Néha nem is rosszak,

csak éppen a felfogóképességük többnyire korlátozott. Mert például a kutyák megtanulják és megértik az emberi nyelvet, de az emberek soha nem tudják elsajátítani a kutyabeszédet. Bármit mesél a kutya az embereknek, azok csak rámondják, hogy a kutya ugat. Pedig Jeremiás még szerencsésnek mondhatja magát, mert az embere meglehetősen intelligens, és valamicskét meg is érti. Claire is elviselhető, és időnként megérti Jeremiást. De vannak aztán kimondottan hülye emberek! Például az, akit Francois-nak neveznek, és aki rendszeresen eljön, hogy akkora rendetlenséget csináljon a kertben; ő vajon ért-e egyetlen szót is? Dehogyan! Soha egyetlen szót nem értett meg abból, amit Jeremiás százszor is elmondott neki, ráadásul csökönnyösen lyukakat fúr a földbe, és növényt rak beléjük. És micsoda felhajtást csinál, ha Jeremiás közék sétál! Ami meg mindennek a teteje: még lepisilni se szabad azokat a dudvákat. Egyszer mégis odapisilt, mire az az ember üvöltöni kezdett, bottal elkergette, és — ki tudja, miért — Átkozottnak nevezte. Hát nem tudja, hogy Jeremiás a tisztességes neve? Semmit nem lehet kezdeni azzal a tökfejjel: valahányszor dühös,

Jeremiás helyett Átkozottnak nevezi.

Peter, amint belépett a Continentalba, máris kisebb kalamajkába keveredett. Egy középkorú hölgy a férje társaságában éppen áthaladt a hallon, és mivel nyilvánvalóan nem láthatta Petert, egyenesen feléje ment. Peter oldalt lépett, és súrolta a karját.

— Mi az? — kérdezte a hölgy a hitvestől.

— Mi az, hogy mi az? — kérdezte vissza a férj.

— Mintha a karom hozzáért volna valamihez.

— Nincs itt semmi — felelte a férj.

Egy ifjú nő jött szembe, miniszoknyát és átlátszó blúzt viselt.

— Szinte teljesen pucér — állapította meg a középkorú hölgy.

— Hát még ha azt látnád, én milyen pucér vagyok! — dörmögte Peter.

— Hogy jössz te ide? Miket beszélsz? — kérdezte bosszúsan a hölgy a férjét.

— Semmit, drágám. Egy szót se szóltam — felelte a férj.

Peter felment az emeletre. Korábban nem gondolt arra, hogy telefonáljon a Continentalba, és megkérdezze Stighel szobájának számát, így most nehezen fogja megtalálni. Nagyon valószínű, hogy ilyenkor a szobájában lesz.

Peter be akart nyitni több szobába. Mindegyik ajtó kulcsra volt zárva. Egyik végre engedett és kinyílt. Pongyolás hölgy keresgélt valamit egy fiókban.

— Ki az? — kérdezte a hölgy, látva, hogy az ajtó nyílik.

Peter szokásos szórakozottságával válaszolt:

— Bocsánat, madame, eltévesztettem az ajtót.

— Jaj! — sikoltott fel a nő, aki azt hitte, kísértettel van dolga. Peter becsukta az ajtót.

„Meg kéne tanulnom, hogy tartsam a számat” — gondolta. Felment még egy emeletet, de a legtöbb ajtó itt is belülről zárva volt.

A folyosó végén a szoba kulcsa kívülről volt bedugva a zárba. Peter óvatosan kinyitotta az ajtót, és bement. Félhomály derengett a szobában. Peter megismerte a Központ néhány dolgozóját, közöttük volt egy alacsony, keszeg úriember. Ott volt Jawarah, a Cen nevű kínai kémikus és két fiatalember az urológiáról, akiknek nem emlékezett a nevére. Az alacsony úriember, akit Charles-nak szólítottak, középen állt, nagy pohár whiskyt tartott a kezében, és egy hajtásra kiitta. A többiek négyen törökülésben ültek a padlón egy alacsony asztal körül, amelyen egy eléggé rémült fehér egérke

sétált. Charles töltött magának még egy pohár whiskyt, és lefeküdt a többiek mellé.

— Kezdhetjük — mondta.

Mind erősen az egérkére meredtek. Az állat tovább sétált az asztalon, időnként óvatosan megállt, mintha veszélyt szimatolna.

— Nem fog sikerülni — mondta csüggedten Cen.

— Kell hogy sikerüljön! — erősködött Charles.

— A patkányféle ostoba állat, nincs semmi akarat benne. És mivel minden kétséget kizáróan ebben a szobában ő az az élőlény, amely a legkevesebb akarral és értelemmel rendelkezik, a kísérletnek sikerülnie kell. Kezdjük újra!

Oktató hangon beszélt, dölyfössége tökéletesen illett ostoba arckifejezéséhez. Kiitta a második poharat is, a többiek megint az egérkére összpontosították figyelmüket. Peteren úrrá lett a kíváncsiság, teljesen megfeledkezett iménti elhatározásáról, hogy nem szólal meg, és révülten suttozta:

— De hát mit csinálnak? Charles dühösen az asztra csapott.

— Ki beszélt? — kérdezte. Senki nem válaszolt.

— Ki volt az az oktalan, aki a levegőbe emelési

kísérlet kellős közepén meg mert szólalni? — kérdezte újból.

De látva, hogy megint nem kap választ, felkelt, fogta üres poharát, és kijelentette:

— Hát jó. Csináljátok tovább magatok.

Megint töltött magának whiskyt, és leült a szoba egyik sötét sarkában.

— Micsoda modortalanság! — jegyezte meg Cen.

Rá se ránts — csitította az egyik urológus —, a szokottnál többet ivott. Kezdjük újra, fiúk.

Szinte megfeszültek a nagyobb koncentrációban, és rámeredtek az egérekére.

Charles már az isten tudja, hányadik poharat ürítette ki a sarokban, legyőzte a fáradtság és az alkohol, és elaludt. Petert annyira érdekelte a dolog, hogy egy pillanatra meg is feledkezett Stighelről; csak azt várta, mi fog történni. Szeme már hozzászokott a félhomályhoz, meg tudta különböztetni a személyeket és a tárgyakat.

Charles ott aludt a karosszékében, és Peter azon tűnődött, hogyan lehetséges, hogy ez az ember úgy iszik, mint a kefekötő, mégis megmaradt ilyen cingárnak. Inkább madárnak látszik, mint embernek.

Az asztal körül azok négyen még mindig majd megfeszültek a koncentrációban.

Peter hirtelen észrevette, hogy Charles — aki még mindig aludt, és feje a mellére bukott — lassan felemelkedik a karosszékből. Tehát ő a szobában az az élőlény, akiben a legkevesebb az értelem és az akarat. Talán ezért lebeg a levegőben. Az asztal körül ülők közül senki nem vette észre. Mindnyájan elfáradtak, Jawarah mondta is:

— Pihenjünk egy kicsit.

Abbahagyták a koncentrációt, erre a még mindig alvó Charles visszaereszkedett a székbe. Petert kezdte módfelett mulattatni a dolog.

— Nem sikerül — mondta Jawarah.

— Talán még ostobább állatot kellene találnunk — javasolta Cen.

— Ugyan milyen? — kérdezte Jawarah.

— Nem tudom. Hernyót például vagy teknőst.

— Próbáljuk meg még egyszer — vélekedett az egyik urológus.

Megint koncentrálni kezdtek, és Charles megint a levegőbe emelkedett. Az egérke viszont vidoran járkált fel s alá.

— Lehet, hogy nagyon fél — morfondírozott Jawarah. A többiek megint abbahagyták a

koncentrálást, és Charles megint visszaült a karosszékbe. Peter nem emlékezett, hogy valaha is ilyen jól szórakozott volna.

— Nagyon kifáradtunk — állapította meg Cen.

— Én viszont azt hiszem — mondta az egyik urológus —, hogy most újabb erőfeszítést kell tennünk. Jól össze vagyunk hangolva, kezdjük újra, de figyeljünk ám.

Megint munkához láttak, és Charles természetesen megint felemelkedett. Peter arra gondolt, segítenie kellene ezeknek a derék fickóknak, már csak azért is, mert tényleg komolyan ügyködhetnek, ha „a legkevésbé értelmes élőlény” valóban fel is emelkedett. Odament hát az asztalhoz, megfogta a fehér egeret, és felemelte. Kollégái ebből újabb bátorságot merítettek, még jobban koncentráltak, mire Charles még magasabbra emelkedett. Peter még feljebb emelte az egeret, a kollégák a legnagyobb erőt fejtették ki, mire Charles a mennyezethez ért.

Ekkor Peter visszaejtette az állatot az asztalra, mire azok négyen elengedték magukat, Charles pedig visszahuppant a karosszékbe. Ezúttal felébredt.

— Mi történt? — kérdezte.

— A kísérlet sikerült — mondta Jawarah —, de aztán, ki tudja, miért, éppen amikor legjobban koncentráltunk, az emelkedés abbamaradt.

Ekkor Peter megfogta az egeret, és végigtáncoltatta a szobában.

— De hát ez ellenkezik minden szabállyal — mondta Cen.

— Szó sincs róla — jelentette ki Charles —, a ti koncentrálóerőtök még mindig hat, nem szóródott szét.

— Rendkívüli — állapította meg az egyik urológus.

— Még Indiában sem láttam soha ilyet — ámuldozott Jawarah.

Peter visszarakta az egeret az asztalra.

— Íme — kommentálta Charles —, most elhalt az erő.

Peter halkan-óvatosan kinyitotta az ajtót, és a félhomály oltalmában sikerült észrevétlenül kijutnia a folyosóra. Láthatatlannak lenni nagyon szórakoztató is lehet. Kezdte élvezni a játékot, és elhatározta, a lehető leghamarabb elemezni fogja ezt az indiai csodát.

Felment a következő emeletre, és talált egy félig nyitott ajtót. Bement. Magas és sovány öregasszonyt látott, hihetetlen narancsszínű

selyempongyolában, amelyet zöld és rózsaszín strucc tollak díszítettek. Haja mérhetetlenül nagy göndörítőkre csavarodott; éppen egy fehér szőrű pincsit fésült.

Körülötte ugyanilyen fajta kutyák, pontosan meg nem határozható számban, különböző színűek; talán arra vártak, hogy rájuk is sor kerüljön a fésülésben, addig ugrabugráltak, és gazdaasszonyuk pongyolája kurta uszályának tollaival játszadoztak.

Ahogy Peter belépett, a pincsik kórusban ugatni kezdtek.

— Mi az? — kérdezte az asszonyság. — Ki nyitotta ki az ajtót?

— A fenébe is — mondta Peter —, így soha nem találom meg!

A hölgy, aki semmiképpen nem volt a szellemi egyensúly prototípusának mondható, megkérdezte az egyik kutyát:

— Te voltál az, Fufi? Kit nem tudsz megtalálni?

— Stighel szobáját, te vén hülye! — adta meg Peter a kért felvilágosítást.

— Ne ocsmánykodj, Fufi, nem adtam rá okot. Mi az a Stighel, egy pincsi? Fura név egy kutyulinak, de tőlem feleségül veheted. Eszem ágában sincs megtiltani.

— Bele kell őrülni! — állapította meg Peter kifelé menet.

Visszament a hallba. Bebújt egy telefonfülkébe, és felemelte a kagylót. Amikor a központ jelentkezett, megkérdezte:

— Lenne szíves megmondani Stighel úr szobaszámát?

— Adom a portást — felelte a központos kisasszony. Peter elismételte a kérdést a portásnak, és végre választ kapott:

— A 328-as, uram.

Miért is nem jutott ez hamarabb eszébe? Nem kellett volna végigjárnia annyi szobát. Persze, akkor nem vehetett vobia részt azon a mulatságos emelgetési szeánszon. Fürgén felment a lépcsőn, és forrón óhajtotta, vajha Stighel szobája ne volna zárva. A kulcs a zárban volt. Peter óvatosan bement: attól félt, hátha bent van Stighel, és meglátja, ahogy az ajtó nyílik. A titkár nem volt a szobában, de hallani lehetett, hogy a fürdőben mocoog. Peter mozdulatlanul várakozott. „Ha tudnám, hogy zuhanyozik — gondolta —, körülnéznék.” A fürdőszoba ajtaja nem volt betéve, Peter belesett. Stighel már fel volt öltözve, csak a haját igazgatta még. „Elmegy” — gondolta Peter

megkönnyebbülten.

Valóban: Stighel kezét mosott, megigazította a nyakkendőjét, és nem is gyanítva Peter ottlétét, távozott.

Amint Stighel elment, Peter mindenhol keresgélni kezdett. Belenézett a fiókokba, a szekrényekbe, végigkutatva a fürdőszobát, keresgélt az asztalon szétszórt papírok között, a bőröndökben, de még a cipőkben is. Az üvegnek semmi nyoma.

— Pedig megesküdnék rá, hogy ő volt az — mondta. — Át kell kutatnom az irodáját is, bár nem hinném, hogy olyan elővigyázatlan volt, és ott dugta el.

Ki akart menni, csakhogy Stighel távozáskor kulcsra zárta az ajtót.

Most mit csináljon? Csengetett a szobaasszonynak. Amikor a lány kopogott, kiszólt neki:

— Van álkulcsa, kisasszony ? Úgy látszik, elferdült a kulcsom, nem tudom kinyitani az ajtót.

— Hagyja, majd én kinyitom — szólt a lány. Pár másodperc múlva az ajtó nyitva volt. — Tessék, kérem — mondta a lány.

Peter a szoba végéből felelt, egy zugból,

amelyet az ajtóból nem lehetett látni:

— Köszönöm, hagyja csak nyitva.

A lány elment, Peter szabad volt. Megint lement a hallba, de mielőtt ellátogat a NOTKUKÖZ-be, benéz az étterembe, nincs-e ott Stighel. Ha vacsorázik, Peter nyugodtan átkutathatja az irodáját. Jóllehet valószínűtlen, hogy Stighel ily későn visszamegy az irodába, Peter mégis jobbnak látta, ha felméri az esetleges kockázatot.

Bement a tágas étterembe. Sokan voltak, többnyire elegáns ruhában.

A terem oszlopsorán túl zenekar játszott, és egy kerek parketten néhány pár táncolt. Peter körülnézett, hátha meglátja Stighelt, közben tekintete éppen oda vetődött, ahova nem akarta volna: egy asztalnál Harold és Irene csevegett bájosan. Ó, az a divatbáb! Teszi a szépet a lánynak, mintha valóban komoly szándékai volnának! Mintha bizony nem tudná róla mindenki, milyen hiú szoknyapecér!

Peter érezte, hogy felmegy benne a pumpa. Hisz Haroldon múlt, hogy délután nem önthette ki a szívét a lánynak, pedig már megvolt hozzá a bátorsága. Peternek sokat számít Irene, nem csak egy szép lány a sok közül, akit elvisz

elegáns helyekre, hogy felvágjon vele!

Odament a két kolléga asztalához. A terítón kis tábla, rajta a 15-ös szám.

— Iszik még valamit, Irene?

— Valamicskét, Az előétel nagyon sós volt.

— Pezsgő jó lesz?

— Ó, nem! Nem szoktam alkoholt inni, inkább kérnék valami gyümölcslet.

Harold intett a pincérnek, aki máris megjelent.

— Egy gyümölcsle és egy jéghideg rumos tojáskoktél — rendelkezett Harold.

— A koktéltre várni kell egy kicsit, uram — felelte a pincér.

— Akkor várok — hagyta rá Harold. És a pincér távozott.

— Amúgy is van időnk, ugye, drágám? — hajolt oda Harold a lányhoz, és megfogta a kezét.

Peterrel forogni kezdett a világ, ő miért nem tud így beszélni a lánnyal? És még kénytelen hallgatni, ahogy ez a hülye itt idétlenkedik!

Harold tovább folytatta:

— Nagyon hálás vagyok magának, Irene, hogy eljött. Tudja, nem nagyon bíztam benne. Néha olyan ridegen bánik velem! Mondok valamit. Soha nem is tudtam, mily gyönyörű az Irene név, csak mostanában jöttem rá.

Irene elmosolyodott, Peter meg magánkívül közbeszólt:

— Hű, de eredeti!

Harold azt hitte, a szomszéd asztaltól szólt oda valaki, ezért szigorúan hátranézett, és hangosabban megjegyezte:

— Egyeseknek nem elég, hogy hallgatóznak, még kommentárt is fűznek ahhoz, amit hallanak. Menjünk másik asztalhoz?

— Ne, nagyon jó itt — válaszolta Irene.

Peter tudatában volt annak, hogy vajmi kevésbé dicséretes cselekedet kihallgatni mások beszélgetését, de örült vágy élt benne, hogy megfizessen Haroldnak azért, mert éppen akkor vitte el a strandról a doktorlányt, amikor talán végre lett volna benne bátorság, hogy megszólaljon. Pontosan megfogalmazott tervvel az agyában kirohant. Ó, ez a Harold! Mindig beavatkozik az eleganciájával, fesztelenségével, pénzével és a nagyviláginál is nagyvilágibb megjelenésével!

Peter átszaladt a NOTKUKÖZ-be, és felment a laboratóriumába. Majd megmutatja annak a pávának, hiába feszít oly dölyfösen! Peter számára Irene több, mint futó kaland, amit az a szamár pontosan meg is értett.

Kinyitotta az inkubátort, kivett két zöldre színezett tojást, megvizsgálta, aztán visszatette őket a helyükre.

— Inkább fehéreket — dünnyögte —, kevésbé feltűnőek.

Fogta a két tojást, lámpát gyújtott az ernyő mögött, és fényel szemben megvizsgálta a tojásokat.

— Pompás — állapította meg —, majd meglátod, öregem!

Kifelé menet összetalálkozott az éjszakás kollégával, aki éppen ellenőrző körútját járta.

A hall pultjánál is ott volt az éjszakai portás, sietve elhaladt előtte. Peter kiért az utcára, de hápogást hallott hátulról.

— Jaj... jaj!... — nyögte egy reszkető hang. Szegény, nyilván meglátta a két repülő tojást, és elrémült.

Peter visszaroht a Continentalba, de a személyzeti bejárón ment be. Könnyen megtalálta a konyhákat, ahol a nagyszámú személyzet annyira belemerült a munkájába, hogy senki nem vette észre a tojásokat.

Serény munka folyt: egyesek utasítást adtak, mások végrehajtották az utasításokat; volt, aki süttött-főzött, volt, aki tálcán hordta be a

szennyes edényt, mások étellel–itallal púpozott tálcákat vittek ki a terembe. Szóval nagy volt a mozgás, és Peter nehezen igazodott el. A tojásokat berakta egy köcsögbe, hogy kevésbé legyenek szem előtt, és próbálta megtudni, elkészült-e már Harold koktélsa.

— Szaporán — mondta egy főpincér —, lemaradtunk. Egy csomó embert kell még kiszolgáltatnunk.

Az egyik pincér úgy siklott be, mintha görkorcsolyán gurulna.

— Hol az a négy pisztáciafagylalt? — kérdezte.

— Itt vannak — felelte egy kukta, és a kezébe nyomott egy tálcát, rajta négy pohár fagylalt.

Egy másik pincér is érdeklődött:

— És a rumos tojáskoktél?

— Még a turmixgépben van — adta meg neki is a választ a kukta.

— Akkor add ide a pezsgőt a 28-as asztalhoz, addig kiviszem.

A kukta vödröt adott át neki, benne jég és az üveg pezsgő. A pincér elrendezte a tálcán a vödröt, a poharakat, és máris ment.

Peter kivette a köcsögből a két tojást, odament a turmixgéphez, és a tojásokat beletörte a nagy pohárban habzó lébe.

A zűrzavarban senki nem vett észre semmit. A rumosüveg ott állt a keverőgép mellett, Peter öntött egy kicsit a koktélbe, amely a két vírusos tojástól nem kaphatott különösebben kellemes ízt. Aztán beszaladt a terembe, és ismét odaállt a 15-ös asztalhoz.

— Táncolunk, Irene? — kérdezte Harold a lányt. Felálltak, hogy mennek táncolni, nyomukban Peter. Amint Harold a parkettra lépett, Peter kinyújtotta a lábát, és elgáncsolta a riválist. Harold végigzuhant a padlón.

— Megütötte magát? — kérdezte Irene.

— Nem — felelte Harold, és feltápászkodott —, csak azt nem értem, hogyan eshettem el.

Amikor a zene elhallgatott, és a táncolók visszamentek a helyükre, Peter megint elgáncsolta Haroldot. Most már sokan kinevették.

— De hát mi folyik itt? — dühöngött Harold, miközben felállt. — Ne haragudjon, Irene. Mintha láthatatlan kötél volna kifeszítve.

— Megütötte magát? — kérdezte másodszor is Irene.

— Nem, dehogyis — felelte Harold, és leült. Irene szomjas volt, és rögtön kiitta a gyümölcsslét, amelyet a pincér közben már

felszolgált a turmixszel együtt.

— Fáradt?

— Dehogyis. Csak szomjas voltam. Harold kiitta a koktélt.

— Nagyszerű volt ma — mondta a lánynak.

— Látott? Nem csak utána érkezett?

— Persze hogy láttam. Az útról. Egész biztosan győzni fog.

— Kedves magától, hogy nem indul a versenyen. Maga lett volna a legfélelmetesebb versenytárs.

— Magával soha nem versenyeznék.

Ó, de szívesen elverné Peter! Mennyire dühíti az ilyen szócséplés!

Éppen ekkor haladt el a 15-ös asztal mellett egy pincér, kezében fagyalittal és likőrökkel megrakott tálca. Peter elgáncsolta, mire a tálcán levő ételek-italok egy része Harold ruhájára ömlött.

Ugyanebben a pillanatban állt fel a szomszéd asztaltól az az úr, akiről Harold azt hitte, hogy az imént közbeszólt, amikor a doktorlánnyal beszélgetett. Harold úgy látta, mintha ez a férfiú gáncsolta volna el a pincért, ezért magánkívül a dühtől rárivallt:

— Uram, mit merészel?!

— Hogyhogy mit merészelek? — vágott vissza a

férfiú.

Harold a lehető legfagyosabban szólt oda neki:

— Tudja, milyen ellenszenves a képe?

— Hát még a magáé! Mint egy kitömött pulykáé. Olyan részeg, hogy még megállni sem tud a lábán!

— Most már elég volt! — kiáltotta Harold a legnagyobb mértékben felháborodva.

Ezzel fogta a poharát, és a maradék koktélt a szerencsétlen férfiú képébe öntötte. A férfiú elvesztette önuralmát, leszegte a fejét, és nekirohant Haroldnak, de az megfogta a kabátja hajtókáját, és jó messzire penderítette, pontosan egy igen elegáns hölgy ölébe, aki barátaival ült egy asztalnál, és aki — dühből vagy a rémülettől — legjobb megoldásnak azt találta, ha elkezd sikoltozni.

— Nyugalom, uraim, nyugalom! — lihegett oda a főpincér. — Nagyon kérem, nem ez az alkalmas hely ilyesmire!

— Bocsánatot kérek — mondta az úriember, és megpróbált kikecmeregni a nagyon elegáns hölgy öléből —, nem tehetek róla.

Ám a hölgy egyik asztaltársa megragadta, és minden teketória nélkül lekent neki egyet. A szerencsétlen most már teljesen kiborult.

— De hát micsoda lebuj ez?! — üvöltötte.

— Nyugalom, uraim, nyugalom — könyörgött a főpincér.

— Mi az, hogy nyugalom! A legócskább kikötői lebuj luxushely ehhez képest! — üvöltött tovább a felpaprikázódott úriember.

— Annyira ismeri a lebujokat? — kérdezte a hölgy társaságában levő férfi.

A szerencsétlen férfi már nem látott a dühtől, felkapott egy pohár fagyaltot, és a másiknak a képébe csapta. Az pezsgővel válaszolt: egy pohárral az ismeretlen ellenfél arcába loccsantott.

Az azonban idejében elugrott, a pezsgő egy magányos vendégre fröccsent, aki remekül szórakozva nézte a jelenetet. Ám a képébe ömlött ital nyomban elvette a jókedvét, nem sokat gondolkodott, és az igen elegáns hölgy barátjának a képébe vágta a habos tortát, amelyet éppen eszegetett.

Általános zűrzavar keletkezett. Az az úr, aki Harolddal veszekedett, rákiabált:

— Maga kezdte! — És a fejére öntött egy salátástálat, tele majonézes franciasalátával.

Egy sötét ruhás, alacsony férfiú — tökrészeg volt már — nagy érdeklődéssel és figyelemmel

kísérte a jelenetet; látva, hogy a salátástál Karold fejére telepedik, odament, és halálkomolyan bókkolt neki:

— Kitűnően áll önnek!

A kétségbeesett főpincér hiába igyekezett helyreállítani a rendet, közben a részeg sorra járta a verekedőket, mindent megfigyelt, kifülelt, és módfelett érdekesnek talált.

Az egyik asztalnál egy igen választékos külsejű gentleman magában vacsorázott. Az egész népünnepély alatt, amelyhez semmi köze sem volt, fel sem nézett tányérjából, békésen, közömbösen kanalazgatta húslevesét. Csakhogy Harold, miután megszabadult a salátástáltól, felkapott egy narancsot, és ahhoz vágta, aki a fejére öntötte a franciasalátát. Sajnos, a narancs nem a megcélzott személyt találta el, hanem a megfontolt úriember húslevesét, aki is ezúttal feltekintett, hogy lássa, kitől indult el a lövedék. Könnyen rájöhetett, hogy Harold a bűnös. Egyik pillanatról a másikra helyreállt a nyugalom: mind a gentlemant nézték, és aki hevesen reagált a történetekre, az most megszégyenült e nyugalom és jólneveltség láttán.

Az úriember odament Haroldhoz, mélyen meghajolt Irene előtt, aztán fogott egy

szódásüveget, Harold képébe fröcskölt, majd nyugodtan visszatért a helyére. Egy pillanatra általános zavarodottság lett úrrá a vendégeken, aztán mindenfelől harsány kacaj tört ki. Harold felkapott egy almatortát, és megcélozta az úriember tarkóját, miközben a főpincér még mindig hiába igyekezett rávenni a vendégeket, próbáljanak meg a hely méltóságához illőbben viselkedni.

— Uram, nagyon kérem — mondta a főpincér, és Haroldhoz közeledett. Ám a főttalma-lövedék már elindult útjára, és a főpincér képébe talált.

— Most már elég legyen! — kiabált a főpincér, és tisztogatni kezdte magáról az almát.

Peter sugárzott az örömtől. Már Irene is jó ideje hajtogatta :

— Az isten szerelmére, elég legyen, menjünk! — Peter pedig, élve láthatatlanságával, időnként alaposan fenékre rúgta Haroldot, aki nem tudta, ki a tettes, ezért többé-kevésbé mindenkinek nekiment, és amikor már a végletekig feldühödött, súlyos gyümölcsöstálat vágott ahhoz, akit a rúgások szerzőjének hitt.

És ezzel elérkezett az est legsúlyosabb eseménye!

A Harold által elhajított tárgy betörte egy hatalmas akvárium üvegfalát: az akváriumban mindenféle halak és rákfajták úszkáltak.

Az üvegfal darabokra hullott, a termet elöntötte a víz, és halakat, rákokat, langusztákat és teknősöket sodort magával.

Sok vendéget feldöntött az ár. A halak vendégfejről vendéghátra ugráltak. Irene érezte, hogy láthatatlan karok megragadják, és szárazra viszik, de amikor hátrafordult, hogy köszönetet mondjon jótevőjének, senkit sem látott.

Mindenki üvöltött, szitkozódott, leírhatatlan lett a zűrzavar.

Hirtelen másfajta üvöltés hallatszott: szirénák üvöltöttek, valaki nyilván értesítette a rendőrséget.

— Jobb lesz meglépni — mondta Peter. A részeg meghallotta, ő is így vélekedett:

— Jobb lesz meglépni! — És amikor Peter és a részeg kiért a hallba, pontosan akkor rontott be a rendőrség.

A hallban mélységes nyugalom uralkodott, semmi nem árulkodott arról, hogy pár lépéssel arrébb zeng az ég.

Egy belső teremből, ahol békés zártkörű vacsora

folyt, kimért modorú urak, köztük katonatisztek haladtak át a hallon, és búcsúszavakat váltottak. Az egyenruhás gentlemanek különböző országokból érkeztek Genfbe egy olyasfajta értekezletre, amely eredményt édeskeveset hoz, legfeljebb reményeket ébreszt.

Peter elhaladt a katonák mellett, kiment, és átszaladt Stighel irodájába.

A szobában kevés volt a bútor, így gyorsan végezhetett a felderítéssel. Mindenhol keresgélt, felhajtotta a fotelpárnákat is, de semmit nem talált, ezért visszament kocsijához, amelyben Jeremiás várta. De amikor be akarta indítani a motort, tragacsa az istennek sem méltóztatott megmozdulni.

Közben a szállodában a katonák befejezték a kölcsönös hajbókolást, és a részeg a szokásos érdeklődéssel szemlélte őket.

— A viszontlátásra, tábornok úr!

— A viszontlátásra, ezredes úr!

Az egyik tiszt, a legcifrább öltözékű valamennyi között, megállt az ajtóban. A részeg azt hitte róla, hogy portás, ezért odaszólt neki:

— Hívjon egy taxit!

— Hívjon magának! — hangzott a válasz.

— Micsoda ronda hely ez! — dadogta a részeg.

— Az étteremben tortát vágnak az ember képébe, a portás meg nem akar taxit hívni... Majd jelentést teszek, ne féljen!

— Mi az, hogy portás — méltatlankodott a katona —, tengernagy vagyok.

— Azt mondta, hogy tengernagy?

— Pontosan!

— Nagyszerű — mondta a részeg —, akkor engem szólítson nyugodtan óceánjárónak!

VII. FEJEZET

Peter, ölében Jeremiással, még mindig hiába próbálta beindítani a motort, amikor megpillantotta Beithelt: a szálloda felé tartott. Akárcsak Irene, Beithel is a Residence Gardenben lakott, de este, vacsora után gyakran átjött ide pár szóra kebelbarátjához, Corsinihez. A szállónál parkolt egy régi divatú sötét kocsi. A volánnál Franz ült, Spot főkomornyikja, mellette meg Landingher. Nyilván vártak valakit, és mihelyt feltűnt a szálloda felé tartó Beithel, Franz megszólalt:

— Ő az! Várj harminc másodpercig, aztán rohanj neki. Én beindítom a motort.

Peter, aki még mindig nem tudott elindulni, a

visszapillantó tükörbe nézett, esetleg nem változott-e vissza láthatóvá; észrevette, hogy az éttermi tortazáporban rózsaszín krém találta el, és furcsa foltot hagyott láthatatlan arcán.

— Nézd, de muris, Jeremiás! — Ebben a pillanatban világosan meghallotta Beithel hangját:

— Megtudhatnám, mit akar? — kérdezte.

Peter hátrafordult és látta, ahogy egy behemót ember Beithelt vonszolja és csitítgatja:

— Nyugi, apuskám, eleget ittál már. Gyerünk szépen ágyikóba.

— Nem vagyok az édesapja, és nincs szándékomban lefeküdni.

De a behemót csak vitte-vonszolta.

— Semmi cirkusz — csitítgatta a bivalytermetű —, különben megbánod. Zsebemben a pisztoly, rád van szegezve.

És felemelte, mint a pelyhet. Peter kiszállt a kocsiból, és már éppen oda akart rohanni Beithelhez, amikor eszébe jutott, hogy krémes az arca. Egy férfi állt a lámpa alatt, és lassan lapozgatta újságját.

— Megengedi, uram? — lépett oda hozzá Peter, és kivette a kezéből az újságot. Az egyik lapjával megtörölte az arcát, aztán visszaadta a krémes papírt az úrnak, aki nem tudta, ordítson-e vagy meneküljön, amikor az újság magától oda-vissza ment, és ráadásul beszélt. — Ezer köszönet — hálálkodott Peter, és

odaszaladt a szegény Beithelhez, akit bevonszoltak a várakozó autóba. Landingher beültette a doktort Franz mellé, maga pedig a hátsó ülésen helyezkedett el. Peter fürgén rákapaszzkodott a pótkerékre, és Beithellel meg furcsa elrablóival együtt elindult. A kocsi megkerülte a terecskét, és elhaladt Peter autója mellett. Denwellnek még volt annyi ideje, hogy odakiáltson:

— Jeremiás, menj haza! — A kutya megértette a jelzést, és azon tűnődött, miféle újabb balhé kerekedik ebből. Mit csinál ez a szegény ember? Egyszer már beszállt a kocsiba, aztán villámgyorsan kiugrott, most meg azt kiabálja, hogy menjen haza. Könnyű azt mondani! Ha járni akar, mindenekelőtt ki kell bújni azokból a nevetséges hacukákból, amelyeket a gazdája adott rá. A sapkától gyorsan megszabadult, de a pulóvert minden igyekezete ellenére sem tudta levenni. Egye fene, akkor ruhástul megy haza! De nagyon bosszankodott, mert a járókelők kinevették, Jeremiás pedig képtelen volt megérteni, miért van az, hogy a felöltözött kutya autóban ülve csodálatot és tiszteletet ébreszt még a rendőrökben is, gyalogosan viszont kinevetik.

Franz elég gyorsan felvitte a kocsit Spot kastélyához, a főbejárat előtt álltak meg. Peter azon tűnődött, mennyi ideig marad még láthatatlan, és nagyjából kiszámította, hogy alig félórája van már csak. Kevés! Leszállt a kényelmetlen pótkerékről, és várta, mi történik. Beithelt kiszállították a kocsiból, Franz ajtót nyitott előtte.

— Parancsoljon — tessékelte befelé.

— De megtudhatnám végre, hol vagyunk? — kérdezte Beithel.

— Ne kérdezősködj annyit! — mordult rá modortalanul Landingher.

A három férfi bement a házba, mögöttük Peter. A temérdek műtárggyal telezsúfolt hall nagy hatást tett Peterre, aki nem tudta elképzelni, ugyan hova került. Áthaladtak a hosszú folyosón, majd Beithelt bevezették egy nagy szalonba, és rábízták Landingherre, amíg Franz értesíti a ház urát, hogy megérkeztek. Természetesen Peter is bement a szalonba.

Landingher elterpeszkedett egy fotelban, és unottan nézegette a cipője orrát. Beithel élt az alkalommal, odament az egyik ablakhoz, és félrehúzta a függönyt. Egy hangot hallott hátulról:

— Hiábavaló, doktor: az ablakokon rács van. A kutyáim meg nagyon vadak.

Beithel hátrafordult ahhoz, aki beszélt, és nagy meglepetésére látta, hogy a ház feltételezhető ura mellett ott áll Stighel.

— Jó estét, doktor — folytatta Spot. — Elnézését kérem, hogy nem a kellő formák között hívtam meg, de így is szívélyesen köszöntöm. — Aztán Landingherhez fordult, és szigorúan rászólt: — Elmehetsz.

Landingher ment is, esze ágában se volt köszönni.

— Láthatja, doktor, hogy jó barátok között van — fordult Spot megint a vendéghez.

— Üdvözlöm, Beithel doktor — szólalt meg Stighel. — Hogy van?

— Stighel — kiáltott Beithel felháborodottan —, mit jelentsen mindez?! Azonnal magyarázatot kérek ...

— Nyugalom, doktor — csitította Spot —, azonnal megmagyarázok mindent: érdekel a robbanóanyagja. Igaz, hogy pár csepptől levegőbe röpül egy ház?

— Nem értem, hogy ennek mi köze... — bosszankodott Beithel.

— Egy pillanatra, ha megengedi — szakította

félbe Spot. — Tudja, én utakat, alagutakat építék: szükségem van erre a robbanóanyagra, ön nekem fog dolgozni. Rendelkezésére bocsátok mindent, amire csak szüksége van, de a dolognak titokban kell maradnia.

— Lehet róla beszélni — felelte Beithel —, de nem értem, miért viselkedett velem ily minősíthetetlenül, hisz tulajdonképpen elraboltatott.

— Beithel doktor — mondta Spot végtelen nyugalommal —, ön nagyon tehetséges ember, de félek, hogy minimális gyakorlati érzékkel sem rendelkezik, különben megértené, hogy a foglyom.

— Azt akarja mondani, hogy nem távozhatok innen? Spot elmosolyodott.

— Kedves doktor, egyelőre nem, nem távozhat innen. Viszonzásul kap egy mindennel felszerelt laboratóriumot, rendelkezésére áll minden, hogy szabadon elvégezhesse kísérleteit.

— És ha nem fogadom el? — kérdezte Beithel.

— Nem hiszem, hogy hasznára lenne — felelte Spot még mindig mosolyogva.

„Ha itt bent látható leszek, életem legnagyobb zűrjébe keveredem” — gondolta Peter. Biztonság kedvéért egy függöny mögé bújt.

— Fenyegyet? — kérdezte sértődötten Beithel. Itt

közbeszólt Stighel:

— Ugyan, szó sincs fenyegetésről — magyarázta. — De gondolkozzon egy kicsit, Beithel doktor! Ön biológus, ám nagy szenvedélye a kémia, és a NOTKUKÖZ soha nem fogja kielégíteni. Ezzel a felfedezéssel maga csodálatosan egyesítette a kémiát és a biológiát. Nagy öröme szolgálhat a dolog.

— Ez igaz — ismerte be a doktor —, de miért ez a nagy titokzatosság?

— Erről még nem beszélhetünk, de rövidesen mindent megtud. Legyen bizalommal, doktor, Spot úr nem akar magának rosszat.

Spot, még mindig mosolyogva, becsengette Franzot. Amint megjelent a főkomornyik, megparancsolta neki:

— Franz, mutasd meg a doktornak a szobáját, és ha valamire szüksége van, állj rendelkezésére. — Aztán megint Beithelhez fordult. — Sajnálom, doktor, hogy ma este nem tudtuk elhozatni a poggyászát, ön ír nekünk pár sor meghatalmazást, és holnap mindene itt lesz. Ha kíván egy kis üdítőt, igyon valamit. Franz kielégíti minden kívánságát. De szeretném megkérni, hogy jöjjön még le: megmutatom a laboratóriumát.

— Laboratóriumot?'— ámult el Beithel. — Laboratóriumuk is van?

Megint Stighel szolgált magyarázattal.

— Látja, Beithel doktor — mondta —, az a robbanási incidens a gondviselés műve volt. Kihasználva azt, hogy jóvá kell tenni a kárt, teljesen kiürítettem az aktív vakcinák laboratóriumát, és az ön feljegyzéseivel együtt ide hozattam. Új lombikokat is szereztem az eltörtek helyébe.

— Ez aztán több a soknál! — méltatlankodott Beithel.

— Ne féljen, doktor — nyugtatta meg Spot —, mindent megfizetek a NOTKUKÖZ-nek, amit elhoztunk. De most kérem, induljon.

Beithel teljesen magánkívül követte Franzot. Szegény tudós, igazán nem tudta, mit gondoljon erről az egész históriáról. Persze, a mesés laboratórium gondolata nem volt ellenére: a NOTKUKÖZ-beliek oly szűk látókörűek! Képtelenek megérteni, micsoda ostobaság zárt osztályokon dolgozni, és hogy a vírusokkal foglalkozó biológusnak joga van felfedeznie a mérnöki gyakorlatban hasznos robbanóanyagot; kinek lehet kárára?

Miután Beithel távozott, Spot megállapította:

— Úgy látom, bekapta a horgot.

— Nem volt más választása — felelte Stighel. Aztán megkérdezte: — Értésítem Tomot? Holnap reggelre van megbeszélve a telefon. A NOTKUKÖZ várja a stockholmi központ legfrissebb kutatási eredményeit, és Tom adja nekem az adatokat.

— Igen, legjobb, ha mindenről tájékoztatjuk. De biztos vagy abban, hogy a telefonközpont nem hallgatja le a beszélgetéseket?

— Örök pesszimista — mondta Stighel. — És ha lehallgatják? Ki értené meg a számokat és a képleteket? Jól tudod, hogy kódrendszerrel dolgozunk.

Peter a függöny mögött minduntalan a kezét nézegette, látja-e, de még mindig láthatatlan volt. A két óra majdnem elmúlt már, alig lehet valami hátra. Jó kis zűr lesz!

— Hogy el ne feledjem — szólt Stighel, és egy papírlapot nyújtott át Spotnak —, itt vannak a Központ elektromos agya által szállított legfrissebb gazdasági adatok.

— Megbízhatók?

— Megint kezdod? Némi eltérés mindig lehetséges, de ez ideig az agy kifogástalanul működött.

— Tudom, most megint pesszimistának mondasz, de félek, hogy végül valaki lebuktat a NOTKUKÖZ-ben.

— A titkos előszámot csak én ismerem — mondta Stighel.

— Tévedsz, én is ismerem — felelte Spot.

— Az hogy lehet?

— Látom, nem hiszed. Hát idefigyelj: 4A15—8B. Na? Stighelnek tátva maradt a szája. Hogyan juthatott Spot tudomására ez a titkok titka, amelyet csak ő ismer?

— Honnan tudod? — kérdezte.

— Kedves Stighelem, szórakozott vagy! Néhány héttel ezelőtt megkérdeztem tőled, és te egész egyszerűen megmondtad. Azóta elfelejtetted, ennyi az egész. Súlyos hiba, öregem. Csak bizonyítani akartam, mennyire szórakozott vagy, és figyelmeztetni szeretnék: a mi mesterségünkben veszélyes dolog az ilyesmi. Stighel megszégyenült, hogy így alulmaradt, s egy jó hírrel igyekezett kiköszörülni a csorbát.

— Még nem volt időm beszámolni arról, hogy tegnap esti megbeszélésünkön mire jutottam Lavellel: hát megegyeztünk. Az utolsó részvényig mindent eladunk, a tőzsdén óhatatlanul pánik tör ki. Meglátod, Mercier

kénytelen lesz átengedni neked a gyárat. Szegény, ki lesz számolva.

— Sajnálom, de nem tehetünk mást. Egyébként a reális értéknél jóval többet ajánlottam fel a részvényeiért, mégsem akarta eladni őket. A gyárra szükségem van. Svájc nem könnyen jelenthet ki nemkívánatosnak egy olyan idegen állampolgárt, aki annyi munkást foglalkoztat. Azt szeretném látni, sikerül-e eltávolítaniuk!

— Igazad van — felelte Stighel —, a svájci hatóság soha nem űzött ki téged.

— De tudod, azért szemmel tartanak — jegyezte meg Spot. — Pedig nekem szabad mozgás kell. És azt is tudom, hogy Bernben valaki szót emelt... ellenem.

— Igazán? — kérdezte Stighel.

— Pszt! Jön Beithel.

Csakugyan Beithel jött is, és Spot elébe ment.

— Jöjjön csak, doktor, jöjjön! Megmutatjuk a laboratóriumát. Aztán megmondja, mire van még szüksége.

Spot ajtót nyitott, és a három férfi kiment. Nyomukban természetesen Peter, aki azonban iszonyúan félt, hogy a varázsszer hatása bármely pillanatban megszűnhet.

Spot az oldalfolyosón bevezette Beithelt a

hallba, amelynek a túlsó végét súlyos ajtó zárta le; kinyitotta az ajtót, és Beithelt bevezette egy szobába. Peter is bement. A kőboltozatú helyiségben itt-ott régi fegyverzetek és több száz évesnek tűnő ládapadok álltak. A falakon lógó nagy festményekről fegyveres harcosok tekintettek alá. Elég baljós volt az összkép. Spot odament az egyik ládapadhoz, amelyen keresztet vitézt ábrázoló bronzszobor állott. A lovag bal kezét kétszer jobbra egyszer balra fordította, félretolta a láda felett lógó képet, és háromszor megcsavarta a vászon alatt rejtőző kapcsolót. Megnyomta a kép mellett dudorodó csengőgombot is, ettől a falban lassan megnyílt egy ajtó, amelyet a legfigyelmesebb szemlélő sem vehetett volna észre. Túl az ajtón rövid lépcső vezetett le az alagsorba.

— Tessék, doktor, kukkantson be — invitálta a ház ura Beithelt. — Stighel, légy szíves, vezesd a doktort.

Stighel lement, mögötte a másik kettő.

— Most pedig nézzen körül kényelmesen, doktor — búcsúzott Spot —, magára hagyjuk. Az ajtót becsukom. Ha ki akar jönni, tárcsázza a házitelefonon az ötös számot: Franz fog jelentkezni.

Elváltak Beitheltől, Spot becsukta a titokzatos ajtót. Stighel megjegyezte:

— Nagyszerű vagy, Spot, csodállak!

— Neked is sokat köszönhetek — ismerte el Spot nagylelkűen.

Peter érkezettnek látta az időt, hogy megjelenjen. Szerencsére a folyosóajtó nyitva maradt, így a lehető leggyorsabban távozott. Már is a hallban volt, ki a főbejáraton, és itt a kert. Spot és Stighel még bent maradt a kőboltozatos szobában, négyszemközt társalogtak.

Peter alig néhány lépést tett a kertben, amikor a dán dogok ugatni kezdtek. Peter látta, ahogy feléje rohannak, szimatolnak a levegőbe, és mivel zavarta őket az a tény, hogy nem látják a betolakodót, még vesztebbül ugattak. Peter a fal irányába rohant. Mielőtt felmászott volna, a fal lábánál levő bokrok lombjából széles leveleket tépett le. Csinos kis szoknyát csinál majd belőlük, hisz rövidesen úgyszintén be kell takarnia testét. Valóban: éppen ahogy átmászott a falon, hirtelen láthatóvá lett. A dán dogok végre felfedezték, utána vetették magukat, az egyik felugrott, és sikerült belekapnia a doktor pucér fenekébe.

— Jaj! — kiáltott Peter. Sietve leugrott az

úttestre. Szerencsére a kutya nem tudott beleharapni a hátsó felébe, csak enyhén megkarcolta a fogával. Peter gyorsan összefonta a leveleket, és a derekára igazította. Aztán ebben a Robinson–szoknyácskában megindult a város felé. Nagy megkönnyebbülésére ebben az órában már kevesen jártak az utcán, de azért az a néhány járókelő, akivel összetalálkozott, óhatatlanul furcsálló pillantást vetett rá. Egye fene a hippiket, egye fene a virágbolondokat, de azért ez a többenél is komikusabb. Peter tartani akarta magát, ezért méltóságteljesen kihúzta a derekát, felszegte a fejét, senkire nem nézett, úgy lépdelt. Az egyik mellékutcából egy részeg bukkant ki és vidáman dalolt:

L'amour est un Jieuve Nagy folyó a szerelem, de choses suprêmes. tele fennkölt dolgokkal. Je chante dans la nuit Dalolok az éjszakában pour la femme qui m'aime ... szerető kedvesemnek ...

„Ez az én emberem” — gondolta Peter.

— Pour la femme qui m'aime ... — gajdolta tovább a részeg.

Peter odament hozzá, és megszólította:

— Ne haragudjon, baleset ért. Telefonálnom kellene. Adna egy érmét?

— Baleset? Ugyan miféle baleset? — dadogta a

részeg. — Aha, látom, az ingét is elitta, mi? — Belekotort a mellényzsebébe, kihalászott egy tantuszt, és odanyújtotta Peternek. Aztán tetőtől talpig végignézte, majd megállapította:

— Az ingét... a gatyáját... Kla ... klassz, haverom ... a tan ... tuszt megkaptad ... szia! — Továbbment, és újból nótára gyűjtött.

Peter ment még pár száz métert, végre talált egy telefonfülkét. Tudta Irene számát a Residence-ben. Amikor felvették a kagylót, őt kérte. A központos kisasszony nemsokára közölte:

— Scott doktornő nincs a szobájában.

— Akkor legyen szíves, kapcsolja Lord doktort. Pár perc múlva egy síri hang jelentkezett:

— Tessék?

— Halló, beszélhetnék Lord doktorral?

— Én vagyok az — felelte a még mindig síri hang. — Ki az?

— Harold, én Denwell vagyok! Mi történt veled?

— Takonykór vett rajtam erőt. Ilyen undorítót még soha nem éltem át.

— Na ne mondd! — csodálkozott Peter, pedig igazán nem volt ideje viccelődésre. — És hol szerezted?

— A fene tudja, az tudja csak. Talán hirtelen

zuhany ért az étteremben, mit tudom én.

— Ide figyelj, Harold, mindenképpen meg kell találnod Irene doktornőt, üzenetet kell átadnod neki. Nagyon fontos!

— De hisz Irene itt van. Engem ápol.

— Add ide, kérlek. És kúráld ki magad.

A tojások vírusai igen gyorsan hathattak, ha Harold máris ilyen náthás. Peter némi lelkiismeret-furdalást érzett.

— Halló — hallotta Irene hangját a drót másik végéről.

— Halló, Irene — szólt bele a kagylóba Peter a türelmetlenségtől reszketve. — Nagyon kérem, jól figyeljen, igen súlyos dologról van szó, és egyetlen percet sem veszthetek. Beithelt elraborták, egy bizonyos Spot kastélyában tartják fogva, ez a Spot egy idegen, fent lakik a hegyen. A kastélyban van Stighel is.

— Stighel? Öt is elraborták?

— Irene, az isten szerelmére, ne szakítson félbe! Egyetlen pillanatot sem veszthetünk. Stighel bűntárs, Spot cinkosa.

— Lehetetlen!

— Majd holnap csodálkozzon, most erre nincs idő! Azonnal cselekednünk kell. Beithelt titkos rejtekhelyre zárták. Úgy lehet odajutni, hogy

végigmegyünk a bal oldali első keresztfolyosón a hall csarnokába. Hátul van egy kőboltozatos szoba. Jegyezze, kérem, de nagyon gyorsan!

Irene papírt, ceruzát vett, leírta, amit Peter a szoba helyéről mondott, aztán újra felvette a kagylót.

— Itt vagyok — mondta —, folytassa.

— Félre kell tolni a vörös ruhás harcost ábrázoló képet a ládapad fölött, amelyen egy keresztes vitéz bronzszobra áll — diktálta Peter. — Kész?

— Igen, gyorsírással jegyzem.

— Helyes. A keresztes vitéz bal kezét kétszer jobbra és egyszer balra kell fordítani, aztán háromszor megcsavarni a kép mögött a kapcsolót...

— ... a kapcsolót — ismételte Irene.

— Megnyomni a gombot a kép mellett. Mindent leírt?

— Mindent.

— Most pedig ide figyeljen: ha mindent megcsinálnak, amit mondtam, megnyílik egy titkos ajtó, innen lehet lejutni az alagsorba, ahová Beithelt zárták. Most pedig azonnal menjen el barátjához, Flauvin felügyelőhöz, és siessenek fel a kastélyba. Én majd maguk után megyek.

— Miért nem jön most rögtön velünk? — kérdezte Irene.

— Nem mehetek — válaszolta Peter —, fel kell öltöznöm.

— Felöltözni?

— Persze, később majd megmagyarázom. De most ne vesztegessen az időt, siessen!

— Rendben van. — Irene letette a kagylót, fogta a retiküljét, a sálját, és búcsúzott: — Mennem kell, Harrold. A viszontlátásra!

— De elárulná végre, mi történik itt? — hangzott Harold náthás nyöszörgése a takaróhalom alól.

— A tojásmágus újabb ötlete?

— Holnap majd megtudja. Most sietnem kell.

— De hova rohan, a tojásokhoz?

— Nem. A viszontlátásra! — Irene ezt már az ajtóból mondta.

— Hé! Egy pillanatra! Így hagy itt? Rosszul vagyok.

— Izzadjon. Meg fog gyógyulni. Viszlát... És Irene eltűnt.

— Micsoda viselkedés! — siránkozott Harold. — Mindig a miatt a hülye rántottás pali miatt! A meghűlés vírusait, azokat feltalálja! Találna fel végre valami orvosságot. Orvosságot! Ó, a fejem!

A Residence halljában Irene rájött, hogy ilyen későn nem állíthat be váratlanul Flauvinhez. A nagy sietségben erre nem gondolt. Ezért telefonált a felügyelőnek, jelezte érkezését.

Flauvin édes álmából ébredt, de felkelt és tipp-topp felöltözve várta a doktornőt. A legnagyobb figyelemmel hallgatta Irene elbeszélését, aztán újra elmondatta az egészet, fel-alá sétált dolgozószobájában, és tűnődött; ami Irene szerint súlyos idővesztés, majd kijelentette:

— Telefonálnunk kell Beithelnek. Ha otthon van: nem rabolták el.

De a Residence-ből azt a választ kapták, hogy Beithel még nincs otthon. Pedig Irene tudta, hogy korán fekvő. Ekkor Flauvin újabb kijelentést tett:

— Meglepetésszerűen kell cselekednünk. — Határozott léptekkel a telefonhoz ment, feltárcsázta az irodáját, és amikor a vonal végén jelentkeztek, megkérdezte:

— Venance? Flauvin vagyok. Ki van veled szolgálatban?

— Kiviére és Charte, felügyelő úr — felelte Venance.

— Álljon be helyetted Pomart. Te és Kiviére azonnal gyertek hozzám. A ház előtt várjatok.

— Meglesz, felügyelő úr.

— Lemehetünk, kisasszony — mondta Flauvin — rögtön itt lesznek a rendőrök. Pár lépés a hivatalom.

Irene és a felügyelő Flauvin kocsijában ülve várta a rendőröket. Amikor megérkeztek, ők is beültek, és négyesben elindultak Spot kastélya felé.

Flauvin ismerte az utat. A helyi rendőrség előtt nem ismeretlen a gazdag idegen. Folyamodott is svájci állampolgárságért, és hogy megnyerje a hatóságok jóindulatát, súlyos összegekkel támogatta a jótékonyági intézményeket, hetenként egyszer megnyitotta múzeumházát a nagyközönség előtt, a belépti díjakat valami szervnek adományozta, amely a harmadik világban élő gyerekek sorsával törődik.

Irene újra elolvasta, amit Peter diktált neki. Nagyon különösnek vélte az egész históriát, és tulajdonképpen haragudott Peterre, hogy nem adott alaposabb magyarázatot. Flauvin, mintha csak szavakba akarná önteni a lány gondolatát, megjegyezte:

— Van valami bizarr ebben az egész dologban. Ha nem ön meséli el, el sem hiszem. Mi érdeke lehet Spotnak, hogy elrabolja Beithel doktort?

— Nem tudom, de Denwell doktor kifejezetten rablásról beszélt, határozottan eltávolítást emlegetett, és hogy az igazgató titkára bűntárs. Közben Peter a lakása kertjéhez ért. Jeremiás a kapunál várta. Még rajta volt a pulóver, csakhogy útközben csupa sár-piszok lett. Amikor meglátta Petert az üde levélkosztümben, annyira megundorodott, hogy ugatni sem volt ereje.

— Mi az? Most még képeket is vágsz nekem? Tudnád, miken mentem keresztül!

De a bajok még nem értek véget, mert a hallban égett a villany, ami annak a jele, hogy Claire-en megint erőt vett az álmatlanság, és ilyenkor hajnalig nem fekszik le.

— Már csak ez hiányzott! — dörmögött Peter. — Most mitévők legyünk, Jeremiás? Madame Claire, ha meglát ebben a lombruhában, megint elájul. — Lehet, hogy a konyha nyitva van, de akkor sem érdemes ott bemennie, mert ahhoz, hogy feljusson a szobájába, semmiképpen sem kerülheti ki a nappalinak használt hallt. Peter elcsüggedt.

— Mmm ... nmim ... — morogta Jeremiás, és valamire mutogatott az orrával. Peter megfordult, és mit lát: a kertész hosszú létrája,

odatámasztva egy fának.

— Köszönöm, Jeremiás. Nem is tudom, hogyan boldogulnék nélküled. Gyere, leveszem a pulóveredet.

Jeremiás boldogan csóválta a farkát.

Peter elvette a létrát a fától, és odaállította a fürdőszoba ablakához, ölbe fogta Jeremiást, és felmászott. Az ablakot sose csukták be egészen, így könnyen belépett rajta.

— Vigyázat, Jeremiás, nem szabad zajt csinálnunk. — Végtelen óvatossággal résnyire kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, de újabb bonyodalom várta: Madame Claire ott dudorászott a lépcsőfordulón. Peter gyorsan betette az ajtót, kikukucskált a kulcslyukon, és látta, hogy Claire zsákba gyűjti a szennyest. Még hiányoznak a fürdőszoba-törülközők.

— A fenét — mondta —, rögtön bejön a tiszta törülközőkkel, meglát és elájul. Mi a csudának kell ilyenkor a mosással törődni! — Látva, hogy Claire-nek esze ágában sincs abbahagyni foglalatosságát, kijelentette: —Hát akkor nyugi! — Kinyitotta a faliszekrényt, ahol az indiai varázsitalt tartotta, és öntött egy kanálnyi. Jeremiás szigorú pillantást vetett rá.

— Mi mást tehetnék, Jeremiás? Ne hidd, hogy

akkora élvezet meztelenül mászkálni! Ha tudnád, mennyire fáj a lábam!

De látva, hogy a kutya még mindig sanda szemmel méregeti, hozzátette:

— Ha nem tetszik, miért nem mondasz jobbat?

És hogy megmutassa a kutyának az értelemmel élő lény fensőbbiségét, kiitta az első kanalat, aztán öntött még egyet. A kanál kicsi volt, Peter pedig kissé ideges: néhány csepp a földre hullott. Peter nem vette észre.

— Viszontlátásra, Jer, légy jó! — búcsúzott, és ahogy jött, az ablakon távozott.

Jeremiás — kíváncsiságból, falánkságból vagy ki tudja, mi másért? — gondosan felnyalta a padlóra hullott cseppeket. Madame Claire jött a tiszta törülközőkkel, és meghökkenve látta, hogy a kutya ott van.

— Mit csinálsz itt? — kérdezte. — Mikor jöttél be? Menj csak szépen le, rövidezen itt lesz a gazdád.

Peter visszavitte a létrát a fához. Fáradt volt a sok járástól, leült egy padra, várva, hogy láthatatlan legyen.

— Juj — pattant fel nyomban —, azok az átkozott dögök! Megfeledkeztem arról, hogy belekóstoltak a faromba!

Spot kastélyában Irene és a rendőrök már a házura elé jutottak, aki nyugodtan, udvariasan közölte Flauvinnel: — Szóval ön azt állítja, hogy elrejtettem itt azt a bizonyos Bentel vagy Beithel doktort, vagy hogy hívják? De ne haragudjon, miért rejtettem volna el? És ha szabad megkérdezni, kitől származik az információ? — Ehhez semmi köze — felelte Flauvin.

— Gondolja? Azt hiszem azonban, hamarosan köze lesz hozzá önnek, ha e törvénytelen cselekedetért számot kell adnia feletteseinek.

— Hol van Stighel? — kérdezte Irene.

Spot jól megnézte a doktornőt, csak azután válaszolt:

— Stighel? — kérdezte változatlan nyugalommal. — Most hallom először ezt a nevet. A kisasszony a rendőrségtől van?

— A kisasszony Beithel doktor kollégája — mondta türelmetlenül Flauvin.

— Értem.

— Mademoiselle, hol az a szoba? — kérdezte Flauvin.

Irene újból belepillantott a jegyzeteibe, csak aztán felelt:

— Erre.

— Ugyebár megengedi? — kérdezte Flauvin a

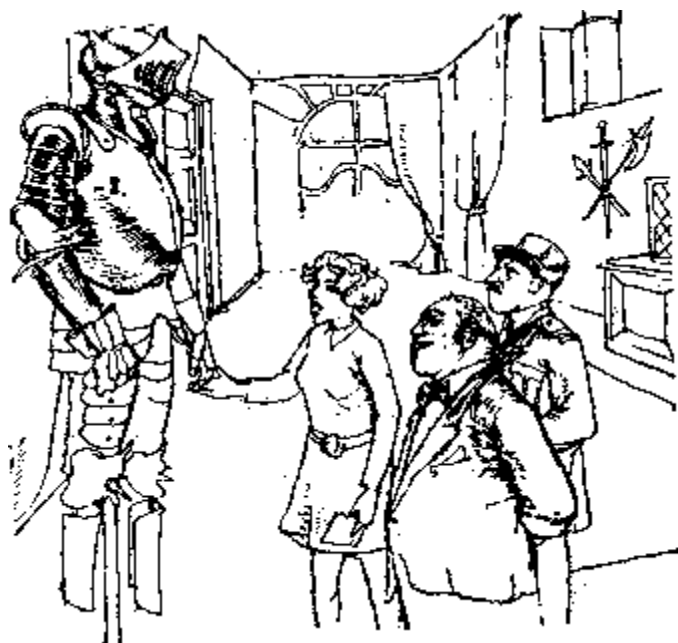
ház urát.

— Kérem — felelte Spot —, örülök, ha tisztázódik minden félreértés.

Spot és a rendőrök megindultak Irene mögött, aki feljegyzései alapján biztosan mozgott a Peter által leírt szobában. Irene előbb megnézte a falakat és a berendezést, majd a vörös ruhás harcost ábrázoló képre mutatott.

— Igen, ez az! — mondta.

Flauvin intett a rendőröknek, akik elmozdították a képet: alatta valóban ott volt a kapcsoló, a felügyelő és a lány megelégedett pillantást váltott, Spot pedig még mindig megőrizte nyugalmát. Irene odament a kép alatt fekvő ládapadhoz, elfordította a keresztes lovag bal kezét, kétszer jobbra, egyszer balra, háromszor csavart a kapcsolón, megnyomta a kép mellett a csengőgombot, de semmiféle ajtó nem nyílt. Ekkor Irene újra elolvasta

az utasításokat, lassan, aprólékos gonddal, a legnagyobb figyelemmel újra elvégzett minden mozdulatot: semmi!

— Nem működik! — mondta zavartan. — Pedig minden stimmel: a kép, a kapcsoló, a bronzszobor, a csengő... minden megvan.

Peter, immáron negyedszer láthatatlan állapotban, fürgén haladt, autóbust is kapott, így meglehetősen hamar felért a kastélyhoz. Átmászott a kerítésfalon, és megint a kertben volt.

A kutyák a távolban ugatni kezdtek. Peter letört egy vastag ágat, és kijelentette:

— Ha most a közelembe jöttök, szétverem a fejeteket!

A kutyák azonban egyre csak közeledtek, és pár másodperc múlva megint ott ugráltak Peter előtt. Ám az orvosnak ezúttal volt fegyvere, és a dán dogok továbbra is ugattak ugyan, de nem mertek szembeszállni a titokzatos módon magától hadonászó bottal.

Peter becsengetett, és Franz, aki éppen meg akarta nézni, miért oly idegesek a kutyák, szinte azonnal megjelent. Peter, amint meghallotta, hogy a főkomornyik félretolja a rezeszt, a kutyákhoz vágta a botot, majd amikor megnyílt az ajtó, bement a házba.

— Valami érintkezési hiba lehet — dünnyögte Franz, miután megállapította, hogy senki nem csengetett. Aztán a kutyákra förmedt: — Ti meg mit akartok? Kussoljatok! — És bezárta az ajtót. Peter a kőboltozatos szobába ment, ahonnan tisztán érthető beszéd hangzott ki.

— Nos, felügyelő — mondta éppen Spot —, akkor mit csináljunk?

Irene újból próbálkozott, de sikertelenül.

— Majd én — mondta Flauvin. És a felügyelő, szóról szóra elvégezve azt, amit Irene a gyorsírásos jegyzetekből felolvasott neki, még

egyszer végigpróbálta mindazt, amit a lány már végigcsinált.

Ki tudja, immáron hányadszor. Spot megkérdezte:

— Holnap reggelig folytatjuk, felügyelő?

Flauvin azonban nem figyelt Spotra, újra megismételt minden mozdulatot.

— Nos? Elégedett, felügyelő? — kérdezte újra Spot. Peter, aki mindent látott, dühösen dörmögött:

— Átok!

Venance szemrehányóan nézett Riviére-re.

— Csend! — szólt rá.

— Ki se nyitottam a számat — válaszolta Riviére.

A felügyelő bosszankodott, hogy abba kell hagynia a játszmát.

— Monsieur — mondta Spotnak —, csak annyit tehetek, hogy elnézését kérem.

Amikor a kocsiban voltak, Flauvinből kitört a bosszúság. Meg is mondta a lánynak:

— Remélem, sejti, kisasszony, hogy milyen kínos helyzetbe hozott.

— Nem értem — mondta Irene —, ön is látta, hogy az értesülés pontos volt.

— Pontos, mert a tárgyak valóban léteznek. De

ez túl kevés, kisasszony. Pályafutásom során így még nem bántak el velem — mondta Flauvin.

— Nagyon sajnálom, én is áldozat vagyok ...

— Könnyelműségének az áldozata — szakította félbe Flauvin.

Peter ott maradt a kőboltozatos szobában. Spot kinyitott egy ajtót, és beengedte Stighelt.

— Hallottad? — nevetett Spot. — A legjobb szórakozás a zsarut átejteni.

Stighel azonban komor képet vágott.

— Azt hiszem, nincs min nevetni — közölte. — Nem tetszik nekem ez az egész história.

— Ha éppen tudni akarod, nekem sem tetszik — válaszolta Spot. — De biztosíthatlak, kiderítem, melyik kurafi köpött. Gondolod, hogy Landingher volt, bosszút állt a hashajtóért?

— Nem, senki nem lehetett az embereid közül, Spot, különben pontos útmutatást adtak volna.

— Ez igaz. Ki beszélhetett?

— Sejtelmem sincs róla, de valami bűzlik!

Spot odament a ládapadhoz, és Peter észrevette, hogy lábával eltolja a padló egyik téglácskáját. Ezután megismételte a Flauvin és Irene által az imént sikertelenül elvégzett valamennyi mozdulatot, és a titkos ajtó kinyílt.

„De hülye vagyok, hogy nem vettem észre a

téglát” — gondolta Peter.

Spot és Stighel lement a laboratóriumba, mögöttük Peter. Beithel dolgozott, lombikjai fölé görnyedt, immáron megfélekedett arról, hogy milyen kínos helyzetbe került, és természetesen nem is sejtve, hogy banditák kezében van, teljesen lekötötte a kutatómunka. „Se nem lát, se nem hall — gondolta Peter —, mint a mágus a barlangjában. Lombikjai közt megfélekedzik az egész világról.”

— Sajnálom, doktor — mondta Spot —, de fura dolgok történnek. Ma éjszaka kénytelen lesz itt aludni. Be kell érnie ezzel a tábori ágygal, de a szekrényben annyi takarót talál, amennyi csak kell. Jó éjszakát.

És Stighellel együtt távozott, becsukta az ajtót. Peter, amikor biztos volt abban, hogy a két bandita eltávolodott, halkán megszólalt:

— Beithel!

— Mi az? — kérdezte Beithel, aki senkit nem látott.

— Én vagyok, Peter.

— Peter? Hol vagy?

— Itt vagyok, de nem láthatsz.

— Miért nem láthatlak?

— Mert láthatatlan vagyok.

— De hát... hova bújtál?

— Sehová! Itt vagyok, ha mondom! — Peter odament hozzá, és megfogta a karját. — Nézd — mondta —, megszorítom a karodat.

— Juj! — rémült meg Beithel. — Úgy látszik, itt a fél NOTKUKÖZ!

— Ne kiabálj, meghallanak bennünket! — Peter felemelt egy-két tárgyat, és Beithel szeme előtt megtáncoltatta őket.

— De hát micsoda cirkusz ez?

— Hosszú történet ez, Beithel. A szobámban indiai varázsitalt találtam, egy régi bútorban volt eldugva. Titokzatos recept, még nem jutottam hozzá, hogy kielemezzem. Láthatatlanná tesz.

— Hihetetlen!

— Először tévedésből ittam belőle a sajtókonferencia előtt, azért nem voltam ott. Akkor is láthatatlan voltam, amikor téged elraboltak; felkapaszkodtam a kocsira, és a pótkeréken kucorogva jöttem el veled.

— Akkor miért voltál megint láthatatlan?

— Ha itt az ideje, mindent részletesen elmondok majd. Most sietnünk kell. Az a feladatod, hogy a dinamitoddal felrobbantsd az ajtót.

— Ugyan miért?

- Mert meg kell szöknünk Megvan mindened?
- Meg. Stighel áthozatta ide ...
- Az egész laboratóriumot, tudom.
- Honnan tudod?
- Nem fontos. Meg kell szöknünk.
- De miért?
- Beithel! Lehetetlen alak vagy! Hát még mindig nem érted, hogy gengsztertanyán vagy, és hogy Stighel is tagja a bandának?
- Gengsztertanya?
- Az hát. Az a mód, ahogy elrabortak, semmit nem mond neked?
- Tulajdonképpen nem tetszett. Mondtam is annak a Spotnak.
- Ó, Beithel! Ha időm volna, megrendítene a naívságod, de most a tudományodra van szükség: robbantsd fel az ajtót.
- Gondolod, hogy korrekt dolog?
- Abbahagyod már ezt az értetlenséget?! Spot a bandavezér és Stighel a cinkosa! Azért kell nekik a robbanóanyagod, mert piszkos ügyekhez akarják felhasználni. Tönkre akarnak tenni egy nagyiparost is, bizonyos Merciert. A tőzsdén elértéktelenítik a részvényeit, aztán pár krajcárért felvásárolják az egészet. Érted most már?

— De hisz ez iszonyú! Tennünk kell valamit!

— Ezt próbálom a fejedbe verni, amióta itt vagyok. Beithel visszatért a műszereihez, és lázasan dolgozni kezdett.

— Segíts, Peter!

— Mit csináljak?

— Ellenőrizd ezt a lombikot; amikor a tartalma folyékony lesz, oltsd el a lángot, és szólj. Közben oltsd be ezt a kosár tojást azzal a folyadékkal, amelyet ebben az üvegben találsz, fél köbcentit mindegyik tojásba.

Beithel fürgén tett-vett a porok és az üvegcsék körül. Hozzáértéssel öntögetett, kevergélt.

— Sokáig tart? — kérdezte Peter.

— Nem. A munka nagy részével már érkezésem előtt elkészültem. Holnap reggel akartam próbát tartani a parkban.

— Ma éjjel csinálod meg — mondta Peter. Aztán látva, hogy a lombikban az anyag folyékony lett, eloltotta a lángot. — Eloltottam — jelentette.

' — Pompás; akkor készen vagyunk!

Beithel egy csuporba beleöntötte a lombik tartalmát, hozzátett más kész alkotóelemeket is, beleszórt még kétféle port, és egy másik lombikból desztillált folyadékot öntött, ezután mindent egybeolvasztott és jól összekevert,

majd így szólt:

— Add ide a tojásokat. Mindegyikbe beleoltunk ebből egy köbcentit. Óvatosan, mert a túlságosan megtöltött tojás eltörik. De öreg tojások már ezek, van bennük hely.

A két tudós sorra beoltotta a tojásokat; szédületes gyorsasággal dolgoztak.

— Nagyot fog durranni, meglátod — mondta Beithel. Amikor minden tojást beoltottak, Beithel kijelentette:

— Kész. Bújjunk ide!

Beithel óvatosan megfogta a tojásos kosarat, és Peterrel együtt behúzódott a szoba túlsó sarkába, egy alacsony gerendaív alá.

— Bugyoláljuk be a fejünket egy összehajtott takaróval — vezényelte.

Peternek a kezébe nyomott egy tojást, és a lelkére kötötte, hogy nagyon vigyázzon. Ő is megfog egy tojást, hármat számol, akkor mindketten egyszerre megcélozzák az ajtót.

— De vigyázz, Peter, jól célozz! Felkészültél?

— Fel.

— Egy ... kettő ... há ... rom!

A zajos robbanás hatalmas léket vágott a titkos ajtón.

— Rendben van — állapította meg Beithel —, azt

hittem, ennyi nem is lesz elég ekkora ajtóhoz.

— Gyerünk! — türelmetlenkedett Peter.

— Hol vagy? — próbált tájékozódni Beithel.

— Ne haragudj, elfelejtettem, hogy nem láthatsz.

— Fogj egy tojást — tanácsolta Beithel —, majd az után megyek.

Átszaladtak a hallon, sikerült kinyitniuk az ajtót, és máris kint voltak a kertben. Beithel jó néhány tojást vitt magával, és nagyon óvatosan lépkedett.

Spot és emberei, akiket riasztott a robbanás, akkor érték őket utol, amikor a kerítésfal felé menekültek, nyomukban a kutyákkal. Beithel néhány tojást a dán dogokhoz vágott, és telibe talált. Landingher azonban elkapta, felemelte, mint a pelyhet, és visszafelé vitte a házba. Beithel nem akarta Landingher fején széttörni a tojásokat, félt, hogy kárt ejt önmagában is.

— Megöllek, doktor — fenyegette meg Landingher. Peter Beithel után szaladt.

Spot és Stighel is megjelent a kertben, és mint a bokrot, szidták Beithelt, miközben Landingher vitte visszafelé a házba.

— Mi baja van ezekkel a szegény állatokkal? — méltatlankodott Spot. — Nézd, mit művelt

velük!

Franz a dögöket támogatta, amelyek valóban eléggé viharvertnek látszottak.

— Ezért még megfizet — mondta Stighel, ahogy befelé mentek a házba.

— Ostoba volt, de meg fogja bánni — duplázott rá Spot, aki mögötte bandukolt.

Beithel, aki még mindig Landingher hátán volt, rúgkapált.

— Tegyéél le, te vaddisznó! — kiabálta. És mivel Landinghert nem verhetette a tojásokkal, dühében Stighelt és Spotot dobálta meg, akik éppen a vadszőlővel borított gázvezeték mellett haladtak el. A lövedékek egy öntözőszivattyút találtak el, heves vízszugár fröcskölt a két gengszterre, bőrig áztatta és a földre teperte őket.

Közben Landingher beért a házba, lerakta Beithelt, és közölte vele:

— Most pedig megkötozlek, mint egy rúd szalámit, te vén hülye!

Peter azonban utolérte őket, ellökte Beithelt, és robbanó tojásával megcélozta Landinghert. De célt tévesztett, és a tojás a hall falán sorakozó fegyverzetek egyikét találta el. A páncél kettétört, egész súlyával Landingherre zuhant, aki megingott, és egyensúlyát keresve,

belekapaszkodott az egyik függönybe, de az nem bírta a behemót test súlyát, leszakadt, és Landingherrel együtt a földre zuhant. Peter fogta a páncélzat sisakrészét, és mélyen a baromi férfiú fejébe húzta, egész az orráig.

Közben Beithel beszaladt a laboratóriumba a tojásos kosárért. Peter visszament a kertbe, igyekezett sakkban tartani Spotot és Stighelt, akik feltápáskodtak a sárból, és a ház felé szaladtak. Amikor Stighel kartávolságra ért, Peter összeszedte az egyetemi évek alatt szerzett sportismereteit, és iszonyúan a gyomrába vágott.

— Jaj! — kiabált kétrét görnyedve Stighel. — Ez csak Denwell lehet, aki azt az indiai varázsitalt itta.

— Mindenképpen fogd el! — üvöltötte Spot.

Stighel megindította az egyik öntözőberendezést, remélve, hogy meglátja Petert, amikor a vízszugár beleütközik a láthatatlan testbe.

— Denwell doktor — harsogta —, ne túlozzon! Hiába láthatatlan, nem tud elbújni!

Landingher megint kijött a házból, de a sisak az orráig leereszkedett, semmit nem látott.

— Segítség! — kiabálta. — Vegyétek le a

fejemről ezt a serblit! — De senki nem hederített rá.

Beithel szerette volna tojásokkal eltalálni Spotot és Stighelt, de félt, hogy kárt tesz Peterben, aki láthatatlan, és a kellő pillanatot várja.

A Stighel által megindított locsoló telibe találta Petert, a víz a szélrózsa minden irányában szétfröccsent.

— Ott van! Landingher, fogd meg! — kiabálta Stighel.

— Hogy a fenébe fogjam meg? — visított Landingher a fejevért alól. — Leveszitek már végre ezt az átkozott izét?

— Denwell doktor, úgysem tud elmenekülni! — fenyegetőzött Spot.

Beithel élt azzal az előnnyel, hogy senki se törődött vele, hanem mindnyájan Petert hajkurászták, így aztán visszatért a házba, és itt-ott elszórt robbanó tojásokat, majd megint kiment a kertbe.

A robbanások hallatára Spot felüvöltött:

— Szaporán be, biztonságba kell helyezni a páncélszekrényt és a dokumentumokat! — Stighel elengedte a locsolót, és Spottal együtt berohant a házba, hagyták Landinghert, hadd tapogassa a levegőt, mintha szembekötősdit

játszana.

— Peter, hol vagy ? — szölongatta Beithel.

— Itt vagyok! — Peter odaszaladt Beithelhez, és kézen fogta.

— Tűnés — mondta. — Majd átsegítelek a falon. Amikor kint voltak az utcán, Peter így szólt:

— Gyalog kell lemennünk az útkereszteződésig: ott van taxiállomás. Bírsz futni?

— Persze hogy bírok.

— Akkor indulás, mielőtt még utolérnek bennünket!

— Reméljük, tényleg lesz taxi — mondta Beithel. Leszaladtak az állomásig, de az útkereszteződésnél nem volt taxi.

— Nem maradhatunk itt — szögezte le Peter —, egész biztosan elkapnának bennünket.

— Nézd csak — figyelt fel Beithel —, jön egy busz.

— Szálljunk fel — indítványozta Peter.

— Jó, de hova megy?

— Nem lényeg. Az a fontos, hogy minél messzebb legyünk innen.

Felszálltak, meg sem nézték, mi a busz útiránya, Beithel pedig pénzt adott a kalauznak, és jegyet kért:

— Kettőt végig.

A jegykezelő ránézett, és látva, hogy egyedül van, megkérdezte:

— Kettőt?

— Igen, kettőt — felelte Beithel.

Kevesen utaztak a buszon, tehát semmi tévedés; ez az úr egyedül van. A kalauz megkérdezte:

— Már megbocsásson, de kinek lesz a másik jegy?

— Hát a... — De Peter erélyes sípcsontrúgásától Beithel ajkán elhalt a folytatás: ... a barátomnak.

— Persze — mondta helyette —, tévedtem, csak egyet kérek.

Beithel átvette a jegyet, Peter a karjába kapaszkodott, hogy éreztesse, ott van mellette, és együtt mentek előre az első peronra.

Pár helyen megállt a busz, és Peter félve nézett ki, hátha ott van már Spot kocsija. Szerencsére a banditáknak eléggé ellátták a baját, kell egy kis idő, amíg rendbe hozzák magukat.

Egy téren megállt a busz. A taxiállomáson egy szabad kocsi várakozott.

Peter megbökte Beithelt, mindketten leszálltak.

— Siessünk — mondta Peter, amint az úttesten voltak —, ott egy taxi.

Beszálltak, de Beithel nem tudta, mit

szándékozik Peter tenni, ezért megkérdezte:

— Hova megyünk?

— Ha ön nem tudja, honnan tudjam én? — mondta a taxisofőr.

Peter megadta a maga címét, a vezető észre sem vette, hogy utasának megváltozott a hangja.

— Elfelejtette?

— Hát igen — hagyta rá Beithel.

Útközben igen kellemetlen dolog történt: Peter láthatóvá lett.

— Add ide a zakódat — súgta Beithel fülébe.

— Csak nem fázol? — kérdezte Beithel, és Peterre nézett. — Ó — mondta zavartan, látva, hogy barátja anyaszült meztelen. Levetette zakóját, és odaadta Peternek, aki nagy ügyelbajjal betakarózott.

A gépkocsiveető csak akkor vett tudomást minderről, amikor megérkeztek, és egy utas helyett kettőt látott.

Hogyhogy nem vette észre ezt a furcsa kosztümös pacákat? Eléggé megbotránkozottan jelentette ki:

— Meglepő számomra, hogy egyesek ilyen illetlen öltözékben szaladgálnak. Ha előbb észreveszem, nem engedem beszállni.

— Majd legközelebb nem enged be a kocsijába
— nyugtatta meg Peter.

A sofőr átvette Beitheltől a viteldíjat, és morogva távozott: az idegeninvázió Svájc pusztulását fogja okozni.

Peter bement a kertbe, és maga után vonszolta Beithelt.

— Vesd le az ingedet és a nadrágodat szaporán
— mondta Peter.

— De hát itt maradok alsónadrágban és trikóban — siránkozott Beithel.

—■ Ne mondd! Azt hittem, krinolinszoknyában maradsz. Gyerünk, mozogj már! Be kell mennem a házba, hogy lássam, tiszta-e a levegő. Madame Claire-nél soha nem lehet tudni: képes, és ott ül az asztalnál, és pasziánszozik.

— Ilyen későn?

— Ilyen későn. Add ide a cipődet is.

Beithel fájtó szívvel vált meg ruhadarabjaitól, amelyeket Peter sietve felöltött. Beithel sokkal alacsonyabb, ruhái szűkek és rövidek Peternek, ám pillanatnyilag Denwell doktor mit sem törődhet az eleganciával. Mivel nincs kulcsa, megint a létrát kell igénybe vennie, és az ablakon keresztül bemászni a fürdőszobába.

Beithel aggódott, hogy leesik.

— Nem veszélyes? — kérdezte.

— Nem. De jól figyelj: amikor fent vagyok, vidd vissza a létrát a helyére, és várj a főbejárat előtt, én majd lejövök, és ajtót nyitok neked.

Hogyhogy Jeremiás nem jön eléje? Lehet, hogy ilyen későn még kujtorog? Talán megint udvarol a pék uszkárkisasszonyának? Peter felért a fürdőszobába, lassan kinyitotta az ajtót: teljes sötét és csend. Madame Claire bizonyára javában alszik. Peter gyorsan lement, és beengedte Beithelt.

— Siessünk fel. Egyetlen pillanatot sem vesztegethetünk el.

— De megmondanád, mit akarsz? Miért hoztál ide?

— Hallgass, mert felébreszted a ház úrnőjét. — Felmentek a lépcsőn, és Peter megmutatta barátjának a szobaajtót. — Oda menj be. — Ő maga besurrant a fürdőszobába az indiai üvegért, aztán átment Beithel után a maga szobájába. — Vetkőzz le — mondta, és maga is vetkőzni kezdett.

— Dehogyan! Neked itt vannak a ruháid, öltözz fel. Nekem meg, légy szíves, add vissza az enyémet.

— Soha nem értesz meg semmit! —
panaszkodott Peter, és kiöntött egy pohárka
indiai varázsitalt. Lenyelte a folyadékot, öntött
belőle még egy pohárkával, és odanyújtotta
Beithelnek.

— Mi ez? — kérdezte Beithel. — A láthatatlanná
tevő ital.

— De hát... — tétovázott Beithel.

— Nincs más választásod. Pillanatokon belül itt
lesznek értünk azok az akasztófavirágok. Ha
kedves az életed, siess!

Beithel jobb belátása ellenére felhajtotta az italt.

— Vesd le a cuccodat — vezényelt Peter.

— Legalább várjuk meg, amíg nem látsz —
szégyenkezett Beithel.

— Ahogy akarod — hagyta rá Peter.

— Mmm ... mmm ... — morgott valahonnan
Jeremiás. Úgy tűnt, az ágy alól hallatszik a
morgolódás. Peter felhajtotta az ágy terítőt.

— Jeremiás, itt vagy? Hol bujkálsz?

A kutya kibújt az ágy alól, de csak a nyakörve
látszott.

— Hát ezért bújtál el?! — szólt rá Peter. — Te is
ittál a varázsitalból?

— Talán szégyenkezik — vélte Beithel.

— Valószínű, hogy nincs kedvére a dolog.

Biztosan lehullott egy-két csepp a fürdőszobában, ő meg felnyalta. De hogyhogy nem lett megint látható?

— Az állatokra alkalmasint másképpen hat — vélekedett Beithel.

Csengettek az ajtón, aztán valaki erősen verni kezdett a kopogatóval.

— Itt vannak, ők azok.

— Mit csinálunk? — kérdezte Beithel.

— Egyelőre semmit. Mire Madame Claire ajtót nyit, talán már láthatatlanok leszünk. Ide gyere, Jeremiás, leveszem a nyakörvedet, aztán felhívom a figyelmedet, maradj mellettem, mert eltévedhetsz. Beithel, te meg légy szíves, add ide azt a konyakosüveget.

Beithel levette a fiókos szekrényről a félig teli lapos konyakosüveget, és odaadta Peternek.

— Mit csinálsz vele? — kérdezte.

Peter beleöntötte a konyakot egy virágvázába, a konyakosüvegbe meg áttöltötte az indiai varázsitalt.

— Magunkkal visszük, még hasznát vehetjük. És ez az üveg könnyebben kezelhető, mint a másik, kevésbé feltűnő.

— Kinyitni! — üvöltötte Spot a kertben, és tovább verte az ajtót.

— Ki az? — kérdezte rémülten Madame Claire, aki végre felébredt a nagy zenebonára.

— Kinyitni, vagy betörjük az ajtót!

— De hát maguk kicsodák? — kérdezte megint Claire elszorult torokkal.

— Jó barátok.

— Jómadár jó barátok — suttogta Claire. Aztán kiszólt az ajtón: — Mi történt?

Senki nem felelt, csak egyre erősebben verték az ajtót.

— Ó, anyám — sápítozott a szerencsétlen asszony —, és Denwell doktor még nem jött haza!

— Mondtam, madame, nyissa ki, és ne idéetlenkedjen, különben megjárja!

— Ne idéetlenkedjek? — kószolhatta a szót Madame Claire, akinek a szókincséből hiányzott ez a kifejezés.

— Igenis, asszonyom, ne idéetlenkedjen! Nyissa ki, vagy lövök!

— Ó, én szerencsétlen! — És végre nekidurálta magát: kinyitotta az ajtót.

A két bandita félrelökte, Spot pedig fenyegető hangsúllyal megkérdezte:

— Hol van Denwell?

— Nem tudom, még nem jött haza — felelte

vagy inkább sírta Claire —, mit óhajtanak tőle az urak?

— Pofa be, vén tyúk! — rőffent rá Spot.

— Ó, istenem! Ó, istenem! — hápogott Claire, aki nem szokta meg, hogy így beszéljenek vele.

— Micsoda modor!

— Te nézz körül itt — utasította Stighelt Spot —, én meg felmegyek. De vigyázz, nehogy ez a vásári majom átrázzon bennünket.

Spot felment a lépcsőn.

Peter és Beithel láthatatlanná vált. Peter ölbe emelte Jeremiást, megfogta a konyakosüveget, amelybe átöntötte a varázsitalt, és így rendelkezett:

— Gyere, lapuljunk a falhoz. Hagyjuk az üveget szem előtt az asztalon, a másikat meg kidobjuk az ablakon. — Peter ablakot nyitott, kidobta a varázsitalt tartalmazó üveget, a másikat meg az asztalra tette egy pohár mellé.

Spot gyorsan körülnézett a fürdőszobában és a többi helyiségben, majd bement Peterhez. Minden sarokba beletúrt, kereste a varázsitalt, de fel sem tűnt neki az asztalon álló üveg.

— Spot! — kiabált Stighel. — Gyere le, a konyhában találtam valamit.

— De hát ez a valérián a cicának — magyarázta

Madame Claire —, ettől pisil mindig ugyanazon a helyen.

Spot lement a konyhába, Peter és Beithel kihasználta az alkalmat, leszaladtak az utcára, és lélekszakadva rohanni kezdtek. Beithel fogta az üveget, így Peter követni tudta.

— Mi ez az izé? — kérdezte Spot, és kivette Stighel kezéből a valerianás üveget.

— Itt találtam a szemetesláda mögé eldugva. Nem furcsa?

— Gondolod, hogy ez lehet? ...

— Az indiai varázsital? Egész biztosan.

— Ha kell a valerianám, tőlem meg is tarthatják

— hagyta rájuk Claire —, csak azt mondják meg, mi ez az invázió, mit akarnak.

— Elvisszük ezt a micsodát, de még egyszer körülnézünk — döntött Spot, nem is válaszolva Claire-nek.

Miután távoztak, Claire rátolta az ajtóreteszt.

— Ha Denwell doktor hazajön — dűnnyögte —, majd csenget. De az is lehet, hogy egyáltalán nem jön haza, néha az egész éjszakát a laboratóriumban tölti. Ha pedig ezek a nevetlen fickók visszajönnek, hívom a rendőrséget. Az is meglehet, hogy a bolondokházából szöktek meg.

Peter és Beithel, társaságukban Jeremiás, befelé igyekeztek a város központjába. Peter nagy vonalakban elmesélte barátjának rendkívüli kalandját. Most Irene segítségére van szükségük, éppen őhöz mennek.

Ahogy mentek, mendegéltek, összetalálkoztak egy férfiúval, akire nagyon hatott a lebegő üveg, oda is nyúlt, hogy megfogja. Beithel magasabbra emelte az üveget, de a férfi is kinyújtotta a kezét, és már majdnem elkapta. Peter átvette az üveget Beitheltől, még magasabbra tartotta és megszólalt:

— Nem mész innét?!

— Jé, beszél! Beszélő üveg! Varázslat!

— Fussunk, Beithel, itt a busz!

Otthagyták a férfiút, aki tátott szájjal, elbűvölten bámulta a buszra felszálló üveget.

— Jeremiás, itt vagy? — kérdezte Peter.

— Mmm ... mmm ... — hangzott a kutya válasza. Késő volt, de azért elég sokan utaztak a buszon, egy kisebb társaság, talán valami megbeszéléstről vagy fogadásról jöttek. Senki nem vette észre az üveget. Sajnos azonban az egyik hölgyet, aki a kapaszkodóba fogódzkodott, Jeremiás meglökte a fejével. A hölgy azt hitte, hogy a mögötte álló férfi

lökdősi, ezért megvetően villámló pillantást vetett rá. Csakhogy Jeremiás nem értette meg, mily nehéz követ indít el, és ahogy fészkelődött, combmagasságban megint csak meglökte a hölgyet. Mire őnagysága, a legnagyobb mértékben felháborodva, hirtelen megfordult, jól képen vágta a mit sem sejtő úriembert, és ráförmedt:

— Lökdösse a nénikéjét!

— De hát mi baja van? — kérdezte sértődötten az úriember.

— Hogy mi bajom van? Még van bőr a képén, és hülyének néz! Szégyellj e magát!

— De hát semmit nem értek — hebegett a férfiú mélységes zavarban, mert most már az egész kocsí őt nézte. Peter megelégette a dolgot.

— Jobb, ha leszállunk — mondta. — Indulás, Jer! Amikor már lent voltak, Peter megszidta Jeremiást:

— Tisztességesebben is viselkedhetnél. Jer! Nem illik a hölgyeket lökdösni.

Lélek sem járt az utcán, de távolabbról közeledő járókelők beszéde hallatszott.

— Vigyázz, Peter — figyelmeztette Beithel.

Peter egy alacsony falra állította az üveget, megvárta, amíg a járókelők elhaladnak

mellettük, és kellő távolságra érnek, aztán megfogta az üveget, és továbbmentek. Útjukba esett az a ház is, ahol a két idős macskakedvelő hölgy lakik: ők vélekedtek oly kedvezőtlenül a Peter által a szemétből kiszedett cipőkről, mert játékszernek nézték őket. A kertben ott voltak a macskák, és az egyik nyávogni kezdett.

— Vaú, vaú! — zendített rá Jeremiás, aki Madame Claire macskáját is nehezen viselte el, hát még a másét.

— Jeremiás, ide gyere! — szólt rá szigorúan Peter. Jeremiás azonban nem hallgatott a jó szóra: talán mert láthatatlan volt, nagyobb biztonságban érezte magát.

— Vaú, vaú! — ugatott tovább.

— Hol vagy, Jeremiás? Ide gyere, ha mondom!

A macska erősebben kezdett nyávogni, Jeremiás pedig a kapu mellett az alacsony sövényen át bezúdult a kertbe. Peter világosan látta, hogy a sövényben lyuk keletkezett, ahogy Jeremiás áttört rajta. A kutya hajkurászni kezdte a macskákat, amelyek most már kórusban nyávogtak, fújtattak, meggörcbítették a hátukat, égneek meresztették a farkukat, és felborzolták a szőrüket. Kisebbfajta pokol szabadult el a kertben.

— Vaú, vaú — szitkozódott Jeremiás megállás nélkül.

— Ide gyere! — szólongatta Peter eredménytelenül. — Csak ez hiányzott! Várj meg itt, Beithel!

Peler átmászott a sövényen, ő is beszaladt a kertbe, és igyekezett elkapni a kutyát.

— Majd megmutatom neked — szidta, mint a bokrot —, idejössz vagy sem?!

Közben a hallban világosság lett, és a két idős hölgy a nagy zenebonára kinyitotta az ajtót, hogy lássa, mi történik. Amikor a nénikék pongyolában és papucsban kiálltak az ajtóba, az egyik macska élt a lehetőséggel, és bemenekült a házba.

Jeremiás azonban követte, még mindig ugatott, és rohantában majdnem feldöntötte a két idős hölgyet.

— De hol az a kutya, amelyiknek be nem áll a szája? — kérdezte rémulten a két nő közül az, aki gesztenyebarna köntöst viselt.

— Bejöhetett már a házba — vélekedett a szürke köpenyes —, majdnem feldöntött.

— Én nem láttam — állapította meg az előbbi vénasszony, és visszament a házba.

— Én sem — felelte a másik, és ő is bement.

Peter is bement. Az üveget egy bútorra tette, és fenyegetően megszólalt:

— Jeremiás, te sintérfajzat, ide gyere! Különben alaposan elpáhollak!

A két asszony rémülten nézett egymásra, közben a kutyának esze ágában sem volt engedelmeskedni, ugatva hajszolta tovább a macskát.

— Vaú, vaú, vaú!

— Ffff ... fff ... fff ,.. miau — beszélt vissza a macskafajzat.

— Jeremiás!

— Vaú!

— De ki ez a Jeremiás? És ki szólongatja? — kérdezte a szürke köntösös hölgy.

Közben a macska felugrott a pohárszékre, leverte a fém cukortartót, amely végiggurult a padlón, a cukor a földre szóródott, mire Jeremiás, hisz gyengéje a cukor, abbahagyta az ugatást, és nyalni kezdte azt az édes jó fehérséget, amelyben oly ritkán van része.

Peter látta, ahogy lassan eltűnik a cukor, így könnyen azonosítani tudta a kutya tartózkodási helyét.

— Megvagy! — kapta el Jeremiást. — Torkos-ságod elárult, vén szélhámos! De még számo-

lunk! Most pedig indulás!

A két szegény vénasszonyon immáron úrrá lett a rémület, átölelték egymást, hogy egymásból merítsenek szikrányi bátorságot.

Peter bocsánatot kért a zavarásért.

— Ezer bocsánat, hölgyeim — mentegetőzött —, sajnos, Jeremiás nem szereti a macskát. De többé nem fog előfordulni. Jó éjszakát.

Fogta az üveget, és kiment Beithelhez, a két hölgy pedig, aki már megdermedt az iszonyattól, sűrűn hányta a keresztet.

Minden különösebb incidens nélkül elértek a Residence Gardenhez. A hallba érve Peter kiadta az ukázt:

— Vedd le a szobád kulcsát, Beithel.

— Meglátanak.

— Fogd az üveget, majd én megpróbálom.

Peter átadta az üveget Beithelnek, aztán odament a portás háta mögé, észrevétlenül leakasztotta a kulcsot, kézen fogta Beithelt, és felmentek a lépcsőn.

— Tudod Irene szobaszámát?

— Második emelet 215. Remélhetőleg itthon van már. Megálltak a 215-ös szoba előtt, és kopogtak.

— Ki az? — hallották Irene hangját.

— Én vagyok, Peter, itt van Beithel is.

Irene köpenyt vett fel, és ajtót nyitott. Bosszús képet vágott.

— Ó! Csakhogy! — mondta, miközben ajtót nyitott. — De hol van?

— Szabad? — kérdezte Peter. — Itt vagyunk. — Beithellel együtt bement, a kulcsot és az üveget az asztalra rakta.

— Jó estét, Irene — köszönt Beithel.

Irene kezdetben csak csodálkozott, de most megint dühbe gurult.

— Peter, hol van? — szólt rá. — Mi ez a komédia? Nincs kedvem tréfálni, legkevésbé magával.

Peter odalépett a lányhoz, és megfogta a karját.

— Itt vagyok — mondta. — Érzi? Beithel, gyere ide, hadd érezzen téged is!

Beithel megfogta Irene kezét, úgy kérdezte:

— Hogy van, kedves? Nem a mi hibánk ...

— De... de hát mi ez? — kérdezte Irene, aki szinte kővé dermedt az ámulattól.

— Üljön le, és legyen szíves, hallgasson meg bennünket nyugalommal — kérlelte Peter.

Irene a karosszékbe zuhant: nem bírta megállni a lábán.

— Mindenekelőtt megmondom, miért vagyunk

láthatatlanok: Beithel, Jeremiás és én... persze nem mondtam, hogy Jeremiás is itt van velünk... keleti varázsitalt ittunk. De semmi izgalom, a hatása csak átmeneti, legalábbis az emberi lényekre. Jeremiás esetében tovább tart, de remélem, előbb–utóbb visszakapja normális alakját. De lássuk a legfontosabb tényeket: Beithelt elrabolta Spot, akit maga és a rendőrség az este meglátogatott a kastélyában; én is ott voltam. Amikor távoztak, előjött Stighel is, és Spottal együtt kinyitották Beithel börtönét. Csak ekkor vettem észre, hogy a telefonon bediktált mozzanatok előtt Spotnak el kellett mozdítania a padló egyik tégláját, csak így lépett működésbe a szerkezet többi fogaskereke. Bementem Beithel börtönébe, amelyet tudományos laboratóriummá alakítottak át, és miután a két bandita egyedül hagyott bennünket, Beithel a dinamitos tojásokkal felrobbantotta az ajtót, és elmenekültünk.

— De honnan tudta, hogy Beithelt a kastélyban tartják fogva? És hol szerezte ezt a keleti varázsitalt?

— Engedje meg, hogy egyelőre csak a lényegét mondjam el; megígérem, hogy mihelyt időnk lesz, mindent elmesélek magának. Mint már

említettem, Stighel tagja Spot bandájának. Nekem soha nem tetszett a képe, de azt álmodni sem mertem volna, hogy közönséges bűnöző. Súlyos csapás lesz az igazgatónak, hisz mindenben kikéri a véleményét! Tudom, tegnap kissé különösnek látszottam, Irene, amikor elmenekültem a laboratóriumból, de valóban azt hittem, hogy a májszirupot vettem be, és csak utána jöttem rá, hogy a varázsital volt az. Rögtön el akartam menni az igazgatóhoz, hogy mindent megmagyarázzak neki, de már elsietett valami fontos értekezletre... Másfelől tisztázni akartam a Stighellel kapcsolatos gyanúimat, és ebből a szempontból szerencse, hogy Pomeranz elment, különben semmire nem jöttünk volna rá, Stighel megakadályozott volna bennünket.

— Istenem — sóhajtott Irene —, micsoda história! Hadd térjek magamhoz!

— Arra is rájöttem, hogy Stighel felhasználja a NOTKUKÖZ elektromos agyát, és gazdasági adatokat szállít Spotnak a spekulációihoz meg a Központ nemzetközi telefonösszeköttetéseit is, azok segítségével ad hírt külföldre szennyes ügyleteikről. Stockholmi központunkban dolgozik egy Tom nevű cinkosa. Holnap reggel, egy Lavel nevű váltóügynök közreműködésével, a

tőzsdén előidézük egy Mercier nevű nagyiparos részvényeinek értékzuhanását, és ezzel tönkreteszük az illetőt. Azt akarták, hogy Beithel nekik gyártsa a robbanóanyagát.

— De hisz ez iszonyatos! — ámuldozott Irene.

— Legyen szíves, menjen át Beithel szobájába, a kulcs itt van az asztalon, és hozzon nekünk ruhákat. Nekem a legnagyobbakat hozza, amiket talál.

— Megyek — bólintott Irene.

Amikor Irene kiment, Beithel megborzongott.

— Fázom. — Vett egy takarót, és beleburkolózott.

— Furcsa ez a sétáló takaró — nevetett Peter.

— Ez a kaland meghozta az étvágyamat — siránkozott Beithel.

— Ilyenkor evésre gondolsz?!

— Mmm ... mmm ... — szólt közbe a kutya,

— Aggódok — tűnődött Peter. — Mit gondolsz, Jeremiás visszanyeri normális alakját?

— Egész biztosan — nyugtatta Beithel. — Meglátod, csak idő kérdése az egész.

Irene visszatért, az ágyra szórta a ruhákat.

— Remélem, itt van minden — vélekedett —, ruha, cipő, fehérnemű. Magának, Peter, hoztam még egy külön zakót, próbálja fel, melyik a

jobb.

— Most mi felöltözünk — rendelkezett Peter —, közben maga telefonáljon Flauvinnek, és meséljen el mindent. És megfelelő időben tiszteletünket tesszük Pomeranznál.

A két férfi fogta a ruhákat, és bement a fürdőszobába felöltözni.

Közben Irene hívta Flauvint.

— Felügyelő úr?

— Ki az? — kérdezte Flauvin álmosan.

— Scott doktornő vagyok.

— Megint ön az? Kérem, kisasszony, hagyjon aludni.

— De felügyelő úr, súlyos dolgokat fedeztünk fel. Itt van nálam a két doktor, Denwell és Beithel. Spot kastélyából menekültek. Stighel a cinkosa. Nagyon kérem, felügyelő úr, tegyen valamit. Igyekezzen útjukat állni. Később elmegyünk Pomeranz professzorhoz, és mindenről tájékoztatjuk.

— Ez a helyes — válaszolta Flauvin —, menjenek el Pomeranzhoz, és tájékoztassák. Többet nem fognak engem kiráncigálni az ágyból!

— De bizonyítékaink vannak egy nemzetközi bűnszövetkezet munkájáról. Denwell doktor mindent leleplezett, mert láthatatlan. Jöjjön

azonnal, felügyelő úr, tenni kell valamit.

Flauvin már kezdte elveszíteni a türelmét.

— Kisasszony, ön végezze orvosi munkáját. A rendőrködést bízva rám. — És ezzel lecsapta a kagylót.

„Ó! — forgolódott az ágyban. — Ezek az amerikai nők! Egy svájci nőnek eszébe nem jutna, hogy detektívesdit játsszék.”

De azért elalvás közben újra hallotta Irene néhány mondatát.

— Láthatatlan? — tűnődött. — Azt mondta, hogy láthatatlan! — Hirtelen felült az ágyban. — Mit akart ezzel mondani? Ugyan! Nyilván rosszul hallottam!

Spot, mivel hiába kereste a láthatatlanná tevő varázsitalt, de lemondani sem akart róla, megszervezte Irene elrablását. Kiváló csereáru lesz: ha nincs varázsital, nincs Scott doktornő sem. Denwell kénytelen lesz engedni.

Spot, mielőtt távozott a kastélyból, a legértékesebb dolgokat egy bőröndbe csomagolta, és felrakta annak az autónak a tetejére, amellyel Beithelt rabolták el. A másik kocsit Franz vezette, ezt is megrakták, a kocsit pedig titkos helyre küldte, egy nyílt mezőre,

ahol magánrepülőgépe várakozott.

— Állj készenlétben — mondta Franznak —, és két óra múlva gyújtsd be a motort.

Stighel és Landingher megy a harmadik kocsiiban, ők rabolják el a doktorlányt, és viszik a repülőgépre.

— Muszáj? — aggodalmaskodott Stighel, aki felfogta a büntett súlyosságát.

— Ez az egyetlen lehetőség arra, hogy megszerezzük az indiai varázsitalt — magyarázta Spot. — Ha vissza akarják kapni a lányt, ki kell adniuk az italt. Most pedig indulás. Még el kell valamit intéznem. A repülőgépnél találkozunk. Semmiképpen ne késedelmeskedjete!

— És itt hagyod ezt a sok nagyszerű képet? — csodálkozott Stighel.

— Valamennyi hamisítvány, de eredeti értékre vannak biztosítva. Szóval ha elrabolják őket, még én járok jól.

Peter és Beithel kijött a fürdőszobából, már felöltöztek, de még nem voltak láthatók. Beithel ruhái ugyancsak szorították Petert.

— Bokorugró nadrágszár — vihogott —, testhezálló ing, szűk és rövid zakó, jó figura lehetek.

— Nem tudom — felelte Beithel —, nem látlak.

— Telefonált Flauvinnek? — kérdezte Peter a doktorlányt.

— Igen. De egy szót sem hitt el, és lecsapta a kagylót.

— Hülye, pedig milyen jó pontot szerezhettek volna a feljebbvalói előtt. Mindegy. Rövidesen itt a reggel, bemegyünk Pomeranzhoz, ő majd intézkedik.

Kopogtak az ajtón.

— Ki lehet az? — csodálkozott Irene.

— Bújjunk el a fürdőszobában — javasolta Peter. Megint kopogtak, Irene álmosan, mintha most ébredne, kiszólt:

— Ki az?

— Stighel vagyok, doktornő, engedjen be; súlyos dolog történt.

— Várjon meg lent a hallban. Csak felöltözöm és lemegyek — felelte Irene.

— Doktornő, ne cirkusználjon itt, semmi haszna belőle. Nyissa ki. De szükség esetén fel is törethetem az ajtót.

— Akkor miért nem teszi? Kiabálni kezdek. Stighel intésére Landingher nekifeszült az ajtónak, a zár azonnal engedett.

— Sajnálom, doktornő — mentegetőzött Stighel

—, de ön akarta. És főleg ne kiabáljon. Ennek az úrnak — és Landingherre mutatott — könnyen elsül a revolvere. És most halljuk: hol van Denwell?

— Micsoda gengsztertempó ez?!

— Ha úgy tetszik, nevezze annak. Hol van Denwell? — koppant újra a kérdés.

— Miért tőlem kérdezi? Azt hiszi, az ágy alá dugtam?

— Ne cirkuszojjon itt! Nagyon jól tudja, hol bujkál.

— És miért kellene bujkálnia?

— Néhány órával ezelőtt nem volt ott a rendőrökkel együtt Spot házában?

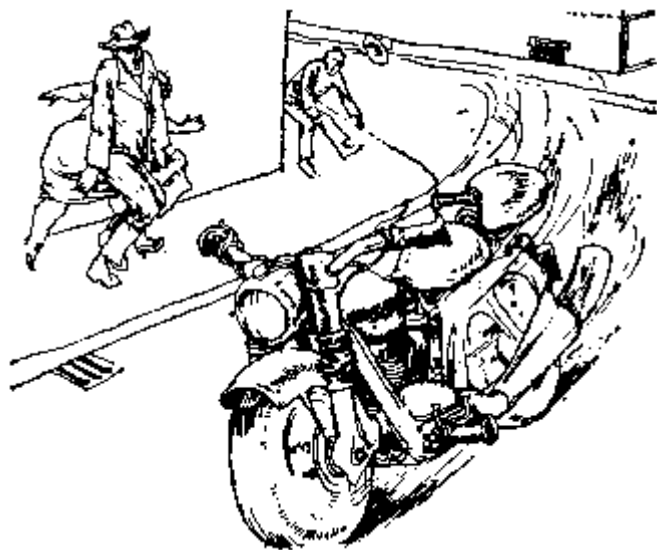
— Maga is ott volt?

— Ehhez semmi köze. öltözzön, és jöjjön velünk!

— Engem is el akarnak rabolni, mint Beithelt? De én nem találtam fel robbanóanyagot.

— Doktornő, a szükségesnél hosszabb ideig ne tegye próbára a türelmemet.

Közben a fürdőszobában Beithelnek igencsak meg kellett küzdenie Peterrel, aki mindenáron ki akart rohanni, hogy agyonverje Stighelt.

— Hagyd, Peter — csitította Beithel. — Fegyverük van, és kárt tehetnének a doktornőben.

— Kicsit szaporábban mozoghatna, doktornő — türelmetlenkedett Stighel. — Azonnal öltözzön fel!

— Nos jó! — felelte Irene. — Ha már ennyire udvariasan kér.

Fogta a ruháit, és bement a fürdőbe.

— Siessen — szólt utána Stighel, majd megpillantotta a konyakosüveget, lecsavarta a kupakját, és jót húzott belőle.

— Soha nem ittam ilyen pocsék konyakot — prüszkölt utána —, biztosan romlott.

Közben Peter mindenképpen be akart menni a szobába, Beithel és Irene alig tudta vissza-

tartani.

— Nem tűröm, hogy elvigye —hajtogatta.

— Ostobaság, Peter — magyarázta Irene —, maguk láthatatlanok, utánuk mehetnek.

— Igaza van — mondta rá Beithel.

— Szaporán, vetkőzzenek le megint — parancsolt rájuk Irene.

Így aztán Irene öltözködött, közben a két férfi elfordulva vetkőzött. Hármásban jöttek ki a fürdőszobából, Peter és Beithel megvárta, amíg Irene a banditák társaságában távozik, majd ittak még egyet a varázsitalból, hogy tovább tartson a láthatatlanságuk. Peter a lelkére kötötte Jeremiásnak, hogy semmi zűrt ne csináljon, aztán fogta az üveget, és Beithellel együtt az emberrablók után rohant. Idejében érkeztek, még szemtanúi lehettek, ahogy Landingher egy autóba tuszkolja a doktorkisasszonyt. Stighel ült a kormánykeréknél. Irene és Landingher a hátsó ülésen foglalt helyet.

— Felülünk erre a motorkerékpárra — jutott Peter eszébe.

— De a portásé! — aggályoskodott Beithel.

— Majd borraival együtt visszaadjuk. Indulás! Peter már berúgta a motort.

— Ülj hátra! — rendelkezett. Majd odanyújtotta az üveget. — Tedd a motortáskába. Bugyoláld be valamivel, hogy el ne törjön.

Beithel betakarta az üveget a táskában talált törlőrongyokba, és úgy helyezte el, hogy védve legyen. Peter már beindította a motort, és megkezdődött az üldözés.

Az utcák ilyenkor még néptelenek, Stighel a maximális sebességre kapcsolhatott.

— Hova megyünk? — érdeklődött Irene.

— Egy nyugodt helyre — tájékoztatta Stighel —, és addig fog ott maradni, amíg Denwell ki nem szolgáltatja nekünk a láthatatlanná tevő varázsitalt.

Rohant a kocsi. Az egyik útkereszteződésnél a rendőr éppen be akarta kapcsolni a jelzőlámpát, amely ily korán még nem működött. Stighel fürgén áthaladt. Mire odaért Peter motorkerékpárja, a lámpa már pirosat mutatott. Peter mit sem törődött vele, belement a vörösbe. A rendőr rá akart füttyülni, de észrevette, hogy senki nem ül a motoron, így aztán tátva maradt a szája, nem fújt bele a sípba.

Irene szobájában Jeremiás végigszimatolt minden zugot. Nagyon érdekelte az ismeretlen

környezet, és kíváncsian félrelökte az újságokat, a fehérneműtornyokat, lehúzta a takarókat.

A takarítónő látta, hogy Irene ma reggel korán elmegy hazulról, ezért úgy döntött, hogy rögtön rendet csinál a szobában, azzal is előbbre van. Éppen akkor lépett be Irene szobájába, amikor a láthatatlan Jeremiásnak habkönnyű rózsaszín kombiné hullott a hátára.

„Elromlott a zár” — állapította meg a nő, ahogy bement.

Megpillantotta a kombinét, amely bármilyen habkönnyű, mégis csak furcsa, hogy lebeg. A nő felemelte, aztán visszaejtette. A kombiné a padlóra hullott, már nem mozgott. A takarítóasszony újra megpróbálta, de az alsóruha a földre esett. Ekkor felvette, vállfára akasztotta, és takarítani kezdett.

— Mmm ... mnrni... — morgolódott Jeremiás. És hirtelen látható lett a feje. — Vaú, vaú — ugatott a takarítónőre tekintő kutyafej. Szegény asszony a rémülettől megbénulva bámulta a semmiből rámeredő testetlen kutyafejet.

— Vaú, vaú — társalgott tovább Jeremiás, miközben látható lett a farka és az egyik mellső lába is.

— Jaj! Jaj! Jaj! — sikított a nő torkaszakadtából.

Eldobta a seprűt, és fejvesztve kirohant.

Jeremiás, aki mindig némi együttérzéssel szemlélte az emberi furcsaságokat, mit sem törődött a nő sikoltozásával, és immár teljesen látható állapotban egy karosszékbe heveredett. Úgy vélekedett, hogy ily mozgalmas éjszaka után tanácsos kipihennie magát.

Ám meg volt írva, hogy ne adassék neki pihenés: alig helyezkedett el kényelmesen a párnán, amikor egy nagyon ellenszenves, takonykóros és fecsegő alak lépett be: Harold, aki már többször hívta telefonon a doktorkisasszonyt, de mindhiába. Aggasztotta Irene esti elmenekülése, ezért nyugtalanságában átjött megnézni, nem történt-e valami baj.

— Irene? — szólt be. — Nyitva van az ajtó. Bemehetek? Azt hiszem, elromlott a telefonja.

Bement a szobába. Látva a nagy rendetlenséget, aggódni kezdett, hogy valóban valami komoly dolog történt.

— De hát mi történt? Hapci! Irene? Jeremiás már unta a betolakodót, hát megszólalt:

— Vaú!

Harold odafordult, és megismerte Peter kutyáját.

— Hát te mit csinálsz itt? — kérdezte.

„Nézze meg a kutya! Te mit csinálsz itt, te disznó, még aludni sem hagysz!”

— Irene? — szólta megint Harold. Látva, hogy a fürdőszoba ajtaja is nyitva van, beszólt oda is: — Itt van? — És mivel senki nem válaszolt, bement.

A fürdőszoba tele volt férfiruhával, Peter és Beithel szórta el szanaszét.

„Úgy, szóval így! — méltatlankodott Harold. — Peter itt volt, és emlékre itt hagyta ezt a dögöt! Nagyszerű, Scott doktornő! Engem megfázás, fejfájás meg minden egyéb gyötör, hapci, őnagysága meg itt hagy engem faképnél, és bebeszéli, hogy fontos dolga van. Valójában pedig, ahogy sejtettem is, az az agyalágyult hívta el, ki tudja, milyen örüggyel! De vajon a kutyájával együtt miért hagyta itt a ruháját is? Nem lehet kiigazodni azon a hülyén, aki egy összejövetel kellős közepén elhagyja a cipőtalpát. Én meg, hapci, még aggódtam érte! Ezt igazán nem vártam a doktornőtől. Hát akkor jó: szemet szemért. Indulok a versenyen, még ha tüdőgyulladást kapok is! Majd meglátjuk, doktornő! Hapci, hapci, hapci!”

Harold valóban fel volt háborodva.

— Vaú — társalgott tovább Jeremiás.

Harold az ajtóból visszafordult, és odamondogott neki:

— Te pedig, te törzskönyves korcs, jelentsd gazdádnak, annak a csődöt mondott tyúkásznak, hogy a reumatológiai osztályé lesz az első díj! Hapci!

Flauvin felügyelő nem tudott újra elaludni. Agyában forgolódva Irene szavaira gondolt, nem akartak kimenni a fejből. Elhatározta, hogy telefonál, de amikor a portás azt válaszolta, hogy Scott doktornő két úr társaságában távozott, kiugrott az ágyból, és felöltözött.

— Jobb lesz, ha odanézek — dörmögte. Telefonált két emberének, jöjjenek érte rendőrségi kocsival, elmennek Irene szállodájába.

Közben Stighel kocsija tovább száguldott, és immáron nyílt mezőkön járt. Irene észrevette az őket követő, vezető nélküli motorbiciklit, és megértette, hogy Peter és Beithel a nyomukban van.

Landingher hirtelen felüvöltött.

— Mi van, te barom? — kérdezte Stighel.

— Ó ... ó!... — reszketett Landingher.

— De hát mi van, rosszul érzed magad? — kérdezte megint Stighel.

— Ó... a...a... nyám!

— Abbahagyod már, te állat?!

— Ni... nincs...

— Mi nincs?

— Ön nincs. Se feje, se keze, semmi!

Stighel a kormánykerélcre nézett, és nem látta a kezét. Belenézett a visszapillantó tükörbe, és nem látta az arcát.

— A konyak! — villant fel benne. És hirtelen fékezett.

Peter hatalmas iramban éppen utolérte, és hogy ne ütközzön neki Stighel kocsijának, jobbra kapta a kormányt, a motor nagyot ugrott, jó néhány métert repült, aztán belefúródott egy emeletes szénaboglyába.

Stighel megfordította a kocsit.

— Ugye, semmiről nem tudott, doktornő? — kérdezte. — Most te vezetsz, Landingher: visszamegyünk. — A két férfi helyet cserélt, és megindultak vissza a városba.

— Minden rendben? — kérdezte Peter, ahogy kikászálódott a szénából.

— Gondolom, igen — felelte Beithel.

— Semmi nem tört el?

— Gondolom, nem.

— Az üveg?

Beithel felállította a motort, és belenézett a

táskába, ahová az üveget tette.

— Megvan — jelentette.

— Oké, akkor vigyük vissza a motort az útra.

Nagy nehezen feltolták a motorbiciklit az úttestre, Peter felült, berúgta a motort, és megkérdezte:

— Itt vagy?

— Itt — felelte Beithel, azt akarván mondani, hogy ő is felért az útra. Peter azonban azt hitte, hogy barátja is a motoron ül már, így aztán elindult. — Hé, állj meg! Hé, Peter! — kiabált Beithel, és a motor után rohant. Peter fékezett, Beithel utolérte.

— A mindenségit — dühöngött —, körülnézhetnél, mielőtt elindulsz!

— Honnan láttalak volna? Azt mondtad, hogy itt vagy!

— Itt hát, de az úton, nem a motoron!

— Hova mehettek? — törte a fejét Peter. — Nem látni őket. Telefon kellene, hogy értesíthessük Pomeranz professzort.

— Talán ott, azokban a házakban. Nézd csak — mutatott lefelé Beithel.

— Hogyan kérünk engedélyt, hogy telefonálhasztmk? Az emberek megijednek, azt hiszik, hogy kísértetek vagyunk.

— Igaz, erre nem gondoltam — ismerte be Beithel.

— Pedig mindenképpen telefonálnunk kell Pomeranznak. Gyerünk oda azokhoz a házakhoz.

A házak az út bal szélén sorakoztak, egy lanka alján. Parasztházak, semmi üzlet vagy ilyesni, aligha lesz ott telefon.

Két fa között kifeszített kötélre egy nő ruhát teregetett. Valamivel távolabb egy kisfiú labdázott.

— Próbáljuk meg a kisfiúval — javasolta Peter.

— Majd én odamegyek. Itt várj meg.

Peter leszállt a motorról, megindult a kisfiú felé. Megvárta, amíg a nő végzett a teregetéssel, és bement a házba, aztán megszólította a srácot:

— Hé, te!

A kisfiú megfordult.

Peter nagyon kedvesen beszélt a gyerekhez:

— Ne ijedj meg, öcsikém, nem láthatsz engem. Elvarázsoltak, és láthatatlan vagyok.

A srác a hang irányába nézett: nem ijedt meg, csak csodálkozott.

— Semmi rosszat nem akarok neked, csak azt mondd meg, hol talállok telefont.

A kisfiú azt hitte, valami csodálatos mesét él át,

olyasmit, ami szívében mindig is él, talán ezért nem ijedt meg, hanem nyugodtan válaszolt:

— Ott a kanyar után a boltban.

— Köszönöm — mondta Peter.

— Szívesen — felelte a srác a lehető legtermészetesebben.

Amikor Peter megint ott ült a motor kormányánál, Beithelnek eszébe jutott:

— Hogy fogsz telefonálni? Mit mondasz a boltban?

— Nem tudom — hangzott a válasz.

A boltban csak egy lány volt, éppen takarított. Peter bement, és a világ legtermészetesebb hangján megkérdezte:

— Telefonálhatnék, kisasszony? A lány jobbra-balra nézett.

— De ki beszél? — kérdezte.

— Ide hallgasson, kisasszony: ha nem rémül-dözik, ha nem kiabál, és megengedi, hogy telefonáljak, akkor két nap múlva hús-vér alakban visszajövök, és hozok magának egy szép új ruhát. Nem vagyok kísértet, nem akarom bántani magát. Csak ittam egy orvosságból, és láthatatlan lettem.

A lány a seprű nyelére támaszkodott, és iszonyodó arccal nézett a hang irányába.

— Jaj, anyám! — ájuldozott.

— Telefonálhatok?

— Jaj, anyám!

Peter odament a készülékhez, feltárcsázta a NOTKUKÖZ-t, megkérdezte Pomeranz otthoni számát, és felhívta.

A lány, hallva a testetlen hangot, látva a magától mozgó számtárcsát és a lebegő kagylót, megint csak ezt tudta mondani:

— Jaj, anyám!

— Kisasszony — kérdezte Peter —, hova visz ez az út?

— Port Bleu-be — felelte a lány.

Pomeranz végre felvette a kagylót. Peter elmondta neki, hogy a Port Bleu-be vezető úton van, hogy Stighel elrabolta Scott doktornőt, hogy Beithellel együtt láthatatlanná lett, hogy üldözik Stighelt, de nyomát vesztették. Hozzátette még, hogy el kellett rabolniuk a Resi-dence Garden portásának motorbiciklijét.

— Jaj, anyám! — sóhajtotta megint a lány. Pomeranznak kis időbe telt, amíg kiigazodott a meglehetősen kaotikus hírekben.

— Értesítse a rendőrséget, igazgató úr — kérte Peter —, azonnal induljanak.

Pomeranz mindent megígért, ő is indul.

— Köszönöm, kisasszony — búcsúzott Peter a lánytól —, rövidesen visszajövök egy szép ruhával.

— Jaj, anyám! — sóhajtotta a lány még egyszer utoljára.

A két doktor megint motorra ült, Stighel kocsiját keresték, de nem tudták, merre menjenek.

Stighel visszaért a városba, már Irene szállodájánál volt: fel akart menni a láthatatlanná tevő varázsitalért.

De amikor Landingher megállt a Residence előtt, Stighel észrevette Flauvint és embereit; éppen kiszálltak a rendőrségi kocsiból, átmentek az úttesten a szálloda felé.

— A fene! — káromkodott Stighel. — A rendőrség! Fordulj vissza!

Ahogy Landingher fordult, Irene letekerte az ablakot, és kikiáltott:

— Felü ...

Nem fejezhette be, mert Stighel a szájára nyomta a kezét.

— Siess! — szólt Landinghemek.

De Flauvin egyik embere meghallotta Irene elfojtott kiáltását.

— Felügyelő úr, nézze azt az autót! — kiabált. Flauvin felismerte a hátsó ülésen mozgó

férfiruha mellett Scott doktornőt, aki furcsán rúgkapálózott.

— Utánuk! — mondta. És embereivel együtt beült a kocsiába.

— Siess, mert ha lekéssük a találkozót Spottal, megnézheted magad! — biztatta Stighel Landinghert.

— Nem késünk el — nyugtatta Landingher —, sok telefont bonyolított le, és a Négy Kanton eszpresszóban még találkozik egy bizonyos Berttel.

Stighelék előnye nőttön-nőtt, bár Flauvin nem tévesztette őket teljesen szem elől.

— Port Bleu felé mennek — állapította meg az egyik rendőr.

— Add ide a rádiót! — rendelkezett Flauvin. — Halló, halló! — szólt a mikrofonba. — Halló, központ, itt Flauvin felügyelő! Világos kocsi, benne gonosztevők, Port Bleu felé tart. Viszik Scott doktornőt a NOTKUKÖZ-től. Alkalmasint elraborták. Vétel.

A rendőrközpont válaszolt:

— Halló, halló, Flauvin felügyelő, itt központ. Azonos tájékoztatást kaptunk a NOTKUKÖZ igazgatójától. Valóban emberrablás. A négyes, ötös, hetes és kilences kocsi parancsot kapott,

menjen Port Bleu-be. Végeztem.

Közben Stighel kocsija egyre jobban hagyta a rendőrségit, életveszélyes sebességgel haladva megint kijutott a városból. Éppen elhagyták az utolsó házakat, amikor egy másodrendű út torkolatánál majdnem belementek Spot kocsijába.

— Megörültél? — rivallt Landingherre Spot. — Hol van Stighel?

— Itt vagyok. Ittam a varázsitalból

— Elhoztad?

— Nem.

— Hülye vagy! — tombolt Spot.

— Hosszú történet. Nyakunkon a rendőrség!

— Gyertek át mind az én kocsimba — parancsolta Spot.

— A lány is? — kérdezte Stighel, aki a nagyobb bajok elkerülése érdekében legszívesebben megszabadult volna tőle.

— Az is — felelte Spot. — Szaporán, mozogj! Te meg, doktorca, ne hisztizz itt nekem, mert lelőlek.

Mind beszálltak Spot kocsijába, úgy rohantak tovább. Stighel időnként hátranézett, nem éri-e őket utol a rendőrség.

— Kár, hogy nem állítottuk keresztbe a

kocsimat — tűnődött —, elzártuk volna az útjukat.

— Most már késő — szögezte le Spot —, korábban is eszedbe juthatott volna.

Peter és Beithel eltévedt. Egy domboldalon jártak. Lejjebb számtalan út hasogatta fel mindenfelől a síkságot.

— A fenébe is — mérgelődött Peter —, hova az ördögbe tűnhettek el? Te látsz valamit?

Beithel figyelmesen szemlélte a síkföldi utakat, de csupán egy teherautót látott, néhány biciklit, parasztszekereket meg egy kis kocsit, amely Peter autójánál is tragacsabbnak látszott.

— Vágjunk át a mezőkön — indítványozta Peter — így hamarabb leérünk a völgybe az országútra. Valószínűleg átjutottak már, mi pedig rossz irányban haladtunk. Jól kapaszkodj meg, Beithel!

A motor lebukdácsolt a füves lejtőről a domb aljáig, akrobatikus ugrással átrepült egy kis patakon, majd a túloldalon sértetlenül földet ért.

Peter habozás nélkül nekivágott az újabb kapaszkodónak. A motor pöfögött, lihegett, ahogy felkapaszkodott a meredeken, szegény Beithel nehezen tartotta magát nyeregben. Két

zökkenő között meg is jegyezte:

— Vigyázz, Peter, nehogy ledobj!

— Rögtön fent vagyunk. Több meredek már nincs: egyenest lemegyünk a völgybe az országútra.

A motor megindult lefelé. Egyszerre csak Beithel úgy érezte, hogy Peter már nem ura a helyzetnek, és aggódva nézte az új lejtő végében emelkedő gyékény tetőt, amely alatt több száz frissen szedett sárgadinnye bújt meg, a tűző nap elől elszállításra várva.

— Vigyázz, Peter — mondta Beithel újra meg újra, de hiába, mert Peter nem lassított, hanem nyaktörő iramban rohant lefelé.

Már túlhaladtak a lejtő felén, rövidesen leérnek az országútra. Beithel megkönnyebbülten sóhajtott, amikor egy váratlan gödör pár lépésre a dinnyeraktár felett csapdába fogta az elülső kereket. A motor megtorpant, mint a megbokrosodott ló, a két tudós előrerepült, és látványos ívben a gyékénytetőre szállt, amely beszakadt alattuk, így belepotyogtak az érett dinnyékbe. Igazi halálugrás volt.

Miközben barátaink azzal voltak elfoglalva, hogy igyekeztek kikászálódni a dinnyefürdőből, Flauvin felügyelő tovább folytatta a hajsztát, már

meglátta a kocsit, tetején a bőrönddel, és minden különösebb nehézség nélkül azonosította a bandita várúr autójával.

— A nyakunkon vannak — állapította meg Spot.

— Kötözzétek meg a lányt, és rakjátok ki az útra. Amíg felszedik, időt veszítenek.

Stighel és Landigher nadrágszíjjal összekötözte Irene kezét-lábát, Spot pedig a legnagyobb sebességre kapcsolt.

— Elkészültünk — jelentette Stighel.

Spot lassított, egy percre megállt, Landigher pedig megfogta a doktornőt, és kirakta az út közepére.

— Sajnálom, doktorkisasszony! — kiáltott utána Stighel, miközben Spot újra megindult.

— Gazemberek! — kiabált-tombolt hasztalan Irene.

Közben Peter és Beithel nagy nehezen kikecmergett a dinnyelevkvarból.

— Eltört valamid? — kérdezte most is Peter.

— Úgy érzem, nem — válaszolt Beithel —, csak éppen minden tagom fáj.

— Apró zúzódások — vigasztalta Peter. — Az üveg?

— Megvan épen, bár nem értem, hogyan — felelte Beithel. — De a motor, gondolom,

megrokkant.

— Meglátjuk — mondta Peter, és felállította a motort, amely már magától legurult.

— Peter — kérdezte Beithel —, hol tanultál meg motort vezetni?

— Sehol — felelte Peter, miközben igyekezett kiegyenesíteni az elülső kereket —, most ültem először motoron.

— Értem — válaszolta Beithel.

— Az elülső kerék kissé elferdült — állapította meg Peter.

— Meglepne, ha nem így volna.

— A többi része azonban jó. Mehetünk rajta.

Spot kocsija viharzott el a dinnyeraktár előtt, Beithel felismerte Landinghert.

— Itt vannak! — kiáltotta. — Ők azok!

— De ez nem Stighel kocsija! — okoskodott Peter.

— Nem, de felismertem Landinghert. Mások is vannak a kocsiban, talán Irene is. Ők azok, hidd el. A kocsi meg az, amellyel engem raboltak el.

— Mindenképpen utol kell őket érnünk — jelentette ki Peter. — Segíts, hogy lábra állítsuk ezt a bárkát!

Felvitték a motort az útra, és Peter beindította.

— Itt vagy? — kérdezte.

— Itt — felelte Beithel.

— Az üveg?

— Szorosan fogom.

— Te is kapaszkodj szorosan — biztatta Peter.

— Nyugodt lehetsz — nyugtatta meg Beithel. —

Az embernek már vannak bizonyos tapasztalatai...

És megint nekiláttak a hajsának.

A rendőrök odaért, ahol Irene még mindig megkötözve várta őket.

A rendőrök fékeztek, és kiugrottak a kocsiból, hogy azonnal segítséget nyújtsanak a lánynak.

— Ők azok? — kérdezte Flauvin.

— Nem! Kékszakáll! — felelte Irene, aki még mindig tombolt a dühtől. — Látja, ha akkor hisz nekem!...

— De hát, kisasszony, a körülmények ...

— Jó, jó, hagyjuk. De most siessünk! Arra mentek. Valóban arra, csak hogy a banditák már odaértek Spot magánrepülőgépjéhez. Franz begyújtotta a motort, és elhelyezte a poggyászt.

— Rakjátok fel a bőröndöt is! — rendelkezett Spot.

Peter és Beithel lemaradt, mert az immáron eléggé lerobbant motorbicikli semmiképpen

sem tudott versenyezni a bandafőnök gyors autójával.

Amikor a két tudós megpillantotta a repülőgépet, a gengszterek már éppen beszálltak.

— Várj meg itt — szólt Peter —, a magától járó motor gyanút keltene bennük. — Azt hitte, Irene is a fedélzeten van, ezért olyan vágtaba kezdett, amire nem hitte volna magát képesnek. Éppen hogy beszállt a gépbe, máris becsukták az ajtót. Rögtön azt kereste, hol van Irene, és hogy nem látta, maga sem tudta, örüljön-e vagy féljen. Mit csinálhattak vele?

Meg kell tudnia.

A gép szinte nyomban felszállt. Peternek nagyon kellett figyelnie arra, mit beszélnek a banditák, hogy megtudja, mi is történt a lánnyal.

A gép már magasan repült.

— Franz — szólalt meg Spot —, kötdz át jól a bőröndöt, nem csukódnak jól a záruk.

Franz kötéllal többször áttekerte a bőröndöt, amely szemmel láthatóan nagyon fontos Spotnak. Maga a bandavezér vezetett, Stighel és Landingher kissé izgult, alkalmasint nem nagyon bíztak a pilótában.

— Biztos ez a ladik? — kérdezte Stighel.

— A lehető legbiztosabb — nyugtatta meg Spot —, nemhiába került egy vagyonba.

Petert nem a repülőgép izgatta, csak Irene. Hol lehet? Tennie kell valamit, arra kényszeríteni őket, hogy leszálljanak. Az egyik ökörszemablakon lenézett a földre: innen is, onnan is befutottak már a rendőrkocsik. Odament Spot mögé, hogy megnézze a bonyolult műszereket, amelyekkel dolgozik.

Közben Flauvin kocsija elhaladt a motorkerékpár mellett.

— Felügyelő! Irene! — kiabált Beithel torkaszakadtából. A kocsi megállt, Beithel odarohant Flauvinhez, és az indiai varázssitalt tartalmazó konyakosüveggel integetett.

Irene gyorsan kiszállt; megkérdezte a lebegő üveget:

— Beithel! Hol van Peter?

A felügyelő is kiszállt a kocsiból, és méltóságteljesen, bár elhűlve figyelte a különös kanadai doktornőt, aki egy üveggel társalog. Irene tájékoztatta ugyan a láthatatlansági ügyről, de azért csak zavaróan hat az emberre, amikor szembetalálkozik a hihetetlen valósággal.

— Odafent van — válaszolt Beithel. — Felszállt a repülőgépre, mert azt hitte, maga is ott van.

Irene és a többiek felnéztek, és észrevették, hogy a repülőgép csak nehezen tartja a magasságot, és billeg.

— Valami nem stimmel odafent — állapította meg Beithel.

— Igaza van az üvegnek — szólt az egyik rendőr a kollégájának —, valami nem stimmel odafent, nézd csak, hogyan himbálódzik!

Flauvin visszaült a kocsiba, és a központot hívta.

— Halló, központ, halló? Itt Flauvin. Port Bleu közelében vagyok. Az üldözött banditák magánrepülőgépbe szálltak. Irány feltehetően a francia határ. Repülési nehézségeik vannak. A rendőrség többi kocsija a helyén van. Vétel.

A központ felelt:

— Vettem. Értesítjük a repülőteret. Várja utasításaimat. Vétel és végeztem.

Flauvin odament a doktorkisasszonyhoz, aki aggódva figyelte a repülőgép akrobatamutatványait: hol magasba szállt, hol ismét zuhanni készült. Jobbra-balra dőlt, változatlanul ott pörgött a rét felett, amelyről felszállt.

— Felügyelő úr, Denwell doktor odafent van.

Nem lehet valamit tenni?

— Nem tudom. A központ értesíti a repülőteret. Utasításokat várok.

— Ha azok a banditák felfedezik, habozás nélkül megölik — aggodalmaskodott Irene.

— De hiszen azt mondta, hogy láthatatlan — jegyezte meg Flauvin.

— Igen, de bármelyik pillanatban visszaváltozhat láthatóvá.

Irene szavaira Flauvin elgondolkozott egy pillanatig, aztán odaszaladt az üveghez.

— Beithel doktor? — szólította meg.

— Itt vagyok — hangzott Beithel válasza.

— Igen, látom. Pontosabban nem önt látom, hanem az üveget. Ne haragudjon: ön is bármelyik pillanatban visszaváltozhat láthatóvá?

— Igen, rövidesen vége a hatásnak.

— És ... már ne vegye rossz néven ... ön ... szóval ön anyaszült meztelen?

— Sajnos, felügyelő úr ...

— Szóval meztelen, vagy nem meztelen?

— Az vagyok.

— Le Blaaanc! — hívta Flauvin az egyik emberét.

— Hozz egy esőköpenyt! — Aztán megmagyarázta Beithelnek: — Tudja, doktor, nem szeretném, ha elkapna bennünket a

rendőrség.

A repülőgépen Spot és cimborái számára aggasztó dolgok mentek végbe. Peter félrerántotta a botkormányt, erre a gép hirtelen rándulással visszafordult.

— Mi az istennyila történik itt?! — igyekezett Spot módosítani a menetirányt, de hasztalan, mert a huzal, amelyet Peter szorosan fogott, nem akart engedni. —Valami zárlat lehet.

Spot még erősebbet rántott, erre a huzal kipattant Peter kezéből, a botkormány meg visszaugrott a helyére, közben beleütközött Spotba, aki dühösen megragadta.

— Ó, ez az átkozott! Mi ütött belé?! — mérgelődött a pilóta, aki most már elvesztette minden türelmét.

Közben Peter megint hirtelen félrerántotta a kormányt, erre a repülőgép ismét irányt változtatott, és teljes kört írt le, ami iszonyattal töltött el mindenkit.

— De hát mi történik itt? — üvöltött Stighel.

— Nem tudom — felelte Spot, aki görcsösen igyekezett megfelelő helyzetbe visszaállítani a gépet.

Peter a padló és a mennyezet között dobálózott, mint a labda. Kisebb zúzódások érték, komoly

baja nem történt.

— Kapaszkodjatok valamibe! — kiabált rájuk Spot, akit tartott a biztonsági öv. A repülőgép tovább bukfencezett, és Franz csak úgy tudott egyenesen maradni, hogy körbejárta a falakat, a mennyezetet vagy a padlót, már attól függően, milyen helyzetbe került a gép.

— Mi van veled, Franz? — harsogott Stighel.

— Nem tudok megállni, különben lepotyogok.

A gép hirtelen előrelendült, erre Franz, aki ekkor éppen a plafonon sétált, fejfelé pontosan Landingher hasára zuhant, aki egész idő alatt a padlón terült el, és biztosan kapaszkodott az ülések vaslábába.

— Jaj! — üvöltött fel a fekvő hústorony. Rázuhant még Stighel is, aki addig egy kapaszkodóba fogózkodott.

— Jaj! — üvöltött újra Landingher. — Mit gondolnak, mi az én hasam, judoszőnyeg?

A földön visszafojtott lélegzettel figyelték a repülőgép akrobatikus mutatványait.

— Ez Peter műve — állapította meg Beithel, aki még

mindig láthatatlanul feszített a rendőrségtől kiutalt esőköpenyben.

— Csak baja ne történjen — aggódott Irene.

Közben megérkezett Pomeranz is, kiugrott a kocsiból, odaszaladt a doktornőhöz és a felügyelőhöz, és megkérdezte :

— Mi van?

— Fent vannak a levegőben — felelte Flauvin.

— Kik? — értetlenkedett Pomeranz.

— Spot és az emberei — felelte Flauvin.

— Ott van Denwell és Stighel is — tette hozzá Beithel.

Pomeranz csak most vette észre a mozgó és

beszélő fejetlen esőköpenyt.

— Hát ez ki? — kérdezte.

— Beithel vagyok, professzor úr: ittam Peter indiai varázsitalából, hogy megmeneküljek a banditáktól, akik elraboltak.

— Szóval mégis igaz! — lepődött meg Pomeranz. — Szóval mégsem őriült?

— Ki nem őriült? — érdeklődött Beithel.

— Denwell — mondta rá Pomeranz.

— Hát, ami az őriültséget illeti, nem tudom — vélte Beithel —, de a varázsital igaz.

— És mit csinál odafent azokkal a bűnözőkkel?

— Próbálja rákényszeríteni őket, hogy le szálljanak. Ő is láthatatlan.

A repülőgép megint megfordult, és félelmetes iramban lefelé zuhant. A földről rémült kiáltozás tört a magasba. A gép akrobatikus mozgással pár méterre megközelítette a földet, aztán megint felemelkedett.

— Elvesztettem fölöttem az uralmat — ismerte be Spot. Egy újabb rántástól kinyílt az élelmiszerszekrény, Franz munkájának gyümölcse. A különböző fogások rázúdultak az utasokra, akik tele lettek lével, mártással, majonézzel. Stighel most nagy nehezen feltápászkodott, fogott egy ejtőernyőt, és a hátára csatolta. Erre Franz és

Landingher követte példáját, ők is felcsatoltak egy-egy ejtőernyőt. Spot, aki immáron elvesztette minden reményét, hogy úrrá lesz a gépen, odaszólt nekik:

— Kössetek egyet a bőrröndre is.

A gép most mezőgazdasági vidék, parasztházak felett szállt el. A mezőkön dolgozó néhány paraszt felnézett, nyakukat tekerve mind ámulva bámulták „azt az őrült pilótát”, aki mintha a fejébe vette volna, hogy egyik házuk tetején töri magát össze.

Spot bekapcsolta az automata pilótát, ő is magára csatolt egy ejtőernyőt, és segített a többieknek, hogy kilökjék és a semmibe dobják az ugyancsak felszerszámozott bőrröndöt.

Csakhogy a rázkódástól meg a nagy sietségtől nem sikerült szilárdan megkötözni, így aztán a rántástól felpattantak a zárok, mielőtt még az ernyő kinyílt volna, és papírok meg bankjegyek záporoztak a levegőben. Igazi manna a parasztnak, akik otthagytak kapát, ásót, és lélekszakadva rohantak a földeken, hogy learassák a szokatlan és nem remélt termést.

A legénység tagjai is sorra kiugrottak, a rendőrökocsik meg mindenfelől arra rohantak, hogy körülzárják a földet érés területét.

Flauvin rádión osztott parancsokat megfigyelő-pontjáról, és világosan látta: a banditáknak immár semmi esélyük arra, hogy megmeneküljenek a törvény szigora elől.

A kinyílt ernyők lassan szálltak alá, a rendőrök szorosabbra vonták a gyűrűt, hogy méltóképpen fogadhassák az égből érkező vendégeket.

Spot egy tanya fölött lebegett, és lenézve látta, hogy éppen a baromfiudvaron fog földet érni.

„Jobb lett volna a szalmakazal.”

De nem volt sok ideje gondolkozni, már alig pár méterrel lebegett a föld felett, és — placcs! — belemerült egy vízzel és mésszel teli hordóba; időnként ezzel a lével szokták fertőtleníteni a tyúkolakat. A hordó egy tető tartópóznájához volt támasztva, a tetőn száradtak nagy kosarakban a tyúktollak. Az ejtőernyő beleakadt az egyik gyékényfonatba, lerántotta egyenest Spotra, aki meglehetősen szorult helyzetbe került, tollban és meszes vízben fulladozott, és hiába próbált kikecmeregni a hordóból. Ahogy ily módon küzdött a falusi élet eme váratlan nehézségeivel, egy kakas — talán mert érdekelte a furcsa tollas izé — pontosan a fejére repült, meg akarta tudni, miféle tyúk keveredett ide. De látva, hogy nem tudja megállapítani

minéműségét, kukorékolni kezdett, alkalmasint azért, hogy felhívja a tyúk–anyók figyelmét, és véleményüket kérje.

— Kukurikú!

— Dögölj meg! — üvöltötte Spot, aki hasztalan próbált kikecmeregni a hordóból.

Stighel és Franz viszont a disznóólba pottyant; csupa kosz és sár lettek, képtelenek voltak lábra állni. A disznók fenyegetően rőfögtek, haragudtak a betolakodókra. Franz a sárban úszva végre megragadta az ól egyik rúdját, belekapaszzkodott, hogy fel tudjon állni, de megcsúszott, furcsán elesett, amitől még idegesebbek lettek a kocák, és most már harsogva rőfögtek. Franz nagy erőfeszítéssel végre is lábra tudott állni. Egyik kezével erősen fogta a karót, a másikat nagylelkűen odanyújtotta Stighelnek, hogy felsegítse; Stighel elfogadta a segítő jobbot, és ő is kaszálni kezdett a lábával, hogy meg tudjon állni.

— Kapaszzkodjon a másik kezével is — ajánlotta neki Franz.

Stighel követte a jó tanácsot, és igyekezett a karjára támaszkodni, de a síkos talaj bizonytalan volt Franz lába alatt, Stighel is húzta a főkomornyikot, így aztán a segítő is

végleg elvesztette egyensúlyát, és mindketten újra belehemperegtek az iszapba. Erre már a disznókat is elhagyta a béketűrés, pofájukkal döfködni kezdték a két idegént, hogy kitessekeljék őket a birodalmukból.

Landingher viszont, úgy látszott, szerencséében járt, mert egy rétre esett. Felállt, megszabadult az ejtóernyőtől, és törni kezdte a fejét, merre vegye az útját, hogy megmeneküljön az elfogatástól. Szerencséje azonban csak látszatszerencse volt: nem messze attól a helytől, ahol földet ért, lakozott karámjában a falu bikája: őbikasága pedig, talán mert ki akarta bővíteni sétái körét, talán mert idegesítette ama hústorony jelenléte, amely látható módon vetekedni akart az ő erejével, harci bőgést hallatott, leszegett fejjel nekiment a karámnak, áttörte, és üldözni kezdte az égből pottyant ismeretlent.

— Segítség! Segítség! — üvöltött Landingher, és lélekszakadva rohanni kezdett.

De a bika is szedte a lábát, és Landingherben már annyi szusz sem maradt, hogy segítségért kiabáljon. Egy fa mentette meg. Sikerült felkapaszkodnia egy almafa ágaira, de azért szorongva nézte, hogy a villogó szemű jószág

lecövekel a fa alatt, és ostrom alá veszi.

Miközben a banditák tyúkokkal, bikával és disznókkal viaskodva várták, mikor kapja el őket a rendőrség, a repülőgépen Peter is nehéz pillanatokot élt át. Az automata pilóta egyenesen a tó fölé vitte. Lent a földön mindenki reszketett, mert tudták, hogy Denwell doktor semmit sem ért a repülőgéphez. A repülőtérről számára teljesen érthetetlen utasításokkal bombázták, Peter lihegve keresett egy ejtőernyőt.

Időközben megint láthatóvá lett, sietve felhúzott egy kezeslábast. Aztán tovább kereste az ejtőernyőt, lázasan kinyitott minden ajtót, beletúrt minden zugba, de hiába.

— Nincs több — állapította meg. Valójában volt még egy, pontosan az orra előtt, az egyik ülőhely felett a hálóban. De hát Peter mindig szórakozott, nyugodt pillanataiban is, hogyne volna az ily mozgalmas időkben!

Szorongva nézte, ahogy a hegyek közelednek, a botkormányal manőverezett, hogy megfordítsa és visszavigye a gépet. A fordulat oly hirtelen ment végbe, hogy a rántástól leesett a hálóba akasztott ejtőernyő. Lent a földön rémülten felhördültek. Legjobban Irene ijedt meg:

összekulcsolt kézzel, megfeszített idegekkel figyelte a gép bukfenceit, már szólni sem volt ereje.

Peter végre észrevette az ejtőernyőt, és gyorsan magára csatolta.

Amikor a földön látták, hogy Peter kiugrik az űrbe, egy percre feszült csend lett úrrá a várakozókon. Irene nem sírt, mert ő erős lelkű, pedig isten a megmondhatója, mekkora kedve lett volna hozzá. Mindenki visszafojtott lélegzettel nézte, ahogy Peter teste közeledik a földhöz. Aztán kinyílt az ejtőernyő, és a lent állókból mámoros örömrivalgás tört ki. És Irene most már nem tudta fékezni magát, úgy ugrált és tapsolt, mint egy kisgyerek.

Miután minden a lehető legjobban elrendeződött, a négy bandita csuklóján csattant a bilincs, és azt is megállapították, hogy Peter sértetlenül ért földet, Pomeranz odament a doktorlányhoz.

— Kedves Scott doktornő — fordult hozzá —, tudom, hogy nagy áldozatot kérek magától a sok megrázkódtatás után, de nagyon szeretném, ha részt venne a vízisíversenyen. Maga az egyik legértékesebb versenyzőnk.

Irene valójában már réges-rég megfeledkezett a

versenyről, és jóllehet tudta, mennyire szívügye az igazgatónak ez az összecsapás, már csak azért is, mert sok külső szaktekintélyt is meghívtak nézőnek, mégis túlzottnak találta a kívánságot.

— De hisz egy óra múlva kezdődik! — ellenkezett. — Hogy is vehetnék részt?

— Majd én elviszem kocsin — ajánlotta fel Pomeranz. — Gyors masina, és maga kellő időben odaér, még hamarabb is.

Peter, aki hosszas eszmecserét folytatott Flauvinnel, szintén odament a doktornőhöz. Meg akarta mondani neki, hogy a felügyelő még vele és Beithellel is szeretne beszélni, de amikor meghallotta, miről társalognak Pomeranzcal, úgy döntött, hogy majd később mondja meg.

— Igazgató úr, nagyon fáradt vagyok — érvelt éppen Irene.

— Tudom, tudom — erősködött Pomeranz —, de nagyon hálás lennék, ha mégis összeszedné magát.

— Nem, nem, tudom, hogy katasztrófálisan lemaradnék.

— Szó sincs katasztrófáról, Irene — szólt közbe Peter —, maga remek nő!

— Ó, Peter! Most már maga is kezdi?! —

siránkozott Irene.

— Jól van, Denwell, mondja csak maga is — örült meg Pomeranz Peter beavatkozásának.

— Menjen, Irene. A tónál találkozunk — biztatta Peter.

— Hát jó — egyezett bele Irene —, de ne haragudjon ám meg, igazgató úr, ha az első percben vízbe pottyanak.

— Nem fog vízbe pottyanni, és én nem haragszom meg — mosolygott Pomeranz —, és nagyon köszönöm a szívességét. Gyerünk!

— Én is mehetnék? — kérdezte Beithel. — Szeretnék felöltözni. — Mezítláb volt, és még mindig kezében szorongatta a híres-nevezetes konyakosüveget.

— Persze, szálljon csak be — hívta Pomeranz —, a szállójánál majd letesszük.

Pomeranz kocsija valóban gyorsan száguldott, az igazgató hozzáértő vezetőnek bizonyult, de a város kapujánál sűrű forgalom állta útjukat, lassítaniuk kellett.

— Semmi izgalom, doktornő, idejében oda-érünk, de végszükség esetén legfeljebb szólok, hogy kicsivel később kezdjék.

— Ne is álljunk meg a szállómnál — duplázott rá Beithel. — Menjünk csak egyenest a tóhoz.

Irene még mindig idegeskedett, és a félelem, hogy elkésnek, csak növelte nyugtalanságát.

— Nem szeretném, ha miattam kellene később kezdeni — szögezte le. És Pomeranznak minden ügyességét latba kellett vetnie, hogy kellő időben odaérjenek.

Irene lihegve szállt ki a kocsiból. Pomeranz felment a tribünre, Beithel pedig elkísérte a lányt az öltözőig, s minden lehető módon igyekezett bátorítani.

— Kész téboly ilyen körülmények között sportversenyen indulni — aggodalmaskodott Irene.

— Nyugi, Irene — biztatta Beithel —, próbáljon meg kissé megnyugodni.

— Persze, mondani könnyű! De a tény az, hogy ... — kezdte Irene, és Beithelhez fordult. Megpillantotta az üveget, nagy izgalomban megfedkezett arról, hogy nem konyak van benne, hanem az indiai varázsital, félbeszakította szavait, kivette az üveget Beithel kezéből, és belekortyolt.

— Ez ad egy kis bátorságot — reménykedett, és beszaladt az öltözőbe. Beithel is ki volt borulva, ráadásul kényelmetlenül érezte magát az esőköpenyben, az emberek kiguvadtt szemmel nézték, így aztán nem akadályozta meg, hogy a

lány beleigyon.

Térjünk vissza egy pillanatra Jeremiáshoz, akit Irene szobájában hagytunk.

Az ostobán üvöltöző szobalány elmenekült, de nyitva hagyta maga után az ajtót, aztán jött az a másik, az a takonykóros balfácán, az se hagyta pihenni, aztán Jeremiás rájött, hogy éhes, ezért úgy döntött, legjobb lesz, ha hazamegy.

Kissé hosszadalmas lesz az út, de meglehetősen szórakoztató; sok mindent láthat, átmehet egy nagy kerten, útba esik a pékműhely is. Ami kiváló alkalom arra, hogy beköszönjön az uszkárkisasszonyhoz, még csak rá sem foghatják, hogy elkódorgott.

Szóval Jeremiás távozott a meglehetősen ellenszenves szállodából, és derűs lélekkel indult hazafelé. Ám a járástól egyre éhesebb lett, így nem is állt meg mindazoknál a látnivalóknál, amelyek máskor annyira érdeklik; toronyiránt haladt, nem engedte, hogy csábos alkalmak eltérítsék útjából.

— Hát ilyenkor illik hazajárni, te csúnya kujtorgó? — fogadta Claire a konyhaajtóban. — A gazdád még haza se jött! Megint a laboratóriumban éjszakázott. Egyiktek sem volt itthon, magamra hagytatok azokkal az

őrültekkel, akik érte jöttek, és mindenáron beszélni akartak vele. Ha tudnád, hogy féltem! Felforgatták nekem az egész házat.

Ó, mennyit fecseg ez a Madame Claire! Miért nem szánja rá magát inkább arra, hogy enni adjon neki? Sajnos, Jeremiás nem tudja elmagyarázni, valójában mi is történt, mert ez a nőszemély meg sem értené. Végre nagy nehezen megszólalt Claire:

— Gyere, Jeremiás, reggelizzünk! Sietnünk kell, mert megígértem a gazdádnak, hogy kimegyek a tóhoz, és megnézem a versenyt.

A kutya meglepett pillantást vetett rá. Hogy lehet az, hogy Claire elmegy megnézni a versenyt? Az idős hölgy úgy értelmezte a tekintetet, mint valami kérést.

— Te is el akarsz jönni? — kérdezte. — Na jó, elviszlek.

— Mmm... mmm... — adott kifejezést örömének Jeremiás.

Irene bikiniben vonult el Beithel előtt, idegesen túrta be haját a sárga fürdősapkába; az orvos ekkor még nem gondolt arra, hogy a lány rövidesen eltűnik a nézők szeme elől.

— Pomeranznak igazán nem kellett volna rábeszélnie erre az ostobaságra — szólt oda

neki Irene. — Peter is az ő malmára hajtotta a vizet.

— Kimegyek a partra, és megcsodálom magát — vigasztalta Beithel, és nagylelkűen lemondott arról, hogy elmenjen felöltözni.

Irene motorcsónakba ugrott, amely sebesen kivitte a nyílt vízre, ahol már felsorakoztak a versenyre a járművek. Beithel a jobb kezével akart utána integetni, ezért áttette az üveget a bal kezébe: csak ekkor döbbsent rá, valójában mi is történt.

— Úristen! — kiáltott fel. — És most mi lesz? Torkaszakadtából hívni kezdte a lányt:

— Irene! Irene! Jöjjön vissza!

De Irene már messze járt, a motorzúgástól semmit sem hallott.

A tribün zsúfolásig megtelt, és még mindig érkeztek újabb nézők. Madame Claire és Jeremiás nagyszerű helyet talált a kávéház teraszán, és a kutya nagyon élvezte a krémest, amelyet Claire hozatott neki.

A sportvezetők elfoglalták helyüket, és minden arra vallott, hogy pillanatokon belül megkezdődik a verseny.

A versenyzők mind felkészültek, Harold is, aki úgy döntött, hogy nátha ide, nátha oda, ő

bizony kiáll. Irene utolsónak kapcsolta fel a sít, és amikor meglátta Haroldot, tünetően elfordult; megsértődött, hogy Lord doktor, ígérete ellenére, indul a versenyen.

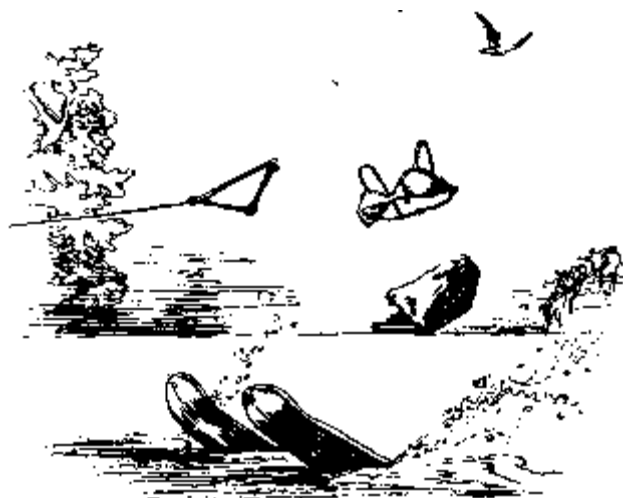
Pisztolylövés adott jelt a startra, sorra elindultak a motorcsónakok, és megkerülték a bójákat.

— Utolsó pillanatban érkezett — szólalt meg Beithel mögött Peter.

Beithel megfordult: Peteren pilóta kezeslábás volt.

— Te sem öltöztél át, Peter? — kérdezte reszkető hangon.

— Nem akartam időt vesztegetni. De mi van veled? Félsz?

— Nem. Igen. Az van, hogy... ó, Peter! —

mutatta oda az üveget Peternek.

— Mi az? — kérdezte Peter, aki még mindig nem értette, miről is van szó.

— Irene ... — suttogta Beithel.

— Ivott belőle? — rémült meg Peter.

Beithel hallgatása mindennél ékebben szólt, Peterben meghűlt a vér.

— De csak megnedvesítette az ajkát — enyhítette a dolgot Beithel —, tudod, Peter, legfeljebb egy cseppet ivott, lehet, hogy nem is lesz hatása. Izgult, azt hitte, hogy konyak, és ...

— Te meg a világ leghülyébb tudósa vagy, érted ?

— Ó, Peter, igazad van! Ne haragudj. Egyforma szorongással nézték a lányt.

— Talán nem is történik semmi — éledt fel Beithelben valami halvány reménység —, oly keveset ivott, hogy valószínűleg nem fog hatni. Peter! Nézd!

Irene motorcsónakja ebben a pillanatban kerülte meg a bóját, nagy vízsugarakat spriccelt fel. Peternek kidüledt a szeme, úgy erőlködött, hogy valamit lásson a fehér tajték közt. A lánynak csak a nadrágja, a sapkája és a melltartója látszott.

— Úristen! — nyögött fel Peter. — Most jön a

haddelhadd!

Harold fölényes eleganciával győzött le minden akadályt. A zsűri nagy része őt tekintette esélyesnek. Irene időleges eltűnését igen kevesen vették észre, persze Peter és Beithel nagyon jól látott mindent. A tajtékhab, a távolság, az ellenfény, a versenyzők nagy száma és főleg az a tény, hogy alig tudott valaki a különös jelenségről, megóvta az ifjú doktornőt attól, hogy kínos módon lelepleződjön eltűnése. Claire azonban — talán mert megedzette már vélt látási hibája — észrevette, hogy a szép versenyzőnőnek csak a fürdőruhája látszik.

— El kell mennem végre a szemorvoshoz — szolt Jeremiásnak. — Kezd aggasztó lenni ez az egész.

De ha a nézők közül kevesen vették is észre Irene eltűnését, a versenyzőknek óhatatlanul meg kellett látniuk a sílécek felett száguldó üres bikinit. Elsőnek Dávid döbbsent rá, megrémült, elvesztette egyensúlyát, és a vízbe pottyant. A bemondó közölte, hogy az egyik versenyzőt, az ötös számút törölték.

A néger versenyző hirtelen visszafordult, hogy megnézzze azt a különös tüneményt, közben balra farolt, és nekirohant az egyik bójának.

— A hármas számú, összeütközés miatt, kiválik a versenyből — közölte a bemondó.

A versenyzők, ahogy megpillantották a vízisíző bikinit, sorra mind vízbe pottyantak. Jawarah tótágast állva rohant, keze volt a lába helyén, csak ő haladt el rendíthetetlenül a láthatatlan Irene mellett, és száguldott tovább.

Amikor Harold is észrevette a kísértetfürdőruhát, látványos összeütközésre került sor. Annyira elámult, hogy élesen félrekanyarodott, nem is vette észre, hogy egyenest egy trambulinnak megy. A tömeg üvölni kezdett, hátha a doktor még az összeütközés előtt vízbe ugrik, de ez sem segített. Harold iszonyú tempóban vágódott fel, valósággal repült, aztán egy horgonyzó vitorlás hajó főárbocán kötött ki, a csodával határos módon sikerült megkapaszkodnia, bár jól összeverte a csontjait.

Már csak az indiai és Irene volt versenyben. Szerencsére, legalábbis részben, bekövetkezett az, amit Beithel megjósolt: Irene oly kevés varázsitalt ivott, hogy a hatás rövid ideig tartott, így a lány a verseny vége előtt ismét láthatóvá lett.

Az utolsó fordulónál Jawarah bal térde

megroggyant, és hiába állt vissza ügyesen a megfelelő helyzetbe, a győzelmet immáron nem lehetett elvitatni Scott doktornőtől.

A lányt nagy tapsvihar fogadta, amikor partra szállt. A zsűri felsorakozva várta, hogy átadja neki az első díjat.

Egy idősebb úriember — Irene nem is tudta, kicsoda — nagy ezüstserleget nyújtott át e szavak kíséretében:

— Gratulálok, mademoiselle. Tökéletes teljesítmény volt, valóban csodálatos. Kár, hogy a rossz megvilágítás miatt nem láthattuk önt jól. Irene még a zsűri tagjaival társalgott, közben Beithel elbúcsúzott barátjától.

— Gratulálj helyettem kolléganőnknek, én megyek: nem merek a szeme elé kerülni. — Odaadta az üveget, és még hozzátette: — Nesze, Peter, és most már elemezd ki végre! Peter átvette az üveget, jól megnézte, aztán így szólt:

— Gondolkoztam rajta: inkább nem. Sőt, dobjuk a vízbe.

Beithel megfogta a karját, nehogy elkövethesse azt, ami véleménye szerint örültség volna.

— Megbolondultál?! — szólt rá. — Minek csinálnál ilyesmit?

— Öregem — magyarázta neki Peter —, veszélyes holmi ez, veszélyesebb a kábítószernél. Képzeld csak el, hány gazember használhatná fel ocsmány célokra.

— De csak te tudnál róla meg én. Nem vagyunk kötelesek senkinek az orrára kötni a képletet — bizonygatta Beithel.

— Nem, lehetetlen volna. Minden felfedezés, minden tudományos eredmény, akár nagy, akár kicsiny, az egész emberiségé. Különben is, hiába akarnád titokban tartani, előbb-utóbb csak híre terjedne. Meg aztán mi a biztosíték arra, hogy legalább egyszer az életben mi is nem engednénk a rossz kísértésnek? Ez az átkozott kotyvalék már amúgy is elég bajt okozott. Hidd el nekem, Beithel, sokkal jobb, ha megszabadulunk ettől az ördögi italtól, még mielőtt késő lenne.

Kihúzta az üveg dugóját, felment a hídfeljáróra, és a tóba csurgatta az italt. Amikor kiürült az üveg, Beithel elvette Petertől.

— Ne dobd itt be az üveget, kárt okozhat — magyarázta. — Majd én eldobom. Szia, Peter, később még találkozunk.

Esőköpenye zsebébe dugta az üveget, és bement a presszóba, hogy taxit hívjon.

Közben Irene, végre megszabadult a bíráktól, a csodálóktól, sőt még az igazgatótól is, aki hosszasan gratulált neki, és közölte, hogy ő bizony észrevette a láthatatlanná válást, és egy pillanatra pánik vett rajta erőt. Irene végre köpenyt kapott magára, és odaszaladt Peterhez, aki a parton várta.

— Gratulálok, Irene, nagyszerű volt! Beithel az elnézését kéri, nem készakarva csinálta.

— Meg van neki bocsátva — nevetett Irene —, sőt hálával tartozom neki: ha nincs az a zűrzavar, amelyet hirtelen eltűnésem okozott a versenyzők között, egész biztosan nem nyerek.

— Dehogyanem, nagyszerű volt — bókkolt Peter.

— Maga is nagyszerű volt odafent a levegőben.

— Ugyan! Nem tudtam mihez kezdeni, és ha nem találom meg az ejtőernyőt...

— Szerencsére megtalálta. Mindnyájan aggódunk — mesélte Irene. És még hozzátette: — Legjobban én.

Ettől a kijelentéstől az öröm fénye gyúlt ki Peter arcán. Most már feltétlenül bátorságot kell merítenie, hogy beszéljen, ez a kellő pillanat.

— Igazán, Irene? — kérdezte mosolyogva. A két fiatal megindult a tó partján. — Irene — beszélt tovább Peter —, már régóta akarok mondani

magának valamit, de soha nincs hozzá bátorságom. Szóval... szeretnék kérdezni magától valamit, tudni szeretném, volna-e kedve ... — És most sem jutott tovább!

De Irene is elhatározta, hogy végére jár a dolognak, mert nagyon jól tudta, hogy Peter feleségül akarja kérni. Unta már a sok huzavonát, ezért határozottan kijelentette :

— Peter, tudom, mit akar kérdezni. A válaszom: igen.

— De hát én ... — hebegett Peter, aki attól félt, hogy Irene valami másra gondol — én ... feleségül jön hozzám, Irene?

— Ha jól tudom, éppen most mondtam, hogy igen.

— Ó, Irene! — Peter surgárzott a boldogságtól. Megszorította a lány kezét, úgy mentek tovább. Peter többet nem is beszélt: ugyan mit is mondhatna, ami kifejezné boldogságát?

Lassan sétálva elértek egy másik hídfeljáróhoz, nem messze attól, ahol Peter vízbe öntötte a varázsitalt.

André kihasználta a NOTKUKÖZ dolgozóinak engedélyezett fél ünnepnapot, kijött halászni, és ott üldögélt a hídfeljáró végében, lógatta a lábát, és szilárdan fogta a horgászbót. Háta

mögött állt Jacques — aki a verseny tiszteletére egy takarítóasszonyra bízta a portáspultot —, és figyelemmel kísérte a halfogás műveletét.

— Ráharapott — jelentette André. A horgászbot meggörbült valami nagy hal súlya alatt.

— Ponty lehet — vélekedett Jacques.

— Lerí a képéről, hogy jó fogást csinált — mondta Peter a lánynak.

— Örülhet is — felelte Irene.

André óvatosan feltekerte a csigát, a bot erős ívben meghajolt.

— Lassan — intette munkatársát Jacques —, különben eltörik, és akkor megette a fene az egészet.

André nagy figyelemmel tovább tekerte a zsinórt; most már látszott, hogy valami eléggé nagy testű hal csapdossa a vizet. A bot megfeszült a súlytól: néhány csavarás a csigán, és végre kiemelkedik a horog. És valóban ki is emelkedett, a csapdosó hal súlya továbbra is rázta és megfeszítette a botot, csakhogy semmi nem lógott a horgon!

— Mindenható úristen! — sápadt el Jacques, és törölgetni kezdte a homlokán gyöngyöző verejtéket.

Andrénak elállt a szava, mozdulatlanul bámulta

a horog, a zsinór és a bot mozgását, még gondolkodni se tudott.

— Ők az indiai varázssital utolsó áldozatai. Több már nem lesz — mondta Peter.

És átölelte a lányt, aki boldogan mosolygott rá.

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója Felelős szerkesztő: Majtényi Zoltán

Műszaki vezető: Gonda Pál • Képszerkesztő: Marosi Gyöngyi

Műszaki szerkesztő: Simon Zoltán

49 800 példány, 10,7 (A/5) ív, MSZ 5601—59

2837—73. Szikra Lapnyomda, Budapest

IF 1735 — e — 7375